

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1984 மார்ச் 26]

(முற்பகல் 10-50)

ருக்கும் ஒரேவிதமான கொள்கையாக, எந்தத் தேதியிலிருந்து அவர்கள் பணியில் சேர்ந்தார்களோ அந்தத் தேதியிலிருந்தே அவர்களின் பணியை முறைப்படுத்த தீவிரமான பரிசீலனையை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை அரசு பரிசீலிக்குமா, நல்ல முடிவு எடுக்குமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: தலைவர் அவர்களே, அரசு இதைப் பரிசீலிக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்: மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய உறுதிமொழிக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழக அரசு பல்லாண்டுக் காலமாக இருந்த பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கும் அவர்களுக்கு இணையான ஆசிரியர்களுக்கும் தடையாக இருந்த துறைத் தேர்வு நிறுத்தணையை நீக்கி நல்லதொரு ஆணையைப் பிறப்பித்தது. ஆனால் இந்த ஆணை ஏப்ரல் 1982-லிருந்துதான் அமுல்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் கேட்டது 1-4-1979-லிருந்து அமுல்படுத்தப்படவேண்டுமென்பதுதான். துறைத் தேர்வு நிறுத்தணையை நீக்கி அந்தச் சலுகையை அளித்தால்தான் எல்லோருக்கும் சமமான வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்ற அளவில் கோரிக்கை வைக்கப்பட்டது. ஆகவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தக் கருத்தையும் இணைத்து பரிசீலனை செய்வார்களா, பரிசீலித்து நல்லதொரு முடிவை எடுப்பார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: தலைவர் அவர்களே, இதுகுறித்தும் அரசு பரிசீலிக்கும்.

3. 1983-84 ஆம் ஆண்டிற்கான இறுதி துணை நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது விவாதம்.

\* திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, 1983-84-ம் ஆண்டிற்கான இறுதி துணை நிதிநிலை அறிக்கையின் மீதான விவாதத்தில் நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்புத் தந்த தங்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இங்கே தரப்பட்டிருப்பது துணை மதிப்பீடுதான். ஆனால் இதிலே குறிப்பிட்டிருக்கிற தொகையைப் பார்க்கிறபோது, இது துணை மதிப்பீடு அல்ல என்பதைத்தான் பார்க்க முடிகிறது. இதுதான் எப்போதும் சமர்ப்

1984 மார்ச் 26] [திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

பிக்கப்படுகிற பொது நிதி நிலை அறிக்கையோ என்று சொல்கிற அளவுக்கு, பெரிய தொகை இதிலே கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. இது நிதிநிலை அறிக்கையா, ஏற்கெனவே கொடுக்கப்பட்டிருப்பது நிதிநிலை அறிக்கையா என்று தெரியவில்லை. அந்த அளவுக்கு ரூ. 1,130 கோடி என்ற அளவுக்கு கேட்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது பல்வேறு சீர்திருத்த வேலைகளைச் செய்திருக்கிறார்களோ என்று கருதினேன். அதை ஆழ்ந்து பார்க்கிறபோது, நாம் எதிர்பார்த்த வகையில் எதுவும் இல்லையென்று அறிந்து ஏமாற்றம் அடைந்தேன். அதற்காக நான் வருத்தப்படுகிறேன். பொதுவாக தஞ்சை, திருச்சி, புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் இந்த ஆண்டு வெள்ளப் பாதிப்பினால் வீடுகளை இழந்தோர் அல்லது நிலங்களில் மணல் மேடுகள் கட்டி தார் படிந்து போய், அதனால் பாதிப்புக்கு இலக்கான விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்குப் பயிர் பாதிப்பு, இப்படி பல்வேறு பாதிப்புகள் ஏற்பட்டிருந்தாலும், அவர்களுக்கு உதவியும் வகையில் கூட்டுறவுக் கடன்களை, விவசாயக் கடன்களை சத்து அசைவது பற்றியோ அல்லது கடன்கள் தள்ளுபடி செய்வதைப் பற்றியோ அல்லது விதைகளை வருங்காலத்தில் இலவசமாக வழங்குவதைப் பற்றியோ அல்லது புதிய கடன்களை வழங்குவது பற்றியோ ஏதாவது குறிப்பிட்டிருக்கிறதா, அதனால் அதிகச் செலவு ஏற்பட்டதா என்று பார்த்தால், அதுவும் இல்லை என்று சொல்லத்தக்க அளவுக்கு ஏமாற்றம்தான் ஏற்படுகிறது. அதிலே போதிய கவனத்தை அரசு செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது நான்காவது ஊதியக் குழு அமைக்கப்படவிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டாலும், அரசு ஊழியர்களை, ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில், நான்காவது ஊதியக் குழுவிற்கும் 3-வது ஊதியக் குழுவிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட விலைவாசி உயர்விற்கேற்ற வகையில் அவர்களுடைய ஊதிய விகிதங்கள் மாற்றியமைக்கப்படாவிட்டாலும் கூட, அதற்கு ஈடாக ஒரு இடைக்கால நிவாரணம் என்ற வகையில் ரூ. 300 அளவுக்குத் தரப்பட வேண்டுமென்ற வேண்டுகோள் தரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த வேண்டுகோள் நிறைவேற்றப்பட்டதா என்றால், அதைப்பற்றியும் குறிப்பிடவில்லை. ஆகவே அப்படிப்பட்ட முக்கியமான பிரச்சினைகளைக் கவனித்து இடைக்கால நிவாரணம் தர வேண்டும். இப்போது கர்நாடக மாநிலத்தில் செய்திருப்பதைப்போல் இங்கும் தரவேண்டுமென்று நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டு வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.



[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

/1984 மார்ச் 26

அடுத்ததாக, முன்பு நமது நிதியமைச்சர் நிதிநிலை அறிக்கையை அளித்த போது, அந்த விவாதத்தில் நான் ஒன்றைச் சொன்னேன். அதாவது ஊக்க ஊதியம் என்று ஆசிரியர்களுக்கு கூடுதல் தகுதியை பெற்றுக்கொள்வதற்கு உரிய ஊக்க ஊதியமாக அளிக்கப்பட்டு வந்தது. அது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காலத்தில் வழங்கப்பட்டு வந்தது. அது மாற்றப்பட்டு இந்த அரசு வந்ததற்குப் பின்பு, இப்போது உத்தரவு போட்டு *humpsum* என்ற ஒட்டு மொத்தத் தொகையாக மூன்றாண்டுகளுக்கு மட்டும் வழங்கப்படும் கூடுதல் ஊக்க ஊதியம் எல்லாப் பிரிவினருக்கும் தரப்படும் என அறிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ஆணை ஆசிரியர் சமுதாயத்திற்கு மிகப் பெரிய நஷ்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. சி. இராமலிங்கம் தலைமை)

அது ஆசிரியர் சமுதாயத்திற்கே மிகப் பெரிய நஷ்டத்தை ஏற்படுத்துகிறது; அண்ணா தந்ததை இந்தத் தம்பி பறிக்கலாமா என்று நான் அப்போது கேட்டேன். அதற்கு மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் எழுந்து “அண்ணா தந்ததை இந்தத் தம்பி பறிக்க மாட்டான். அது எப்படியோ வந்துவிட்டது. எனவே அந்த ஆணை திரும்பப் பெறப்பட்டு, பழைய ஆணை நடைமுறைப்படுத்தப்பட நான் உத்தரவு பிறப்பிப்பேன் என்று உறுதி அளிக்கிறேன்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிச் சொல்லி நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாகிறது. இன்னும் கூட அதற்கான ஆணை பிறப்பிக்கப் படவில்லை என்றால், மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் தருகிற, அதுவும் அவைகளிலே தருகிற உறுதிமொழிகளுக்கேகூட இங்கே மதிப்பில்லை, அவைகள் செயல்படுத்தப்படவில்லை என்றால், இந்த அரசாங்கத்தின் மீது யாரும் நம்பிக்கை வைக்க மாட்டார்கள். அரசு ரீது மக்கள் நம்பிக்கை இழந்து விடுவார்கள். இப்போது இழந்து வருகிறார்கள் என்று இங்கே நான் வற்புறுத்திக் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே ஏற்கெனவே மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுகிற வகையில் விரைவில் இப்போதாவது ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக இன்றையதினம் ஆசிரியர்களிடையே இருந்து வருகிறது என்பதையும் இங்கே நான் வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து கேள்வி நேரத்தில் பேசும்போது, கிராமப்புறங்களுக்கு ஆசிரியர் பெருமக்கள் செல்வதில்லை என்ற குறைபாட்டை மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் சொல்ல, நான் அப்போதே குறுக்கிட்டு, “கிராமப்புறங்களுக்குச் செல்லும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படி தரப்படுவதில்லை.

1984 மார்ச் 26] [திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

அதைப்போலவே வேறு பல சலுகைகளும் தரப்படாத காரணத்தால் ஆசிரியப் பெருமக்கள் கிராமப்புறங்களுக்குச் செல்லத் தயங்குகிறார்கள். நகரப்புறங்களில் பணியாற்றினால் அவர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படி கிடைக்கிறது, சி.சி.ஏ. கிடைக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சலுகைகள் அங்கே இல்லை என்ற காரணத்தால்தான் அவர்கள் கிராமங்களுக்குச் செல்ல அஞ்சுகிறார்கள், தயங்குகிறார்கள்” என்று சொல்லி, அந்த நிலைமைகளை மாற்றியமைக்க இந்த அரசு முற்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிட, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் குறுக்கிட்டு “அதுவல்ல காரணம், ஆசிரியர்களிடத்திலே சேவை மனப்பான்மை இல்லை” என்று பதிலளித்தார்கள். சேவை மனப்பான்மை இருந்தால் மட்டுமே வயிற்றுக்குச் சோறு கிடைத்துவிடாது; சோறு இல்லாமல் சேவை செய்திடவும் முடியாது; கிராமப்புறங்களில் வீட்டு வாடகைப்படி கொடுக்கப்படுவதில்லை. அதுமட்டுமல்ல, கிராமங்களில் வீடுகளே கிடைப்பதில்லை. கிடைத்தாலும் அதிகமான வாடகை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல. அங்கேல்லாம் விலைவாசி குறைந்திருக்கிறது என்பதைப் போன்ற கருத்தில் இங்கே பலரும் பேசுகிறார்கள். ஏதோ நகரப்புறங்களில் மட்டும்தான் விலைவாசி உயர்த்திருப்பதைப் போலவும் கிராமப்புறங்களில் விலைவாசி குறைந்திருப்பதைப் போலவும் பேசுகிறார்கள். உண்மையில் நகரப்புறங்களைக் காட்டிலும் பொருள்கள் அதிகமான விலையில் கிராமங்களில்தான் விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. விறகை எடுத்துக் கொண்டால் கூட, கிராமங்களில் அதிகமான விலைக்கு விற்கப்படுகிறது. நகரப்புறங்களிலிருந்து விறகை வரவழைத்து அங்கே கூடுதலான விலைக்கு இன்றைக்கு விற்கப்படுகிறது. மண்ணெண்ணெய் நிலையும் அப்படித்தான். எனவே கிராமங்களில் உள்ள விலைவாசி எந்த வகையிலும் நகரங்களைக் காட்டிலும் குறைவாக இல்லை. எனவே இதையெல்லாம் அரசு பரிசீலித்து கிராமப்புறங்களில் பணியாற்றும் அரசு ஊழியர்களுக்கும், ஆசிரிய பெருமக்களுக்கும் வீட்டு வாடகைப்படியை உடனடியாகக் கொடுக்க முன்வர வேண்டுமென்று—இந்தத் துணை மதிப்பீட்டில் அதுபற்றி குறிப்பிடப்படவில்லை என்றாலும்—மிகவும் வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, ஆசிரியர் குழந்தைகளுக்கு மேல்நிலைக் கல்விக்குப் பிறகும் இலவசக் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று அதற்காக நாங்கள் வாதிட்டு அரசும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு ஆணையை வெளியிட்டது. அப்படி ஒரு உத்தரவைப் பிறப்பித்து 3 ஆண்டுகளாகியும்கூட, இதுவரை ஒரு ஆசிரியருடைய குழந்தைக்குக்கூட அதற்கான நிதி தரப்படாத நிலைமை இருக்கிறது. எனவே அதைப்பற்றி அரசு சிந்தித்துப் பார்த்து உரிய நடவடிக்கை எடுக்க



[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

/1984 மார்ச் 26

வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசு அளித்த அந்த உறுதிமொழியைக் குறித்து அரசு சிந்தித்ததா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். துணை மதிப்பீட்டில் அதைப்பற்றி எந்தக் குறிப்பும் இங்கே தரப்படவில்லை. எனவே அரசு தெரிவித்த அந்த ஆணையை நிறைவேற்றுகிற நடவடிக்கையை அரசு எடுக்க இருக்கிறதா என்பதையெல்லாம்பற்றி இங்கே ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதால், ஏதோ பெயருக்கு இங்கே ஒரு மதிப்பீடு படிக்கப்படுகிறதே தவிர, அது உருப்படியாக இல்லை என்பதை நான் இங்கே மிகவும் அழுத்தத்திருத்தமாகச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து, நாங்கள் போனஸ் வேண்டுமென்று பலமுறை கேட்டோம். தொழில் துறையில் பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு மட்டும் அதிலிருந்து கிடைக்கிற லாபத்திலிருந்து பங்களிப்பதுதான் போனஸ் என்று ஒரு காலத்தில் சொல்லப்பட்ட வாதம் இன்றையதினம் மாறி போனஸ் என்பது “பட்டுவாடா செய்யப் படாத ஊதியம்” என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் இன்னும் போனஸ் தருவதற்கு இந்த அரசு தயங்குவது ஏன் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

திருச்சியில்—என்னுடைய தொகுதியில்—ரெயில்வே சென்ட்ரல் ஸ்கூல் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அந்தப் பள்ளியில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு 15 நாள் ஊதியம் போனசாகத் தரப்படுகிறது. ஆனால் அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள அரசுப் பள்ளிகளிலும், தனியார் பள்ளிகளிலும் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு போனஸ் ஏதும் கொடுக்கப்படவில்லை என்றால், எவ்வளவு பாடுபாடு ஆசிரியர்களிடையே காட்டப்படுகிறது என்பதை இந்த அரசு உணர வேண்டும். எனவே போனஸ் தருவதை இப்போதாவது அரசு ஏற்று இங்கே அறிவிக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விடுக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, பயிற்சிக்காக ஒரு ஊக்க ஊதிய உயர்வு தரப்படுகிறது. இரண்டாண்டுக் காலம் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு அந்த ஊக்க ஊதிய உயர்வு கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது 1—6—1981-க்குப் பின்னால் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு அந்த ஊக்க ஊதிய உயர்வு இல்லை என்று ஓர் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது முன்னுக்குப் பின் முரணான ஓர் உத்தரவு என்பதால், மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாக அதை ரத்து செய்ய முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1984 மார்ச் 26]

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

இடைநிலை ஆசிரியர்களுக்கான பயிற்சி-பெற்றவர்களுக்கு ஒரு ஊதிய உயர்வு தரப்பட்டு வந்தது. இரண்டாண்டுகள் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு அது தரப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இரண்டாண்டுப் பயிற்சி என்பது இடையில் ஓராண்டுப் பயிற்சியாக மாற்றப்பட்டது. பிளானிங் கமிஷன் மூலம் பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்ட காலத்தில் அரசே “எமெர்ஜென்சி கோர்ஸ்” என்று இடைநிலை ஆசிரியர்களுக்கு இந்த ஓராண்டு ஆசிரியப் பயிற்சியை அளித்தது. இதன் காரணமாக ஓராண்டு ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு அந்த ஊதிய உயர்வு இல்லை என்று அறிவித்திருப்பதன் காரணமாக ஒரே பள்ளியில் ஒரே நிலையில் ஒரே பணியை ஆற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு இடையே இந்தப் பாகுபாடு காட்டப்படுகிறது. ஒருவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஊதிய உயர்வு மற்றொரு ஆசிரியருக்கு வழங்கப்படாத நிலை இருக்கிறது. எனவே இந்தப் பாகுபாட்டையும் அரசு களைய வேண்டும், நீக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 11-00)

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. ஏ. ஜே. தாஸ் தலைமை)

அதுமட்டுமல்லாமல், அதே ஊதிய விகிதத்தில், இடைநிலை ஆசிரியர்கள் ஊதிய விகிதத்தில் 210 ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டிருந்த உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள், ஓவிய ஆசிரியர்கள், சிறப்பு நிலை ஆசிரியர்கள் ஆகியவர்களுக்கெல்லாம் இன்னும் ஊக்க ஊதியம் வழங்கப்படவில்லை. இதை ஏற்கெனவே நான் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். இதற்காக எவ்வளவு செலவாகும் என்று அறிய அரசு புள்ளிவிவரம் சேகரித்து திட்டமிட்டிருப்பதாக அறிகிறேன். ஆனால் இதுநாள் வரை உரிய அறிவிப்பு தந்து நடைமுறைப்படுத்தாதது மிக மிக ஏமாற்றத்தை அளிக்கிறது. சேகரித்த புள்ளிவிவரத்தின் அடிப்படையில் அதற்குரிய நடவடிக்கையை உடனடியாக எடுத்து அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் பகுதி நேர தொழில் ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுகிறார்கள். அவர்களுக்கு 150 ரூபாய் ஊதியம் தரப்படுகிறது. அந்தப் பள்ளியில் பணியாற்றுகிற எவலர்களுடைய ஊதியத்தைவிட இந்த ஆசிரியர்களுடைய ஊதியம் மிக மிகக் குறைவாக இருப்பதை மாணவர்கள் கவனத்திலே கொண்டு அவர்களை மாணவர்கள் மதிப்பதே இல்லையென்ற சூழ்நிலை இருக்கிறது. எவலர்களைவிட இந்த ஆசிரியர்கள் மட்டமானவர்கள், சம்பளம் குறைவாகப் பெறுபவர்கள் என்று கருதக்கூடிய சூழ்நிலை



[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1984 மார்ச் 26]

ஏற்பட்டால், மதோதத்துவப்படி மாணவர்கள் எப்படி ஆசிரியர்களை மதிப்பார்கள்? ஆகவே அந்தப் பகுதி நேர ஆசிரியர்களை முழு நேர ஆசிரியர்களாக நியமிக்க வேண்டும், அவர்களுடைய ஊதியத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவ்ஊதியம் ஏனைய ஆசிரியர்கட்கு இணையாக அமைதல் வேண்டும். இடைக்கால ஏற்பாடாக குறைந்தபட்ச ஊதியம் ஒருபகுதி நேரத்திற்கு 450 ரூபாய் என்று வழங்க வேண்டும் என்று கல்வி ஆலோசனைக் கூட்டத்திலே ஏடுத்துச் சொல்லப்பட்டபோது, அவர்களுக்கு ஒருபகுதி நேரத்திற்கு ரூ. 300 வீதம் 600 ரூபாய் கிடைக்கும் அளவிற்கு உயர்த்த அரசுத் தரப்பிலே சொல்லப்பட்டிருந்து என்னவாயிற்று? அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதா இல்லையா என்ற அறிவிப்பை ஏன் இந்தத் துணை மானியத்தில் சேர்க்கவில்லை? 1,130 கோடி ரூபாய்க்குத் துணை மதிப்பிடுவந்ததற்குப் பிறகும் செய்யவில்லை என்றால், வேறு எந்த நிலையில் செய்ய விருக்கிறார்கள்? செய்யவேண்டிய செலவுகளைச் செய்யுங்கள், செய்ய வேண்டாத செலவுகளைச் செய்ய வேண்டாம் என்று வலியுறுத்திச் சொல்வதற்கு நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகள் மேல்நிலைப் பள்ளிகளாக உயர்த்தப்பட்டு நான்கு ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்னும் எழுத்தர்கள், எவலர்கள், காவலர்கள் ஆகியவர்களைத் தவிர்த்தால், எழுத்தர்கள், எவலர்கள், காவலர்கள் ஆகியவர்களுடைய பணியை ஆசிரியர்களே ஆற்ற வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஆண்டு உயர்த்திய பள்ளிகளுக்கு மட்டும் இந்த வசதிகளைச் செய்து தந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நான்கைந்து ஆண்டுகளாக உயர்த்தப்பட்ட பள்ளிகளில் இப்பதவிகள் தரப்படாத காரணத்தால், கல்லியின் தரம் பாதிக்கப்படுகிறது, ஆசிரியர்கள் அலைக்கழிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே இதிலே மான்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் உள்ள எழுத்தர்கள் ஏற்கெனவே உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் வாங்கி வந்த ஊதியத்தையே பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்பள்ளிகளுக்குக் கூடுதல் பணியாளர்கள் தரப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் இல்லை. மேல்நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்தப்பட்டபோது, கல்லூரிகளில் வைக்க வேண்டிய இரண்டாண்டுப் படிப்பு இப்பள்ளிகளில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி கூடுதல் பணி ஏற்பட்ட பிறகும், அதற்கேற்றவாறு அலுவலர்கள் அளிக்கப்படவில்லை. அப்படி இல்லையென்றால் அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கும் வகையில், உட்படுத்தப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கியதைப்

1984 மார்ச் 26] [திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

போலவே, ஒரு 25 ரூபாய், 40 ரூபாய் என்ற அளவில் தருவதற்கு முயற்சி செய்திருக்கலாம். அது கூட தரப்படவில்லை. இதையும் சித்தியுங்கள்; செயல்படுத்துங்கள்.

சத்துணவுத் திட்டத்தைப்பற்றி இந்தத் துணை மதிப்பீட்டில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சத்துணவுக் கூடங்களில் பணியாற்றுவவர்களுக்கு 150 ரூபாய் ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. 150 ரூபாய் ஊதியமாக வழங்கப்பட்டிருப்பதாலே அவர்கள் திருடித்தான் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் மக்கள் மத்தியிலே உருவாக வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. அவர்கள் எவ்வளவுதான் நல்ல முறையில் பணியாற்றினாலும்கூட, அவர்கள் நல்ல ஆடைகளை அணிந்தால், அது திருடப்பட்ட பணத்தால் வாங்கப்பட்டது என்று கருதப்படுகிறது. இதற்காக உள்ள அமைச்சர் அவர்களுடைய அடிக்கடி சென்று பார்வையிட்டு, தினந்தோறும் நான்கைந்து பேரை பணி நீக்கம் செய்து வருகிறது. ஏதோ பணி நீக்கம் செய்வதற்காகவே அமைச்சராக வந்தவரைப்போல செயல்படுகிறார். செய்தி பத்திரிகைகளில் நாள்தோறும் வந்து கொண்டிருக்கின்றது. அந்த அமைச்சர் அவர்கள், அந்தப் பணி நீக்க அமைச்சர் அவர்கள், சத்துணவு அமைச்சர் அவர்கள், “அதிலே பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு தரும் 150 ரூபாயைச் சற்று உயர்த்த முயற்சிக்கிறோம், எல்லோரும் இன்னும் ஒழுங்காக வேலை பாடுங்கள்” என்று சொல்லுகிற நிலை நாட்டிலே இல்லை. இந்த 150 ரூபாயில் ஒரு குடும்பத்தை நடத்த முடியாது. மிகப் பெரிய, முதலமைச்சரின் திட்டம்—இதை அமுல் நடத்துகிறபோது, அதில் பணியாற்றுகிறவர்களுக்குப் போதிய அளவிற்கு ஊதியம் தர வேண்டுமா இல்லையா? அல்லது அவ்வாறு சொல்லப்படும் திருட்டை இவர்கள் ஊக்குவிக்கிறார்களா அல்லது அவர்களும் அதிலே பங்குபெற வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்களா என்று கேட்கிறேன். அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இவற்றையெல்லாம் நான் கூறுகிறேன். அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்றொன்றையும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சாலைகளைப்பற்றி இந்தத் துணை மதிப்பீட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. தஞ்சை மாவட்டத்திலே பார்க்கலாம். அமைச்சர் அவர்கள் பயணம் செய்கிறார்கள். இந்தக் காலத்திலே ரோடுகளில் எல்லாம் வைக்கோல்கள் நிரவப்பட்டு இருக்கின்றன. தஞ்சை, திருச்சி, புதுக்கோட்டை ஆகிய மாவட்டங்களில் இதைப் பார்க்கலாம். அந்தச் சாலைகளில் பயணம் செய்ய முடியவில்லை. வேண்டுமானால் அமைச்சர்கள் வரும்போது, அந்த வைக்கோல்களை காவல் துறையினர் அப்புறப்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள், பொது மக்கள்



[1984 மார்ச் 26]

செல்லுகிற பகுதிகளில் எல்லாம் இன்றைக்கு போர் சூழக்கின்ற நெற்களமாகச் சாலைகள் பயன்படுத்தப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். இந்த நிலை மிக மிக அவல நிலையைத் தருகிறது. தருவதோடு மட்டுமல்ல, ரோடுகள் சாலைகள் எல்லாம் பழுதடைந்து விடுகின்றன, குண்டும் குழியுமாக இருக்கின்றன. சில வண்டிகள் செல்லுகின்றபோது, ஒரு குழிக்கு உள்ளே இருந்து மேலே வருவதற் றுள்ளே குழிக்குள்ளேயே வண்டி புதைந்து விட்டதா, வெளியிலேயே தெரிய வில்லை என்கின்ற அளவுக்கு அவ்வளவு குண்டும் குழியுமாக சாலைகள் இருக் கின்றன. அப்படிப்பட்ட சாலைகளைச் சரி செய்வதற்கு, குறிப்பாக தஞ்சை மாவட்டத்திலே, எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. எங்கு போனாலும் சாலைகள் பராமரிக்கப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட விவசாயப் பகுதிகளிலே அரசே கதிசடிக்கும் போரடிக்கும் களங்களைத் தனியாக பொது இடத்தில் கட்டித் தந்து, அப்பணி சாலைக்கு வாழ்வுபாத அளவுக்கு ஒரு ஏற்பாட்டை, புதிய திட்டத்தை உருவாக்கினால் என்ன? ஏன் அதை இதுவரையில் செய்ய முடியவில்லை? இதுவரை செய்யவில்லை என்றாலும் கூட, இனியாவது நெற்களஞ்சியத்திற்குப் பயன்படுத்தக்கூடிய அளவிற்கு கனத்தை உருவாக்கு வதற்கு ஒரு தனித் திட்டத்தை உருவாக்கி, அதைச் செய்தால்தான் சாலைகள் நன்றாக இருக்கும். இதற்கு உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று இந்தத் துணை மதிப்பீட்டு அடிப்படையிலே நான் பேசுகின்றபோது வற்புறுத்த விரும்புகின்றேன். ஆகவே துணை மதிப்பீடு மிகப் பெரியதாக இருக்கிறதே தவிர, அதிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள காரியங்கள் மிகப் பெரியதாகத் தெரியவில்லை என்பதை மீண்டும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இது சும்மா ஒரு பலன் மாதிரி தெரிகிறது. அவ்வளவுதான். ஊசி பட்டால் போதும், உடைந்துவிடும். அந்த அளவுக்கு காற்று ஊதிய பலனாகத் துணை மதிப்பீட்டை ஆக்காமல் இது உண்மையிலேயே பயன்தரத்தக்கதாக இதை மாற்றுவதற்கு நாங்கள் சொன்ன ஆலோசனைகளை எல்லாம் ஏற்று ஒரு சிலவற்றையாவது இறுதி அறிவிப்பிலே சேர்க்க வேண்டுமென்று கூறி, இந்த எண்ணத்தை நான் தெரிவிப்பதற்கு வாய்ப்புத் தந்தமைக்காக நன்றி தெரிவித்து, விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

\* திரு. சி. இராமலிங்கம் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, 1983-84 ஆம் ஆண்டு இறுதித் துணை மதிப்பீட்டின் மீது பேசுகின்ற வாய்ப்பைக் கொடுத்ததற்காக என்னுடைய நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தத் துணை மதிப்பீட்டிலே கைத்தறி நெசவாளர்களுக்காக கிட்டத்தட்ட ரூ. 9 கோடியே 86 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்திலே நூலுக்கு 3 சதவீதத்

1984 மார்ச் 26]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

பழையபடி அந்த 3 சதவீதம்தான் வசூலிக்கப்படுமென்று சொல்லி, அந்த ஒரு சதவீதத்தைத் தள்ளுபடி செய்ததற்காக நான் நெசவாளர்கள் சார்பிலே நன்றியையும், வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்த ஒரு சதவீதமே ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 5 கோடி வருமானம் வரக்கூடியது. அந்த வருமானத்தைக்கூடக் கணக்கிடாமல் ரத்து செய்ததற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ரூபாய் 9 கோடியே 86 லட்சத்தை இந்தத் துணை மானிய மதிப்பீட்டிலே ஒதுக்கியிருப்பதால் ஏதோ நெசவாளர்களுக்கு ரூ. 9 கோடி ஒதுக்கிக் கொடுத்து விட்டார்கள்; இனி அவர்களுக்குப் பஞ்சமோ, பசியோ, வேலையில்லாத திண்டாட்டமோ வராதென்று நினைக்கத் தோன்றும். காரணம், இந்தப் பணம் அவ்வளவும் ரிபேட்டாக, தள்ளுபடியாக, ஜனதா ரகம் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு ரகத்திற்கு மான்யமாகக் கொடுக்கக்கூடியது தான். ரிபேட் என்கின்ற அந்தப் பணம், வாங்குகின்ற மக்களுக்கு 10 சதவீதம் தள்ளுபடியாக மாநில அரசு கொடுக்கிறது; அதே அளவுக்கு மத்திய அரசும் கொடுக்கிறது. ஜனதா ரகம் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு ரகம் ஏழை எளிய மக்களுக்காகத்தான் என்று சொல்லி வருகிறார்கள். இன்றைக்கு நேஷனல் டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் என்று நவீனத் மில்களுக்கு மத்திய அரசு பொறுப்பேற்று இன்றைக்கு வேலை இல்லாத மக்களுக்கு வேலை கொடுப்பதாக நினைத்து, அந்த மில்களை எல்லாம் அரசுத் துறையில் ஏற்றுக்கொண்டது. அந்த மில்களை எல்லாம் 50 அல்லது 40 ஆண்டுகள் ஓடி, எல்லாம் தேய்ந்து போய், கட்டிடங்கள் எல்லாம் கலகலத்துப் போய், உலுத்துப் போய், உடைந்து விழுக்கின்ற நிலையிலே இருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் அந்த மில் முதலாளிகள் அந்த மில்களை வைத்துக்கொண்டு பல மில்களைக் கட்டி, பல துணைத் தொழில்களை ஆரம்பித்து கோடல்வார்களாக இன்றைக்கு இருக்கிறார்கள். சட்டத்திலுள்ள பல ஓட்டைகளின் காரணமாக அந்த தூல் மில்களை இன்றைக்கு சிக் மில்கள் என்ற முறையிலே ஆக்கி அவர்கள் வேலை இழக்கச் செய்கிறார்கள். குறிப்பாக இன்றைக்கு நாம் பக்கிங்காம் கர்நாட்டிக் மில்லை எடுத்துக்கொண்டால் அது வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்திலே ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதிலே வேலை செய்பவர்கள் எல்லாம் ரிடையரிங் ஏஜிலே —58 அல்லது 59 வயதிலே—இருப்பவர்கள். அவர்கள் வேலை பார்க்கிறபோது 150 ரூபாய்க்கு வந்தவர்கள். இன்றைக்கு 3,000, 4,000 ரூபாய் என்று சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். கிட்டத்தட்ட 16 ஆயிரம் பேர்களிலே 7 ஆயிரம் பேர்கள் அதிகச் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் அந்த மில் ஆரம்பிக்கின்றபோது, திலிருந்து 4 சதவீதம் வரியை விதித்தபோது, நாங்கள் எல்லாம் தேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, மாண்புமிகு டாக்டர் நாவலர், நிதி அமைச்சர் அவர்கள்



[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

(முற்பகல் 11-10)

ஒரு துணி மில்லில் உள்ள அந்த இயந்திரம் ஒரு நாளைக்கு 40 மீட்டர் நெய்திருக்கும் என்று வைத்துக்கொண்டால், ஆரம்ப காலத்தில் 40 மீட்டர் அளவுக்கு நெய்திருக்கும் அந்த இயந்திரம், 40, 50 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பழுதடைந்து, நட் கழன்றுபோய் ஓஸ் ஆகி, பஞ்சடைந்துபோய் பழுதடைந்த நிலையிலே, 30 மீட்டர் அளவுக்குத்தான் நெய்யும். அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம், பஞ்சப்படி, இன்கிரிமெண்ட் என்று படிப்படியாக உயர்ந்து வருகின்றது. அப்படி படிப்படியாக உயர்ந்து ரூ. 2,500 வரைக்கும் கிடைக்கின்றது. ஓய்ந்துபோன, உலுத்துப்போன, இடித்துத் தள்ள வேண்டிய அளவுக்கு பழுதடைந்து போயிருக்கின்ற அந்த மில்களை, நூற்றுக்கணக்கான கோடி ரூபாய்களைக் கொடுத்து ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். பம்பாயிலே 13 மில்களை, ரூ. 150 கோடி கொடுத்து ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அப்படி தேசிய உடமையாக்கப்பட்ட அந்த மில்களிலே நெய்யக்கூடிய துணிகளை கண்ட்ரோல் கிளரத் விலைக்கு நேஷனல் டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் மூலமாக ஆங்காங்கே விநிகின்றார்கள். பாலியிஸ்டர் துணி ஒரு மீட்டர் 10 ரூபாய், 8 முழம் வேஷ்டி 8 ரூபாய், 16 முழம் சேலை 20 ரூபாய் என்று விநிகின்றார்கள். இது யாருக்கு லாபம்? உழைக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு லாபமா? வாங்குகின்ற மக்களுக்கு லாபமா என்று பார்க்கின்றபோது, ஓய்ந்துபோன, உலுத்துப் போன, இடித்துத் தள்ளவேண்டிய அந்தத் தொழில்களுக்கு, மில்களுக்கு மத்திய அரசு கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை மானியமாகக் கொடுக்கிறது. அதைக் காப்பாற்றுவதற்காக அரசியல் தலைவர்கள் எல்லாம், தர்னா என்றும், ஊர்வலம் என்றும், போராட்டம் என்றும், ஸ்ட்ரைக் என்றும், செய்து பம்பாயிலே, லக்னோவிலே, அகமதாபாத்திலே பார்த்தால், சென்னையிலே பக்கிங்காம்-கர்நாடிக் உட்பட இடிந்து நொறுக்கித் தள்ளவேண்டிய மில்களுக்குக் கொடுக்கின்றார்கள். அதற்கு நஷ்ட ஈடு என்று கொடுக்கின்ற பணத்தைக் கொண்டாவது அந்த தொழிலாளர்களைக் கூப்பிட்டு எத்தனை ஆண்டுகள் சர்வீஸ் என்று கேட்டு, 'இந்தா போ, ஒரு லட்சம் ரூபாய், ஒரு 50 ஆயிரம் ரூபாய் எடுத்துக்கொள்' என்று கொடுத்து அனுப்பினால்கூட, நஷ்ட ஈடு கொடுத்து வாங்குகின்ற அந்த மில்லினுடைய விலை அளவுக்கு நமக்குச் செலவாகாது. அது ஒரு பக்கம். அடுத்த பக்கம் கைத்தறி நெசவாளர்களிடத்திலே வருகிறேன்.

**திரு. ப. மாணிக்கம் :** அவர்களை பணம் கொடுத்து வெளியிலே போகச் சொன்னாலும்கூட, வேலை வாய்ப்பை யார் உண்டாக்கிக் கொடுப்பது?

1984, மார்ச் 26] [திரு. சி. இராமலிங்கம்]

திரு. சி. இராமலிங்கம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இன்றைக்கு வேலைக்கு வந்தவர்களைப்பற்றித் தனியாகப் பார்ப்போம். என்னைப் போன்ற உலுத்துப்போன கட்டை, ஓய்வுக்குப் போக வேண்டிய உடம்புகள் அங்கே இருக்கின்றன. அவர்களுக்கு ஏன் வேலை கொடுக்க வேண்டும், ரிட்டையரிங் ஏஜிலே இருப்பவர்களுக்கு ரிட்டையர்மென்ட் கொடுத்து அனுப்பி விடுவோம். ஆக இது ஒரு பிரச்சினை. நான் வேலை கொடுக்கக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. மில் என்ற ஒரு பகுதியில், ஒரு செக்டாரில், ஒரு கேட்டை விட்டு வெளியிலே வருகின்ற ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களை மடக்கி வைத்து 'கேட்' கூட்டம் என்றும், தர்ணா என்றும், போராட்டம் என்றும், ஊர்வலம் என்றும் நடத்துகின்றார்கள். அப்படி போராட்டம் செய்துகொண்டிருப்பவர்களுக்கு மட்டும் தான் சலுகை இருக்கிறது என்று நான் சொல்வதற்குத்தான் வந்தேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் கூட பேசினார்கள். சத்துணவுத் திட்டத்திலே 150 ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்தால் திருட மாட்டார்களா, முதலமைச்சர் சத்துணவுத் திட்டத்தில் பணியாற்றுவவர்களை முழு நேர வேலைக்கு எடுக்க மாட்டார்களா என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அந்தத் திட்டத்திலே 'பார்ட் டைம் ஓர்க்கர்' என்றுதான் அறிவிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் படித்தார்களோ படிக்கவில்லையோ அல்லது அப்படிப் பேசவேண்டுமென்று பேசினார்களோ தெரியாது. அது வேறு விஷயம். ஆக இப்படி உத்தியோகத்திலே இருந்து சம்பளம் வாங்குபவர்களுக்கு மட்டும்தான் அரசியல்வாதிகள் தலைமை ஏற்றுப் போராட வேண்டுமா? குடிசைத் தொழிலாளருக்காகப் போராடக் கூடாதா? அந்தக் கேள்விக்குத்தான் நான் வருகிறேன். எங்கள் நெசவாளர் சங்கங்களுக்கு ரூபாய் ஒன்பது கோடியே என்பத்தாறு லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதிலே ஜனதா ரகம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. நாங்கள் கூட்டுறவுச் சங்கத்திலே நூலை வாங்கி அதை நெய்து, அதையும் கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கத்திலேயே கொடுத்தால், எங்களுக்குக் கூலி ஒரு சேலைக்கு ரூ. 6½ தான் கிடைக்கிறது. கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கம் மத்திய சர்க்காருடைய சப்ஸிடியிலே, மான்யத்திலே அதைக் கழித்துக்கொண்டு ரூ. 30 விலையுள்ள சேலையை ரூ. 20-க்கு விற்கின்றார்கள். அது யாருக்குப் போய் சேருகிறது? அது ஏழைக்கு என்று சொல்லலாம். நேஷனல் டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷனில் அந்த மில் துணிக்கு 10 ரூபாய் மீட்டருக்குக் குறைத்து விற்கின்றார்கள். அதுபோல கைத்தறியிலே நெய்த துணியை நெய்தவனுக்கு 6½ ரூபாய் கூலி கொடுக்கின்றார்கள். வாங்குபவர்களுக்கு ரூ. 10 சலுகை. 'இது என்ன தர்ம நியாயம்? அப்படித்தான் இந்த



[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

ஒன்பது கோடி ரூபாய் இருக்கிறது. ரிபேட்டுக்காக நூற்றுக்கு பத்து ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். நூற்றுக்கு பத்து ரூபாய் மாநில சர்க்காரும், பத்து ரூபாய் மத்திய சர்க்காரும் ஆக மொத்தம் 20 ரூபாயாகக் கொடுக்கிறார்கள். 80-க்கு 80 வேஷ்டி ஒன்றின் விலை 55 ரூபாய். இந்த 55 ரூபாய் வேஷ்டியை பத்து ரூபாய் குறைத்து 45 ரூபாய்க்குக் கொடுக்கிறோம். ஆனால் அந்த வேஷ்டியை நெய்யக்கூடிய எனக்கு 8 ரூபாய்தான் கூலி. இதைத்தான் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காரை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால், டெக்ஸ்டைல் கொள்கையிலே, மாநில அரசு, மத்திய அரசுக்கு உடன்பட்டது. மத்திய அரசு சொல்வதை மாநில அரசு கேட்பது, மத்திய அரசு செய்வதை இங்கே நடைமுறைப்படுத்துவதுதான் இதுவரை உள்ள நிலைமையாக இருந்திருக்கிறது.

இரண்டாவது, நெசவாளர் சங்கங்கள் அமைக்கிறோம். மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள், 20 அம்சத் திட்டம் கொண்டுவந்தார்கள். அதிலே தனியார் துறையிலே இருக்கக்கூடிய எல்லா நெசவாளர்களையும், கூட்டுறவுத் துறைக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னதன் அடிப்படையிலே, நானும் மாநில அரசின் சார்பிலும் நம் மாண்புமிகு தொழிலாளர் அமைச்சரும் ஊர் ஊராகச் சுற்றி, பிரசாரம் செய்து, தனியாரிடத்திலே இருந்த நெசவாளர்களை கூட்டுறவுத் துறைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டோம். இவ்வாறு தனியார்களிடத்திலே கொத்தடிமைகளாக இருந்தவர்களை மீட்டு அவர்களுக்கென்று ஒரு ஷெட்டைக் கட்டி, அதிலே தறியைப் போட்டு, அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கின்ற அடிப்படையிலே, இண்டஸ்ட்ரியல் கோவாப்பரேடிவ் சொசைட்டி என்ற முறையிலே கிட்டத்தட்ட 600 ஷெட்டுகள் போட்டு, இன்றைக்கு சுமார் 45,000 தறிகளுக்குமேல் அவற்றில் வேலை செய்கின்றன. கூட்டுறவுத் துறையிலே இருக்கக்கூடிய மூன்று இலட்சம் தறிகள் மற்றும் மேற்படி 45,000 தறிகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணி, சராசரி ஆண்டு ஒன்றுக்கு 240 கோடி ரூபாய்க்கு வரும். மேற்படி 240 கோடி ரூபாய்க்கான துணி உற்பத்தியை மத்திய அரசு ஒரு திட்டம் தீட்டி, கூட்டுறவுத் துறைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டது. அதிலே உற்பத்திக்கு மட்டும் செலவு செய்கிறோம். நவீன இயந்திரங்களைக்கொண்டு நூல் நூற்று, தறிகளுக்குக் கொடுப்பது, சாயம் போடுவது போன்று உற்பத்திக்கு மட்டும் செலவு செய்யப்படுகிறது. ஆனால் உற்பத்தியாகும் துணியை எங்கே விற்பது? யாரிடத்தில் விற்பது? எப்படி விற்பது? யார் வாங்குகிறார்கள்? யார் அதைக் கட்டுகிறார்கள்? அது விற்றால்தானே மேற்கொண்டு நெசவாளிக்கு வேலை

1984 மார்ச் 26]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

கொடுக்க முடியும் என்கின்ற அடிப்படையை ஆராயாமலேயே, மத்திய அரசு, நெசவாளர்களை கூட்டுறவுத் துறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று திட்டத்தை வகுத்துவிட்டது.

இவ்வாறாக, நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம் அமைத்தவுடனே நூறு தறிகள் வைத்திருக்கக்கூடிய ஒரு சங்கத் தறிக்காரருக்கு, டைரக்டர் ஆப் ஹேண்ட்லூம்ஸ் அவர்களுடைய சிபாரிசின் அடிப்படையில், தறி ஒன்றுக்கு 2,000 ரூபாய் வீதம், நூறு தறி வைத்திருக்கும் சங்கத்திற்கு ரூபாய் இரண்டு லட்சம் வரை மூலதனக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். நாங்கள் அதை வைத்துக் கொண்டு நூல் வாங்குவது, சாயம் போடுவது, நெசவாளர்களுக்குக் கூலி கொடுப்பது ஆகியவற்றைச் செய்ய வேண்டும். அந்த நூறு தறியும் சரியாக நெய்யாது. என்னைப்போன்ற அரசியல்வாதிகள் மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு முறை அல்லது இரு முறைதான் நெய்வோம்.

(மணி அடிக்கப்பட்டது)

இன்னும் ஐந்து நிமிடம் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும். இப்படி சராசரி அவர்களுடைய பொறுப்பிலே வருகிற அந்தக் கூலி, அந்த வருமானத்தைப் பார்க்கின்றபோது, ஒரு நெசவாளிக்கு முழுநேர வேலை என்று வருகிறபோது, அவன் ஆண்டு ஒன்றுக்குக் குறைந்தபட்சம் 250 நாட்களிலிருந்து 300 நாட்கள் வரை வேலை செய்கிறான். அவன் வேலை செய்கிறபோது, கிட்டத்தட்ட தறி ஒன்றுக்கு 6,000 ரூபாய் மூலதனம் வேண்டும். ஆனால் குறைந்தபட்சம் நெய்கிற துணியே அன்றாடம் விற்பதில்லை. பொங்கல், தீபாவளி காலங்களில்தான் விற்கிறது.

அதே அடிப்படையில் இந்த ஆண்டு எங்கள் மாநில சங்கத்திலே நாங்கள் தீபாவளிக்கு முன்னால்தான் பிரைமரி நெசவாளர் சங்கத்திலே கொள்முதல் செய்தோம். அதன்பிறகு நாங்கள் கொள்முதலே செய்யவில்லை. நாங்கள் கொள்முதல் செய்த அந்தத் துணிகளை விற்கலாம் என்றாலோ மக்களிடத்திலே வாங்கும் சக்தி இல்லை. அவர்களால் வாங்க முடியவில்லை. சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்குக் கடனுக்குக் கொடுத்தோம். அவர்களால் குறிப்பிட்ட அளவிற்குமேல் வாங்க முடியவில்லை. எனவே இன்றைக்கு மாநில சங்கத்திலே கிட்டத்தட்ட 70 கோடி ரூபாய் மகிப்புள்ள துணி தேங்கியிருக்கிறது. இதுபோல் எல்லா கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலும் தேங்கியிருக்கிறது. இந்தத் தேக்கத்தின் அடிப்படையிலே அவர்களுக்கு எப்படி வேலை கொடுப்பது என்று நாங்கள் ஆராய்ந்து பார்த்த நேரத்திலே, இந்த பிரைமரி நெசவாளர் சங்கங்களுக்கு கூட்டுறவு மத்திய வங்கி கடன் கொடுக்கிறது. இரண்டு லட்சம்



[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

(முற்பகல் 11-20)

ரூபாய் கடன் கேட்கும்போது, அந்தப் பிரைமரி நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் நடைமுறை மூலதனம் 70,000 ரூபாய் என்றால், கூட்டுறவு சென்ட்ரல் வங்கி அந்த 70,000 ரூபாயைத்தான் கடனாக கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கத்திற்குக் கொடுக்கிறது. இது தவறான முடிவாகும். அப்படிக் கொடுக்கக்கூடாது என்பது என்னுடைய வேண்டுகோள். ஏனென்றால் ஒரு வருடம் 75,000 ரூபாயாக இருக்கலாம். அடுத்த வருடம் ஒரு லட்சம் ரூபாயாக வரலாம், அதற்கு அடுத்த வருடம்  $1\frac{1}{2}$  லட்சம் ரூபாயாக வரலாம். ஆனால் மத்திய வங்கி குறிப்பிட்ட தொகையான 75,000 ரூபாயைக் கொடுப்பதால், உற்பத்தி செய்த சரக்கை நாங்களே வைத்திருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. லெஸியிலே மாநில சங்கங்களுக்குக் கொடுக்கிறோம். எங்களிடம் சரக்குகள் தேங்கியிருக்கின்றன. மேற்கொண்டு நெசவாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியவில்லை. இரண்டு லட்சம் ரூபாய் இருந்தால், அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியும். வியாபார ரீதியிலே பார்ப்போமானால், சரக்கை வாங்கிக் கொண்டு 3 மாதம், 6 மாதம் கழித்துத்தான் பணம் கொடுப்பார்கள். எனவே 6 மாத மூலதனத்தை மத்திய வங்கி எங்களுக்குக் கடனாகக் கொடுக்க வேண்டும். இப்போது அப்படிக் கொடுப்பதில்லை. மற்ற தொழில்களைப் பார்ப்போம். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துவிட்டு வந்தால் 25,000 ரூபாய் கடனுதவி என்று மத்திய அரசு சொல்கிறது. பட்ட தாரிகளுக்கு 50,000 ரூபாய் கடனுதவி அளிக்கிறது. பார்பருக்குக் கடனுதவி கொடுக்கிறோம். அவர்களுக்குத் தேவையான இயந்திரங்களை வாங்கிக் கொடுக்கிறோம். செருப்புத் தொழிலாளிக்கு பங்க் கொடுக்கிறோம். 2,500 ரூபாயும் கொடுக்கிறோம். ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் கொடுக்கிறோம். ஆனால் தனிப்பட்ட நெசவாளர்களுக்குக் கடனுதவி அளிப்பதில்லை. கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு மொத்தமாகக் கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தை எந்த நெசவாளியும் எடுத்துச் செலவழித்துவிட முடியாது. நூல் வாங்க முடியாது, சாயம் போட முடியாது, எந்த வேலையும் செய்ய முடியாது. நெசவாளர் சங்கம்தான் எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும். அப்படி இருக்கும்போது அனுமதிக்கப்பட்ட 2 இலட்சம் மூலதனத்தை நெசவாளர் சங்கத்திற்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யக்கூடாதா? மற்ற தொழிலாளர்களுக்கு நேரடியாகக் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம் அல்லது ஊரை விட்டுப் போனாலும் பரவாயில்லை; அதை எடுத்துக்கொண்டு போனாலும் பரவாயில்லை என்று சொல்லும்போது, நெசவாளர்களை ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள், ஒரு வளைவுக்குள் என் வைக்க வேண்டும்? ஒரு பக்கம் சாக்கு வீற்கவில்லை.

1984 மார்ச் 26]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

என்னுடைய சங்கத்திற்கு ரூ. 75,000 தான் காசு கடன்; இருப்புச் சரக்கு 1 லட்சம் ரூபாய். அனுமதிக்கப்பட்ட கடன் ஆரம்பத்திலே 3 லட்சம் ரூபாய். இப்போது டர்ன்-ஓவர் மூலம் 1 லட்சம் ரூபாய். இப்படி இருக்கக்கூடாது.

மத்திய அரசு ரிசர்வ் வங்கி மூலமாக கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு ஒதுக்கப் பட்ட நிதியை, நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். நாங்கள் அதைக் கையாடல் செய்ய முடியாது. டைரக்டர் ஆப் ஹெண்ட்லாம்ஸ் இருக்கிறார்கள். கூட்டுறவு வங்கிகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் கண்காணிக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் நெசவாளர்கள் அந்த வங்கிகளுக்குப் போனால் அடிமைகள்போல், வேலைக்காரர்கள்போல் நடத்தப்படுகிறார்கள். அது வேறு விஷயம். அதை நடைமுறையிலே மாற்றிக்கொள்ளலாம். நெசவாளர்களுக்கு நன்மை செய்யும் மாநில அரசும், மத்திய அரசும் அவர்களிடம் பணத்தை நேரடியாகக் கொடுப்பதில்லை. மற்ற தொழிலாளர்களுக்கு உள்ள சலுகை எங்களுக்கு இல்லை என்பதைச் சொல்லியாக வேண்டும். இன்றைக்கு தேக்க நிலைக்குக் காரணம் மூலதனப் பற்றாக்குறைதான். ஆறு மாதங்களாக விற்கவில்லை என்றால், ஓராண்டுக்குத் தேவையான நிதியை அந்த வங்கிகள் கொடுக்க வேண்டும். இன்றைக்கு ஒரு தறிக்கு 2,000 ரூபாய் கொடுப்பது என்பது 3 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நிர்ணயித்த தொகை. அது இன்றைக்குப் போதாது. ஆறு ஆயிரம் ரூபாய் ஒரு தறிக்குக் கொடுக்க வேண்டும். படித்து பட்டம் பெற்ற இளைஞர்களுக்கு 25,000 ரூபாய் கொடுக்கும்போது, எங்களுக்கு ஏன் 6,000 ரூபாய் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்கத்தான் தோன்றுகிறது. இன்றைக்கு நெசவாளர்கள் பசி, பட்டினியால் வாடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம், மத்திய வங்கிகளின் நடைமுறை சரியாக இல்லை என்பதுதான். பல நெசவாளர் சங்கங்களின் தாழ்மையான வேண்டுகோள், கூட்டுறவு வங்கிகள் நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சலுகைகளைக் கொடுப்பதில்லை என்பதுதான். ஒரு லட்சம் ரூபாய்க்கு சரக்கு இருக்கிற தென்றால், அதைக் கணக்கிட்டு கூட்டுறவு மத்திய வங்கி ஏன் கீ லோன் கொடுக்கக்கூடாது? தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளாக இருந்தால், எங்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். எனவே இந்த நிலையில் கூட்டுறவு வங்கி யிலிருந்து எங்கள் சங்கத்தை ஏன் பிரித்துக்கொள்ளக்கூடாதென்ற எண்ணத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கத்திற்கு என்று ஒரு வங்கியை வைத்து, அதன் சார்பாக கடனுதவிகளை நாங்கள் பெறலாம். இன்றைக்கு மில்கன் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குக் கோடிக் கணக்கில் பணம் ஒதுக்குகிறார்கள். ஹெண்ட்லாம் விவரில் வங்கி என்று ஒன்று ஏற்படுத்தினால், அதன்மூலம் நன்மைகளை நாங்கள் பெற



[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

முடியும். இன்றைக்கு எங்கள் துணி உற்பத்தி கிட்டத்தட்ட ஆண்டு ஒன்றுக்கு 300 கோடி ரூபாயாகும். அதேபோல் தூல் மில்களில் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய உற்பத்தி கிட்டத்தட்ட 200 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இருக்கிறது. எனக்கு என்று ஒரு வீடு இருந்தால், எப்படி அங்கே போய் இருக்க, படுக்க வசதி இருக்குமோ, அதுபோல் எங்களுக்கு என்று தனியாக ஒரு வங்கி இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசு எங்களுக்கு நிதி ஒதுக்குவதாகச் சொல்கிறது. ஆனால் உண்மையிலேயே அவர்களால் ஒதுக்கப் படுகின்ற அந்த நிதி எங்களுக்கு வருவதில்லை. அதுபோல் மாநில அரசுகூட கைத்தறித் துறைக்கு என்று ஒரு செலவினத்தைச் சொல்கிறது. ஆனால் உள்ளபடியே ஒரு சிங்கிள் பைசா கூட நெச. சவர்களுக்கு வந்து சேர்வதில்லை. எல்லாம் நிர்வாகச் செலவுகளுக்குப் போய்விடுகிறது. கோவாப்டெக்ஸ் எப்படி இயங்குகிறது என்றால், அவர்கள் விற்கிற துணியிலிருந்து வரும் லாபத்தி லிருந்து 7 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு எடுத்து நிர்வாகச் செலவைச் சரிக்கட்டுகிறது. அரசு ஒதுக்குகிற பணம் உள்ளபடியே நெசவாளர்களுக்கு வந்து சேர்வதில்லை. எங்களுடைய பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு அரசு மானியம் ஒதுக்குவதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் இனிமேலாவது இவ்வாறு ஒதுக்குகிற தொகை நெசவாளர்களுக்கு முழுக்க முழுக்க வந்தாக வேண்டும். இன்றைக்கு கைத்தறிக்கு ரிபேட் கொடுக்கிறார்கள். 100 ரூபாய்க் கான துணியை 80 ரூபாய்க்கு விற்று அதன்மூலம் ஏன் ரிபேட் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் அதிகாரிகளைப் பார்த்துக் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் இதன்மூலம் வேலைவாய்ப்பு கிடைக்கிறது என்றார்கள். இன்றைக்கு கொத்தடிமையாக இருந்த ஒருவனை இந்த நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டதற்குப் பிறகு, அவனுக்கு வேலை இல்லையென்றால், மீண்டும் அவன் அங்குதான் போகப்போகிறான். இன்றைக்கு மாநில சங்கமே முழுக்க முழுக்க எல்லாத் துணிகளையும் வாங்க முடியவில்லை. ஏதோ அரசு கொடுக்கும் 10 கோடி ரூபாய் மானியத் தொகையை வைத்துத்தான் 300 கோடி ரூபாய்க்கான துணிகளை விற்க வேண்டியிருக்கிறது. வியாபாரிகளும் ரிபேட் காலத்தில்தான் வாங்குகிறார்கள். இந்த ரிபேட் கூட நெசவாளர்களுக்குப் போவதில்லை. வாங்குபவர்களுக்குத்தான் போகிறது. இந்த நிலையை மாற்றி யமைக்க வேண்டும். ஓரளவுக்கு இதனைச் சீராக்க வேண்டும்.

**திரு. ப. மாணிக்கம் :** பிரைமரி சொசைட்டியிலிருந்து மாநிலத் தலைமை சொசைட்டி வாங்கி 35 சதவிகிதம் 'ஹேண்ட்லிங் சார்ஜ்' போடுகிறது. இந்த சதவிகிதத்தைக் குறைக்க வேண்டும். எப்படி வியாபாரிகள் ரிபேட்டைப் பயன்படுத்தி விற்கிறார்களோ அதுபோல் மாநில சொசைட்டியும் ஹேண்ட்லிங் சார்ஜ் போடுவதைக் குறைத்த காலாகாலத்தில் பிரைமரி சொசைட்டி

1984 மார்ச் 26]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

களுக்குக் கொடுத்தால் அதன்மூலம் வேலைவாய்ப்பை உருவாக்க முடியும் அல்லவா? அவர்கள் இன்றைக்கு ஆண்டுதோறும் வட்டி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு, மூன்று ஆண்டுக்கான வட்டி பாக்கி இருக்கிறது. இப்படிச் செய்வதன் மூலம் விற்பனை அதிகரித்து அதன்வாயிலாக வேலைவாய்ப்பையும் பெருக்க முடியும். அதுபோல் கூட்டுறவு வங்கிக்குச் செலுத்துகின்ற வட்டியும் அதிகமில்லாத நிலையில் அதனுடைய வருவாயும் அதிகரிக்கும். இதுகுறித்து உறுப்பினரின் கருத்து என்ன?

திரு. சி. இராமலிங்கம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் எங்களுடைய மாநில சங்கம் அதிக லாபம் வைத்து துணிகளை விற்கிறது என்று சொன்னார்கள். எத்தனை சதவிகிதம் என்று அவர் தெரியாமலேயே 35 சதவிகிதம் என்று சொன்னார். எங்களுடைய மாநில சங்கத்தினுடைய நிர்வாகச் செலவையே துணி விற்பதன் மூலம்தான் சமாளிக்கிறோம். நாங்கள் ஆங்காங்கு கடைகளைத் திறந்து, அலங்காரம் செய்து ஆட்களை நியமித்து துணிகளை விற்க வேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் சாதாரணமாக ஜவுளிக் கடையில் 100 ரூபாய் சம்பளத்துக்கு வேலைக்கு வருவான். ஆனால் கோவாப்டெக்ஸ் என்றால் அந்தந்த மாநிலத்தில் இருக்கிற சர்க்கார் யு.டி.சி.-க்கு வழங்கப்படுகிற ஊதியம் அளவுக்கு வழங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே சாதாரண துணிக் கடையில் 100 ரூபாய் என்று சம்பளம் இருக்கும் போது, எங்களுடைய சங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், 'புல் டைம்' பணியாளர்களாக இருப்பதால், சர்க்கார் சிப்பந்திகளைப்போல் ஊதியம் வழங்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே இதில் லாபம் வருகிறது என்று சொல்ல முடியாது. எங்களுக்கு நிறைய செலவு ஏற்படுகிறது. செலவு செய்ய (பிற்பகல் 11-30)

வேண்டியிருக்கிறது. எங்களது மாநில சங்கம் சீராக முழுவதையும் வாங்கி விற்க வேண்டுமென்றால், அதற்கு மக்கள் எல்லாவற்றையும் வாங்கி ஒத்துழைக்க வேண்டும். மக்களுடைய நாகரிகமான போக்கினால், எங்களுக்கு சிரமம் ஏற்படுகிறது. இப்போது பலவிதமான துணிகள் வந்துவிட்டன. பாலியஸ்டர் வந்துவிட்டது. நேர்த்தியான, பளபளப்பான துணிகள் வந்து விட்டன. அது அதிகம் கிழிவதில்லை. அதைப்பற்றி ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். ஓ, ஐந்து செட் பாலியஸ்டர் பேண்ட்-சட்டை இருந்தால், ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்குத் துணிகள் வாங்கவேண்டியதில்லை. தாய்மார்களுக்கு 5 பாலியஸ்டர் புடவைகள் இருந்தால், 5 ஆண்டுகளுக்கு சேலைகள் வாங்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று மத்திய அரசைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது கூட புதிதாக மத்திய அரசாங்கத்தில் 72 கோடி ரூபாய் செலவில் ஒரு புதிய மில் திறக்கப் போகிறார்கள். அது கைத்தறி வளர்ச்சிக்கு நல்லதல்ல என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.



[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக் கேற்ப இன்றைக்கு செலவினங்களில் அதிகமாக லாபம் வைக்கவில்லை உசிதமாக இருக்கிறது. நெசவாளர்களுக்கு அதிக சலுகைகள் செய்கிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறதே தவிர, எங்களுக்கு அவை வரவில்லை. வாங்குகிற மக்களுக்குத்தான் அவ்வளவும் போகிறது. நீங்கள்தான் அனுபவிக்கிறீர்கள். நாங்கள் எப்போதும்போல் ஆரைப் பட்டினி, கால் பட்டினி என்ற நிலையில் தான் இருக்கிறோம். பெரியவர்கள் சொல்வார்கள், ஆறு மாதம் தறியும், ஆறுமாதம் வேலும் மயிலும் என்று. அதாவது 6 மாதகாலம் 'முருகா, முருகா' என்று ஊரை விட்டு எங்காவது போகத்தானே வேண்டியிருக்கும். இது மத்திய அரசின் டெக்ஸ்டைல் கொள்கையால் வந்தது. ஆகவே மத்திய அரசின் ஜவுளிக் கொள்கையை மாற்ற வேண்டுமென்றுதான் இவ்வளவும் சொல்கிறேன். "எங்களுக்கு நீங்களே வேலை கொடுங்கள். சாதாரண தெருக் கூட்டுகிற தொழிலாளி எவ்வளவு சம்பளம் பெறுகிறானோ அவ்வளவு சம்பளம் எங்களுக்குக் கொடுங்கள்" என்றுதான் கேட்கிறோம். ஆகவே கூட்டுறவு வங்கிகள் எங்களிடம் கருணை வைத்து, எங்களுக்கு ஒதுக்கிய நிதியை எங்களிடமே நேரில் கொடுத்து உதவ வேண்டுகிறேன். அந்தப் பணத்தை நாங்கள் துஷ்பிரயோகம் செய்ய வாய்ப்பில்லை. எங்களுக்கு மேலே கண்காணிக்க கைத்தறி இயக்குநர் இருக்கிறார். பைசா கூட நாங்கள் திருட முடியாது. மற்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டு, அவர்களின் பணத்தை முழுவதுமாக அவர்களிடமே தந்துவிடுகிறார்கள். எங்களின் நிலை அப்படி இல்லை. அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நாங்கள் உற்பத்தி செய்கிற துணிகளை விற்பனாகவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஏதோ ஒரு நேரத்தில் போட்ட சட்ட திட்டங்களையே இப்போது 1984 ஆம் ஆண்டு காலத்தில் வைத்துக்கொண்டிராமல் இதற்காக ஒரு கமிட்டியை நியமித்து அவர்களை வைத்து இதற்கான சட்ட திட்டங்களை நிர்ணயிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக இந்தத் துணை நிதிநிலை அறிக்கையின் மீதான விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு கைத்தறி நெசவாளர்களின் குறைகளைச் சொல்ல எனக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்காக நான் நன்றி கூறி, அமர்கிறேன்.

1984 மார்ச் 26]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே நம் முன்பு தரப்பட்டிருக்கிற 1983-84 ஆம் ஆண்டு துணை நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது என் கருத்துக்களை எடுத்து வைக்க விழுகிறேன்.

1983-84 ஆம் ஆண்டுக்கு துணை நிதிநிலை அறிக்கை ரூ. 1,130 கோடி ரூபாய்க்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது. 1983-84 ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை ரூ. 1,774 கோடிக்கு சென்ற ஆண்டு தரப்பட்டது. சென்ற ஆண்டு மார்ச் மாதம் இந்த அவையில் ஒரு ஆண்டுக்குள்ள நிதிநிலை அறிக்கையாக நமக்குத் தரப்பட்டது, ரூ. 1,774.88 கோடிக்கு. இந்த ஆண்டு 1984-85க்கான நிதி நிலை அறிக்கை ரூ. 2,065.43 கோடிக்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது. 1983-84 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையில் 95.90 கோடிக்கான பற்றாக்குறை சொல்லப்பட்டது. இன்று 1983-84 ஆம் ஆண்டு துணை நிதிநிலை அறிக்கையில் ரூ. 1,130.10 கோடிக்கு நிதிநிலை அறிக்கை தந்தால், 1983-84 ஆம் நிதி ஆண்டுக்கு நாம் என்ன எதிர்பார்த்து பட்ஜெட் தயாரிக்கப்பட்டது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். எப்போதுமே துணை நிதிநிலை அறிக்கை என்று சொன்னால், எதிர்பாராத செலவினங்கள் என்று வருகிறபோது, 100 கோடி, 120 கோடி அல்லது 200 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் வருவதில்லை. எனவே இது ஓரளவுக்கு மற்றொரு நிதிநிலை அறிக்கையேயாகும். இதை 1983—84 ஆம் ஆண்டுக்கான இரண்டாவது நிதிநிலை அறிக்கை என்று சொன்னால், அது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இரண்டாவது நிதிநிலை அறிக்கை ஒன்றைத் தர வேண்டிய அவசியம் என்ன ஏற்பட்டது என்பதையும் நாம் சிந்திக்க வேண்டும். 1983—84 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது பேசும்போதே “இந்த நிதிநிலை அறிக்கை முற்றுப் பெற்றதாக இருக்கவில்லை, பல இனங்கள் இதிலே விடுபட்டுப் போயிருக்கின்றன” என்று நான் தெரிவித்தேன். இந்த அவையில் பேசிய குறிப்பேட்டைப் பார்த்தாலே இப்போது நான் தெரிவிக்கிற இந்தக் குற்றச்சாட்டை உறுதிப்படுத்துகிற அளவிலேதான் அப்போதே நான் பேசியிருக்கிறேன் என்பது தெளிவாகும். எனவே அந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கைக்குத் துணையான அறிக்கையாக இது இல்லாமல் இணையான நிதிநிலை அறிக்கையாக, ஒரு கூடுதல் நிதிநிலை அறிக்கையாக இங்கே வைத்திருப்பதிலிருந்து நம்முடைய நிதித் துறை என்னென்ன செலவுகளை எப்படியெப்படி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்று கணிக்கிற தன்மையில் தவறிவிட்டதோ என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் நிதித் துறை அவ்வாறு தவறிவிட்டது என்று நினைப்பது தவறு. அவர்கள் உண்மையில் தவறிவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும். அவர்களுக்குக் கணக்குத் தெரியாது என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். நல்ல முறையில் கணிப்பதற்கான முறையை உணர்ந்தவர்கள்



[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

அவர்கள். இருந்தாலும் அப்படி உண்மையான நிலைமையை எடுத்துக் காட்டினால், அதிகமான பற்றக்குறையைக் காட்டுகிற நிதிநிலை அறிக்கையாக அது மாறிவிடும் என்றும், அதன் காரணமாக நமது மாநிலத்தின் நிதிநிலை எவ்வளவு சீர்கேடு அடைந்திருக்கிறது என்று மக்கள் உணர்ந்து கொள்வார்களே, அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமையை அது உருவாக்கிவிடுமே என்று எண்ணி, அதை மக்கள் மத்தியிலிருந்து மறைத்து, அதிகமான பற்றக்குறை இல்லை, வெறும் 93 கோடி ரூபாய் அளவுக்குத்தான் அந்த ஆண்டு பற்றக்குறை எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்பதைத் தெரிவிக்க விழைந்து அவர்கள் அவ்வாறு செயல்பட்டிருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாகத்தான் உண்மையில் ஏறத்தாழ ரூ. 1,200 கோடி அளவுக்குப் பற்றக்குறை உள்ள நிதிநிலை அறிக்கையை மறைக்க இப்படிப்பட்ட ஒரு சாகசமான அல்லது தந்திரமான ஒரு முறை—ஒரு நிதித் தந்திரம் வேண்டுமென்றே கையாளப்பட்டது என்ற குற்றச்சாட்டை நான் இங்கே எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏனென்றால் இந்த அவையில் நமக்குத் தரப்பட்டிருக்கிற இந்தக் கூடுதலான துணை மான்ய மதிப்பீட்டின் விளக்கக் குறிப்பின் இரண்டாவது பக்கத்திலே ஒரு கருத்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

1, 4, 9 ஆகிய இனங்களில் சொல்லப்பட்டவைகள் எல்லாம் இதற்கு முன்னாலே எதிர்பார்க்கக் கூடிய இனங்களே தவிர, வேறு அல்ல. இந்திய ரிசர்வ் வங்கியிடம் பெற்ற வழிவகை முன்பணத்தைத் திருப்பித் தருவதற்குக் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கம் தேவைப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது முன் கூட்டியே நமக்குத் தெரியாத இனமா என்றுதான் நான் இங்கே கேட்க விரும்புகிறேன்.

அதைப் போலவே, 1 முதல் 8 வரையான இனங்களுக்குத் தரப்பட்டிருக்கிற விளக்கக் குறிப்பில் 1, 2, 5 ஆகிய பத்திகளில் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:

அதாவது, மத்திய அரசு பொறுப்பேற்றிருக்கிற திட்டங்களுக்கும், மாநில அரசுத் திட்டங்களுக்கும், மத்திய அரசிடமிருந்து பெற்ற கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கவும் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கம் தேவைப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அடுத்து, மேலும் ஒரு குறிப்பு தரப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மத்திய அரசிடமிருந்து பெற்ற வழிவகை முன்பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க கூடுதல் நிதி ஒதுக்கம் தேவைப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இப்படி மத்திய அரசிடமிருந்து வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு எவ்வளவு நிதி ஒதுக்கம் தேவைப்படும் என்பது அப்போதே தெரியாதா என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன். மழை வந்தால் எவ்வளவு

1984 மார்ச் 26] [திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

சேதம் ஏற்படும் என்பது தெரியாது. வறட்சி வந்தால் அதன் காரணமாக எவ்வளவு சேதம் ஏற்படும் என்பது தெரியாது. அதைப் போலவே கால் நடைக்கு திடீரென்று நோய் வந்தால் எவ்வளவு சேதம் என்று தெரியாது. ஆனால் மத்திய அரசுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய தொகையான ரூ. 500 கோடியைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது அரசுக்குத் தெரியாதா என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன். இப்படி ரூ. 500 கோடியைத் திருப்பித் தர வேண்டும் என்று மக்களுக்குத் தெரிய வேண்டிய ஒன்றை, இந்தப் பேரவைக்கும் மேலவைக்கும் தெரிவிக்க வேண்டிய ஒன்றை நிதிநிலை அறிக்கையில் மறைத்துக் காட்டிவிட்டு, இப்போது கூடுதலான நிதிநிலை அறிக்கையைத் தந்து, இது ஒரு துணை நிதிநிலை அறிக்கை மதிப்பீடு என்று சொல்லும் சரியான மாபு முறையை மாற்ற, உண்மையான நிலையை மாற்றிக் காட்ட வேண்டும் என்று அரசு செய்கிற தந்திரம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இதன் காரணமாகத்தான் ரிசர்வு வங்கியில் ஓவர்டிராப்ட் வாங்குகிற நான்கு மாநிலங்களில் நாம் ஒன்றாக இருக்கிறோம். அதைத் திருப்பிக் கொடுக்காத மாநிலங்களிலும் ஒன்றாக இருக்கிறோம். நம்முடைய நிதி நிலை எவ்வளவு சீர் குலைந்து, சீரழிந்திருக்கிறது என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு என்பதற்கு இந்தத் துணை நிதிநிலை அறிக்கை சான்று. நம்முடைய நிலையைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிற—வெள்ளிடை மலையாக—ஒரு கண்ணாடியைப் போல் இந்தத் துணை நிதிநிலை அறிக்கை இருக்கிறது என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இயற்கையின் சீற்றங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற ரூ. 37 கோடிதான் உண்மையானது. மற்றதெல்லாம் அவ்வப்போது அரசு மதிப்பீடு செய்து கொண்டு வந்திருக்க வேண்டியவைகளே, அவைகளையெல்லாம் மதிப்பீடுகளாகக் கொண்டு வரத் தவறியது சரியல்ல. நீங்கள் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைத் தயார் செய்வதில் கையாண்ட முறை பாராட்டத் தக்கதல்ல என்பதையும் நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

உதாரணமாக தேர்தலுக்காக ஒரு கோடி ரூபாய் கூடுதலாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. எங்கே தேர்தல் நடந்தது? எனக்குத் தெரிந்த வரையில், தேர்தல் எங்கேயும் நடக்கவில்லை. நம் மாநிலத்தில் ஊராட்சிகளுக்கோ நகராட்சிகளுக்கோ எங்கேயும் தேர்தல் நடக்கவில்லை. எப்போதாவது சர்வ கட்சிக் கூட்டம் கூட்டப்படும். அதற்கும் நாங்கள் எங்களுடைய சொந்தச் செலவில் வந்து போகிறோம். அதற்காக எங்களுக்குப் படி ஏதும்கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள்.



[1984 மார்ச் 26]

(முற்பகல் 11-40)

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை).

மேல்வை உறுப்பினர்களின் தேர்தல்தான் நடந்திருக்கிறது. இது எதிர் பார்க்கக்கூடிய தேர்தல். ஊராட்சி ஒன்றியத் தேர்தல்களை எதிர்பாராமல் நடத்தினார்கள் என்றால் சரி. அதுவும் நடக்கவில்லை. இதைக் கூர்ந்து கவனிக்கும்போது வாக்காளர்களின் பட்டியல் தயாரிப்பதற்காக என்று கொள்ளலாம். 1985 ஜனவரிக்குப் பிறகு தேர்தல் வருகிறபோது அதற்கு முன்பே பட்டியலைத் தயாரிக்க வேண்டும் என்பது தெரிந்ததுதானே. 1985 ஆம் ஆண்டு சனவரியில் நடக்க வேண்டிய பொதுத் தேர்தலுக்குரிய வாக்காளர் பட்டியலைத் தயார் செய்ய வேண்டும் என்பது 1983-84 ஆம் ஆண்டிற்குரிய பட்ஜெட் போடுகிற போதே தெரிந்திருக்க வேண்டிய ஒன்றுதானே. அதைத் தெரியாமலா இருந்திருக்கிறார்கள்? இதைக் கையாண்டு கொண்டிருக்கிற தேர்தல் இலாக்கா அதிகாரிகள் தெரிவிக்கவில்லையா? பட்ஜெட் தயாரிக்கும் பேர்து எல்லா இலாக்கா அதிகாரிகளையும் கேட்டுவிட்டு 1984 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 31 ஆம் தேதி வரையில் என்னென்ன செலவு செய்ய இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டுவிட்டுத்தானே தயார் செய்திருப்பார்கள்? இப்படி பல இனங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சொல்லப்பட்டிருக்கிற முறை ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதாக இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இதிலே முனைந்து பார்த்தால், பல வேடிக்கைகள் காணப்படுகின்றன. பக்கம் 33-ல் ஒரு விளக்கக் குறிப்பிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். “பாம்பு கடித்தவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கும் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த குதிரைகள் வாங்க ரூபாய் 80,000 அரசு அனுமதி வழங்கியுள்ளது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மாணிக்கவாசகர் காலத்திலே குதிரை வாங்கியதாகப் பார்த்தோம்.

திரு. ப. மாணிக்கம்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாணிக்கவாசகர் நரிசூய வாங்கினார், குதிரையை வாங்கவில்லை.

திரு. ம. சங்கரலிங்கம்: அவர் நரிசூய வாங்கி குதிரையை வாங்கினதாகச் சொன்னார். பிறகு நரியாக மாறியது. அது புரானம். அதற்குள்ளே நான் போகவில்லை. பூம்பு தடித்தால் ஷைத்தியம் செய்யும் வைத்தியருக்குச் சம்பளம் 100 ரூபாய். அவருக்குக் குதிரையை வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள் என்றால், அவருக்குக் குதிரை ஏறத் தெரியுமா? குதிரையைச் செல்வந்தர்தான் வைத்து பராமரிக்க முடியும். இந்த 100 ரூபாயை

1984 மார்ச் 26] [திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

வைத்துக்கொண்டு பராமரிக்க முடியாது. வேண்டுமானால் அவருக்கு டி.வி.எஸ். மோப்பெட் வாங்கிக் கொடுக்கலாம். அல்லது ஹாஸ்ப் ஹார்ஸ் பவர் மோட்டார் வாங்கிக் கொடுக்கலாம், ஆட்டோரிக்ஷா வாங்கிக் கொடுக்கலாம். குதிரையைப் பராமரிக்க வேண்டுமானால் அதற்குக் கொள் வாங்கிக் கொடுத்து காப்பாற்ற வேண்டுமானால், 500 ரூபாய் ஆகும். ஆனால் அவருக்குக் கொடுப்பது 100 ரூபாய். ஆகவே அவர் பாம்புக் கடிக்கு மருந்து கொடுப்பதற்குப் பதிலாக குதிரைக் கடியில் அவர் சாகப் போகிறார். (சிரிப்பு)

**மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் :** மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாடுகளில் இருந்தும், குதிரைகளில் இருந்தும், அது போன்ற மற்ற மற்ற மிருகங்களில் இருந்தும் சேம் எடுத்தால்தான், அந்த மருந்துகளை உருவாக்க முடியும். கிண்டியில் உள்ள கிங் இன்ஸ்டிடியூட்டில் ஏராளமான குதிரைகளையும் மாடுகளையும் பார்க்கலாம். அதற்காகத்தான் குதிரையைக் கொடுக்கிறோம். அவர் சவாரி செய்வதற்காக அல்ல. ஆகவே மருந்துகள் எடுப்பதற்காகத்தான் குதிரைகள் வாங்கப்படுகின்றன, அவர்களுக்காக அல்ல.

**திரு. ம. சங்கரலிங்கம் :** துணைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் தியர்கள் குதிரை ஏறாமல் மருந்துக்காக அந்தக் குதிரைகள் பயன்படுத்தப் அவர்கள் விளக்கம் தந்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வைத் படுகின்றன என்று அறிகிறபோது நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். என்னுடைய கருத்தை நான் திருத்திக்கொள்கிறேன்.

சென்ற ஆண்டில் ஏற்பட்ட வறட்சியின் காரணமாகவும், இந்த ஆண்டு பெய்த பெருமழையின் காரணமாகவும் இந்த மாநிலத்தில் உள்ள விவசாயிகள் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறந்துவிட முடியாது. இதற்காக அரசு எடுத்துள்ள நிவாரணப் பணிகள் போதுமான வையாக இல்லை என்பதை வலியுறுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சென்ற ஆண்டு மாநிலம் முழுவதும் இருந்த வறட்சியின் காரணமாக விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டு, உற்பத்தி இல்லாமல் குடும்பத்தில் இருக்கக்கூடிய அத்தனை நகைகளையும் விற்று அல்லது அடகு வைத்து பயிர் செய்து இந்த ஆண்டு அறுவடை செய்யலாம் என்று இருக்கும்போது இந்த ஆண்டு பெய்த பெரு மழையின் காரணமாக அறுவடை செய்ய முடியவில்லை. மழை மிகுதியின் காரணமாக பயிர் விளைச்சலும் குறைவாக இருந்தது. இதனால் எல்லா இடங்களிலும் விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே விவசாயிகளுக்கு எவ்வளவு நிவாரணம் அளித்தாலும் அது தரும் இந்த பாதிப்பை பாதிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு இதுவரை இருக்கக்கூடிய



[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

கடனை ஒத்தி வைத்தால், போதுமானதல்ல. அவர்கள் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருப்பதால், அத்தனை கடன்களையும் ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையிலே விவசாய இலாக்காவுக்கு கூடுதலாக ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. விவசாய இலாக்காவைப் பொறுத்தவரையிலே, இப்போது ரிசர்வ் வங்கி கடன் கொடுத்து பயிற்சி வழித் தொடர்புத் திட்டம் என்கிற புதிய ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அவர்கள் மாநிலம் முழுவதும் மெயின் ரோட்டில் இந்தப் பயிற்சியை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் பக்கத்திலே போய் பயிற்சி நடத்துவதில்லை. மெயின் ரோட்டிலே படம் வரைவதும், எழுதுவதுமாகத்தான் இருக்கிறார்களே தவிர, விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்வதில்லை. ஒவ்வொரு மாவட்டத்தையும் எடுத்துக்கொண்டால், உதாரணத்திற்கு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு கலெக்டர், 2 ஆர்டி-ஓக்கள், 4 டெபுடி கலெக்டர்கள், 4 தாசில்தார்கள் ஆகியோருக்கு ரென்ஸ்யூ இலாக்காவின் கையிலே இருக்கக்கூடிய வெகிக்கின்கள், ஜீப் கார் உட்பட, 16 தான் இருக்கின்றன. ஆனால் ரிசர்வ் வங்கியினுடைய உதவியோடு நடக்கக்கூடிய ஸ்பெஷல் திட்டத்தை அமுல்படுத்துகிற விவசாய இலாக்காவினிடத்திலே ஒரு ஜாயின்ட் டைரக்டர், 4 டெபுடி டைரக்டர், 7 அசிஸ்டன்ட் டைரக்டர்கள், அதற்குப் பிறகு அக்ரிகல்சரல் ஆபிசர்கள் ஆகியவர்களிடத்திலே இருக்கக் கூடிய வேன், ஜீப் இவைகளையெல்லாம் சேர்த்து 23 இருக்கின்றன. இவர்கள் எல்லாம் மெயின் ரோடு சுகவாசிகளாகத் தங்குகிறார்களே தவிர, ஒரு இடத்திலேயாவது விவசாயிகளைப் போய்ப் பார்த்து விவசாயிகளுக்கு உள்ள துன்பத்திலே துணை கூட நிற்பதில்லை என்பது என்னுடைய பகிரங்கக் குற்றச்சாட்டு. நான் தெரிவாகச் சொல்கிறேன். கம்பம் வேலியிலே சுமார் 5 ஆயிரம் ஹெக்டேர் நிலத்தில் உள்ள பயிர்கள் அப்படியே பாதித்து விட்டன. காரணம் ஐ.ஆர். 50 போட்டதினால். ஐ.ஆர் 50 என்ற புதிய ரகம் கோடை காலத்தில் முதல் போகத்தில் போட வேண்டியதே தவிர, இரண்டாவது போகத்திலே போடக் கூடாது என்று விதி முறையையே அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது, மழை மிகுதியாக இருக்கக்கூடிய காலத்தில் கம்பத்தில் போடச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் என்ன? எல்லா இடத்திலுமே போடச் சொல்லுகிறார்கள். நேற்றுக்கூட வானொலியிலே வேளாண்மைப் பகுதி, வேளாண்மை விவசாயம் எல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு விவசாயப் பாடத்திலே, முதல் போகத்திலே போட வேண்டும், நல்ல வெயில் இருக்கும்போது போட வேண்டும், இரண்டாவது போகத்திலே போடக் கூடாது, போட்டால் ஆபத்து

1984 மார்ச் 26] [திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

என்று சொல்கிறார்கள். நேற்று நமக்குச் சொல்வதை 6 மாதங்களுக்கு முன்னாலே சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? ரிசர்வ் வங்கியிலிருந்து இவ்வளவு கோடிக் கணக்கான கடன் வாங்கி இன்றைக்கு நாம் அவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்து, அந்த இலாகாவினருக்குக் கொடுத்து, அவர்களுடைய டெக்னிகல் இல்-அட்வைஸ் (Ill advice) டெக்னிகல் இல்-டிட்ஸ் Technical ill-deeds மூலமாக தவறான வழி காட்டுவதன் மூலம் இந்த விவசாயிகள் பெருமளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் அவர்கள் காரணம் சொல்லலாம். ஆனால் அவர்களால் யார் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்? விவசாயிகள். எனவே விவசாயிகளுக்கு அரசு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டிய காலத்தில் இருக்கிறது. எந்த விவசாயிகள் ஐ.ஆர். 50 போட்டு இந்தப் போகத்திலே பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கெல்லாம் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும். நாம் நஷ்ட ஈடு கொடுக்காவிட்டாலும் கூட, அதற்கு முன்னால் கொடுக்க வேண்டிய கடனை உடனடியாக நாம் ரத்து செய்ய வேண்டுமென்ற நிலையை உருவாக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்களுக்குக் கடன் இருப்பதனால், புதிய கடனுக்கு வாயக்கற்றவர்களாக ஆகிறார்கள். புதிய கடன் கொடுப்பதற்கும் நாம் உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

வேளாண்மைக் கல்லூரிகள் தொடங்குவதற்கு அரசு அறிவித்திருக்கிறது. அதிலே ஒன்று திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற்கு என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். நான் உண்மையிலேயே வரவேற்கிறேன். ஆன்னொன்று கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம். அது திருநெல்வேலியிலே கொடுத்ததினாலே, பக்கத்திலே வேண்டியதில்லை என்று கூறி, நாங்கள் அதைப் பயன்படுத்துகிறோம். கால்நடைக் கல்லூரி ஒன்று திறப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதையாவது கன்னியாகுமரி மாவட்டத் திற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். காரணம் என்ன வென்றால், புதிய ரக, உயர்ந்த ரக, பலன் தருகிற, பால் தருகிற பசுக்களை வளர்ப்பதற்குரிய சட்டவெப்ப நிலை தர்மபுரி, நீலகிரி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களிலே இருக்கின்றது. கன்னியாகுமரியில் நீங்கள் ஒரு மாதிரிப் பண்ணை ஏற்படுத்தி ஒரு கால்நடைக் கல்லூரியை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தால்தான், அந்த மாவட்டத்திற்கு அது பயன்படும். அதைப் பயன்படுத்தி வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கும் முறையாக அமையும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நம்முடைய புதிய ஆராய்ச்சிகள் தெளிவாக முடிவடைவதற்கு முன்னால் அரசுப் புண்ணைகளிலேதான் ஆராய்ச்சிகள்



[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

செய்ய வேண்டுமே தவிர, விவசாயிகளுக்குச் சிபாரிசு செய்து அவர்கள் பெருமளவிலே பாதிக்கிற ஒரு நிலையை உருவாக்கக் கூடாது என்பதற்கு ஒரு சரியான உத்தரவு போட வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், அது ஒரு சிறிய மாவட்டம். ஆனால் பார்த்தால் பச்சைப் பசேல் என்று இருக்கிற ஒரு மாவட்டம். மக்களைப் பார்த்தாலும் கூட வளமாக இருக்கிறார்களோ என்று எண்ணுகிற மாவட்டம். ஆனால் ஒவ்வொரு தனி மனிதனுடைய பெர் கேப்பி்டா இன்கம்மை நாம் பரிசீலனை செய்து பார்க்கும்போது, தமிழ் நாட்டிலேயே மிகப் பின் தங்கிய மாவட்டம் தான் அது. விலைவாசிப் புள்ளிகளை எடுத்தால், கோயம்புத்தூருக்கு அடுத்தாற்போல இருக்கக்கூடிய, விலைவாசிப் பட்டியலில் உயர்ந்து நிற்பது கன்னியாகுமரி மாவட்டம். அது நபர் வருமானம் இல்லை. எல்லா மாவட்டங்களையும் விட பின்தங்கி நிற்கக்கூடிய ஒரு மாவட்டம். எனவே தொழில் துறையானாலும் சரி, வருவாய்த் துறையானாலும் சரி, மிகப் பின்தங்கி இருக்கக்கூடிய கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கு பல முக்கிய வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து இந்த நிதிநிலையிலே செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-50)

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில், குறிப்பாக தோவானை தாலுக்காவில் குடி தண்ணீர் திட்டத்திற்கு உலக்கருவி என்று ஒரு திட்டத்தை நாங்கள் கேட்டு, அதை அரசும் பரிசீலனை செய்து, அது விசைவில் செயல்படுத்தப்படும் என்று பலமுறைகள் உறுதியளித்தும், இன்று எளையில் செயல்படுத்தப்படவில்லை. அதற்கு நிதி ஒதுக்கிடும் இல்லை என்பதை அறிகின்றபோது உன்மையிலேயே நான் வருந்துகிறேன். அந்த உலக்கருவி குடி தண்ணீர் திட்டத்தை அமுல் படுத்துவதன் மூலம் எஞ்சிய தண்ணீரை பாசனத்திற்குக் கொண்டுவர முடியும் என்று சொல்லி, அதையும் செய்ய வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தப் பருவ காலம் என்பது 6 மாதம் பெரும் கோடை, அதற்குப் பிறகு அடுத்து 6 மாதம் தொடர்ந்து மழை. குளிர் இவைகளின் மூலம் மிகவும் பாதிக்கப்படுவது இந்தக் கால்நடைகள். விவசாயிகளின் முதல் சொத்து கால்நடைகள்தான். அந்தக் கால்நடைகள் பாதிக்கப்படுகின்றன. அந்தக் கால்நடைகளுக்கு கானோய், வானோய் தென் மாவட்டங்களில் வந்தபோது, அந்தக் கால்நடை மருத்துவ நிலையங்களில் எல்லாம் தடுப்பூசி போடுவதற்கு மருந்துகள் இல்லை. நானே போய் நேடியாக வெட்ரினரி ஆஸ்பத்திரியிலே கேட்டேன். அங்கே அவர்கள் நாங்கள் இன்டெண்ட்

1984 மார்ச் 26]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

போட்டிருக்கிறோம், ஊட்டியிலே இருந்து வேண்டும். இன்னும் 15 நாட்கள் ஆகும் என்றார்கள். 15 நாட்கள் கழித்து வருகின்ற நிலையில், அதற்கு முன்னாலேயே பல ஆயிரக்கணக்கான கால்நடைகள் பாதிக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. மிக விரைவிலே பரவுகின்ற நோய்களாக அந்த நோய்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே திட்டங்களைப் போடுவதும், நிதிகள் ஒதுக்கிடுவதும், சாதாரண மக்களுக்கு, பாதிக்கப்படுகின்றவர்களுக்கு, விவசாயிகளுக்குப் பலன் அளிக்கக்கூடிய நிலையில் பல தடுப்புச் சுவர்களுக்கு அப்பால் நின்றுவிடுகிறது என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. இந்த நிதிநிலை ஒரு இடைநிலை அல்லது ஒரு கூடுதல் நிதிநிலை அறிக்கையாக இருந்தாலும்கூட, அது மக்கள் துயரைப் போக்குகின்ற நிலையிலே, பயன்படுத்துகின்ற நிலையிலே அரசு இயந்திரங்களை நாம் செயல்படுத்துகின்ற அளவுக்கு சம்பந்தப்பட்ட துறையினர் விரைவாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமலிங்கம் அவர்கள் விவசாயிகளுடைய குறைகளைப்பற்றி விரிவாகச் சொன்னார்கள். எனக்கு உண்மையிலேயே அதைப்பற்றி ரொம்பத் தெரியாது. இருந்தாலும்கூட அவர்கள் சொன்னதுபோல, வடசேரி கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கத்திற்கு மத்தியக் கூட்டுறவு வங்கி கொடுக்க வேண்டிய கடனை 15 நாட்கள் நிறுத்தி வைத்துவிட்டார்கள் சில வாரங்களுக்கு முன்னால். அதற்கு அவர்களால் சொல்லப்பட்ட காரணங்கள் எல்லாம், அங்கே சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதுதான். அந்த குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு பதிலாக அந்த நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடனை நிறுத்தி வைத்திருந்ததன் மூலம் சுமார் 7 ஆயிரம் நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள் கூட்டமாக வந்தார்கள். எல்லோரும் போய்ச் சொன்ன பிறகு, என்னிடத்திலேயும் வந்து சொன்னார்கள். நான் அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளை அழைத்துக்கொண்டு போய் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் சொன்னேன். “சில தவறுகள் நடந்திருந்தால், சம்பந்தப்பட்டவர் மீது நடவடிக்கை எடுங்கள், சஸ்பென்ட் செய்யுங்கள், அதற்காக இந்த 7 ஆயிரம் நெசவாளர்களைப் பட்டினி போடாதீர்கள்” என்று சொன்னேன். அதற்குப் பிறகு கலெக்டரும் அந்த சென்ட்ரல் பாங்க் செக்டர்ட்டரியை அழைத்து, எங்களையும் வைத்துப் பேசி உடனடியாகக் கடன் கொடுப்பதற்கு உத்தரவிட்டார்கள். ஏன் இதை நான் சொல்கின்றேன் என்றால், அவர் சொல்கின்ற ஒரு குறை, நெசவாளர்களுக்கு என்று ஒரு வங்கி இருக்க வேண்டும் என்பது. அதிலே நியாயம் இருப்பதுபோல எனக்குத் தெரிகிறது. அப்படி நியாயம் இருக்க



[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

கிறதா இல்லையா என்பதைப்பற்றி அரசு நன்கு பரிசீலனை செய்து, தேவையானால் அதையும் அமுல்படுத்த வேண்டும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய இந்தக் கருத்துக்களை வழங்கி அமைகிறேன்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் எனது அணியின் சார்பாக சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

திரு. சோ. ஆறுமுகம்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் அவர்கள் பேசத் தொடங்கி, எனது அணியின் சார்பாக என்றார்கள். அது எந்த அணி என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

\* திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்: மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்கள்-பட்டதாரிகள் முற்போக்கு முன்னணி சார்பாக எனது கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். 1983-84 ஆம் ஆண்டு கூடுதல் செலவிற்கான துணை மானியக் கோரிக்கைக்கான, நிதி ஒதுக்கீடுகளை நான் வரவேற்கிறேன். அதனை ஆதரிக்கின்ற அந்த சமயத்தில், ஒரு சில கருத்துக்களை மட்டும் நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

சென்ற மாதம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கையில் அரசு ஊழியர்கள், ஆசிரியர்களுக்கான நான்காவது ஊதியக் குழு ரூன் மாதத்திலிருந்து செயல்படத் துவங்கும் என்ற அறிவிப்பு அதிகாரபூர்வமாக அளிக்கப்பட்டது. அந்த ஊதியக் குழுவைப் பொறுத்தவரையில், இன்னும் இறுதி விவாதங்கள், தெளிவான விவரங்கள் சிவடக்கவில்லை. “அதன் தலைவர் யார்? அதன் உறுப்பினர்கள் யார்? எத்தனை மாதங்களுக்குள்ளாக அந்த அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்படும்?” என்ற விவாதங்கள் எல்லாம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. என்றாலும்கூட ஒரு கருத்தை நான் ஆசிரியர்கள் சார்பில் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

கடந்த 10, 15 ஆண்டுகளில் ஊதியக் குழு அமைக்கப்பட்டபோதெல்லாம், ஊதியக் குழுவானது 3 இலட்சம் ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினைகளை, தனித்தன்மை வாய்ந்த ஆசிரியர்களின் பிரச்சினைகளை, சரியான முறையில் ஆராயாமல் அறிக்கை கொடுத்ததனால், இன்றுவரை ஏராளமான முரண்பாடுகளும் குறைபாடுகளும் களையப்படாமல் இருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றி மீண்டும் மீண்டும் விவாதிக்க வேண்டிய நிலையிலும், எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய நிலை

1984 மார்ச் 26]

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

யிலும், தீர்க்கவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்த வேண்டிய நிலையிலும்தான் நாங்கள் இருந்துகொண்டு வருகிறோம். ஆகவேதான் இந்தப் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்காக நான்காவது ஊதியக் குழு அமைக்கப்படும்போது, தமிழகத்திலுள்ள 3 இலட்சம் ஆசிரியர்களுக்காக, தனியே ஓர் ஊதியக் குழுவை அமைத்து தனித்தன்மை வாய்ந்த ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து அறிக்கை கொடுத்தால்தான், கடந்த காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட முரண்பாடுகளையும், குறைபாடுகளையும் தீர்க்க முடியும். வருங்காலத்திலும் புதிய குறைபாடுகளும், புதிய பிரச்சினைகளும் உருவாகாமல் தடுக்க முடியும். ஆகவே ஆசிரியர்களுக்கான தனி ஊதியக் குழு அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நாங்கள் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறோம்.

அடுத்து, மீண்டும், மீண்டும் இந்த மேலவையில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட ஒரு கருத்து, அறிஞர் அண்ணாவால் கொண்டு வரப்பட்ட ஆசிரியர்களின் உயர்கல்வித் தகுதிக்கான ஊக்க ஊதிய உயர்வை மாற்றம் செய்து, குறிப்பிட்ட தொகையைக் கொடுப்பதென்று, அரசு முடிவு செய்து, கடந்த ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 5 ஆம் தேதியிட்ட ஓர் ஆணையை பணியாளர் மற்றும் நிர்வாக சீர்திருத்தத் துறை வெளியிட்டது. இந்த ஆணையின் காரணமாக வந்திருக்கக் கூடிய குறைபாடுகளை மீண்டும் சொல்லப் போவதில்லை. ஏற்கெனவே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதல்வராக இருந்தபோது, ஆசிரியர்களுக்குப் பல்வேறு பதவி உயர்வு வாய்ப்புகள் போன்றவை மற்றவர்களுக்கு இருப்பதுபோல் இவர்களுக்கு இல்லை என்ற காரணத்தினாலும், இந்த உயர்கல்வித் தகுதிக்கு ஒரு சரியான மரியாதை கொடுக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தினாலும், இரண்டு ஊக்க ஊதிய உயர்வு முறையை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். அதை ஆசிரியர் சமுதாயம் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், திடீரென்று இந்த ஊக்க ஊதிய உயர்வை மாற்றி, சரியான முறையில் விவாதம் நடத்தாமல், ஆசிரியர்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், புதிய ஆணையை வெளியிட்டதனால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை ஏற்கெனவே அரசுக்கு நாங்கள் உணர்த்தியிருக்கின்றோம். மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களும் கூட இது குறித்து இந்த மேலவையில் ஓர் உறுதிமொழியைத் தந்திருக்கின்றார்கள். நாங்கள் கேட்பதெல்லாம் பழைய முறையையே எங்களுக்கு நீட்டிக்க வேண்டும். உயர்கல்வித் தகுதிக்காக இரண்டு ஊக்க ஊதிய உயர்வு தருகின்ற அந்தப் பழைய முறையையே தொடர்ந்து நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்பதை, 3 இலட்சம் ஆசிரியர்கள் சார்பாக மீண்டும் நான் அழுத்தத்திருத்தமாக வலியுறுத்த விரும்புகின்றேன். இது சம்பந்தமாக ஒரு நல்ல அறிவிப்பை



[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

[1984 மார்ச் 26]

நடப்புக் கூட்டத்தொடரிலேயே அரசு அறிவிக்குமானால், அது ஆசிரியர் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற அதிருப்தியை நீக்குவதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

மாணவர்களுக்கு, கூடுதலாக பேருந்துக் கட்டணத்தில் அளிக்கப்பட்ட சலுகையை நான் வரவேற்கிறேன். மாணவர்கள் கல்வி நலனுக்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தச் சலுகையை நாங்கள் வரவேற்கின்றோம். அதை மேலும் தரப்பட்ட மாணவர்களுக்கும், பல்வேறு பகுதிகளில் இருக்கின்ற மாணவர்களுக்கும் அளிக்க வேண்டும். விரிவுபடுத்த வேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்டுக்கொள்கின்றோம். அதிலும் குறிப்பாக தமிழ்நாடு முழுவதிலுமுள்ள கிராமப்புறங்களிலிருந்து வெளியூர்களுக்குச் செல்லக்கூடிய மாணவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட கட்டணச் சலுகைகளை, பரவலாக அமல்படுத்த வேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகின்றோம்.

அதே நேரத்தில், இன்றைக்குக் காலையில் கேள்வி நேரத்தில் நடந்த விவாதத்தின்போது, ஆசிரியர்கள் கிராமப்புறங்களில் சென்று சேவை செய்ய விரும்புவதில்லை என்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் கூறிய கருத்தையொட்டி நான் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு கிராமப்புறங்களில் ஓரளவுக்காவது வசதியான வீடுகள் தங்குவதற்கு இல்லாத காரணத்தினால் தான், அவர்கள் வெளியூர்களிலிருந்து போக வேண்டியிருக்கின்றது. இவ்வாறு வசதியில்லாத காரணத்தினால் பணியாற்ற முடியாத நிலைமைகள் ஏற்படுகின்றன. கிராமப்புறங்களில் பணியாற்றச் செல்லக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு பேருந்துகளில் சலுகைக் கட்டணம் அளிப்பதன் மூலமாக இந்தக் குறைபாட்டை ஓரளவுக்காவது நிவர்த்தி செய்ய முடியும் என்று நாங்கள் கருதுகின்றோம். ஆகவே கிராமப்புறங்களில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு, பேருந்துகளில் செல்வதற்கு, மாணவர்களுக்கு அளிப்பதுபோல சலுகை அளித்தால், இந்தக் குறைபாடு ஓரளவுக்காவது நிவர்த்தி செய்யப்படும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

(நண்பகல் 12-00)

அரசு ஊழியர்களுக்குச் சலுகைகளை அறிவிக்கும்போது, அதை அமுல்படுத்தும்போது ஏற்படும் சில குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். உதாரணமாக, அரசு ஊழியர்களுக்கு ஒரு சலுகையை அறிவிக்கும் போது, தனியார் கல்வி நிறுவனங்களிலே, கல்லூரிகளிலே, பள்ளிகளிலே பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள், அலுவலர்களுக்கும், நகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்

1984 மார்ச் 26]

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

களுக்கும், அலுவலர்களுக்கும் அதை விரிவுபடுத்துவதென்பது பல்வேறு கட்டங்களில் ஒரு நியதியாக அரசு பின்பற்றி வருகிறது. கடந்த ஓரிரண்டு ஆண்டுகளாக அந்த நியதியைப் பின்பற்றாமல், ஒருசில முக்கிய சலுகைகளை அறிவித்தபோது, அதனை தனியார் பள்ளி, கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு விரிவு படுத்தாமல், மிகப் பெரிய இடைவெளி ஏற்பட்டிருக்கிறது. விடுமுறை ப்யன்ச் சலுகை, விடு கட்டுவதற்கான கடன் சலுகை அரசு ஊழியர்களுக்கு அறிவிக்கப் பட்டபோது, தனியார் பள்ளி, கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும், நகரவைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் அவை விரிவுபடுத்தப்படவில்லை. அதனால் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அரசு கொள்கை ரீதியாக ஒரு முடிவெடுக்கும்போது, அந்தச் சலுகை எல்லோருக்கும் பொருந்து மென்று முடிவெடுத்தால் நல்லது. தனியார் பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும், நகரவைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் இந்தச் சலுகைகள் கிடைக்காமல், அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள வசதிகளைப் போக்குவதற்கு, அரசு கொள்கை ரீதியாக, தெளிவாக ஒரு முடிவை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அண்மையிலே ஒப்பு பெறும்போது, அரசு ஊழியர்களுக்கு அவர்கள் அளிக் கும் தொகையோடு அரசு ரூபாய் 5,000 கொடுக்கும் சலுகையைப் போலுத்து அரசு ஆணை வெளியிடப்பட்டுவிட்டது. அதிலே தனியார் பள்ளி ஆசிரியர் கள், தனியார் கல்லூரி ஆசிரியர்கள், நகரவைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் இடம் பெற வில்லை. முன்பு ஏற்பட்ட குறைபாடு மறபடியும் ஏற்படக்கூடாது என்பதற் காக ஆளுநர் உரையின் மீதான விவாதத்தின்போதே தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டினோம். இருந்தாலும் 10, 15 நாட்களுக்கு முன்பாக ஆணை வெளி யிட்டபோது, அதிலே தெளிவாக 'அரசு ஊழியர்கள்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தனியார் பள்ளி, தனியார் கல்லூரி, நகரவைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட அதிலே குறிப்பிடப்படாததால், இந்தச் சலுகைகூட அவர்களுக்குக் கிடைக்க முடியாத நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இப்படி ஒரு குறைபாடு வரக்கூடாது என்ற விவாதத்தில் சுட்டிக் காட்டிய பிறகும், அந்தக் குறையோடு ஆணை வெளியிட் டிருப்பது எங்களுக்கு வேதனை அளிப்பதாக இருக்கிறது. அந்தக் குறையை நீக்க மாண்புமிகு நிதி அமைச்சரவர்கள் தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுப்பார்கள் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.



[1984 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: கல்வித் துறையைப் பற்றித் தனியாக விவாதம் நடைபெற இருக்கிறது. இருந்தாலும் உறுப்பினரவர்கள் இப்போது பேச வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. பொதுவான விஷயங்களை இப்போது அவர்கள் பேசலாம்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்: விடுமுறைப் பயணச் சலுகை, வீடு கட்டக் கடனுதவி, ஓய்வு பெறும்போது 10,000 ரூபாய் உதவித் தொகை ஆகிய சலுகைகளை தனியார் பள்ளி, தனியார் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும், நகரவைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் உடனடியாக வழங்க ஒரு திருத்த ஆணையை வெளியிடுமாறு மாண்புமிகு நிதி அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நகராட்சிப் பள்ளிகளுக்கு மானியம் கொடுக்கிறோம். நிதிநிலை அறிக்கையில் அதைப்பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நகராட்சிப் பள்ளிகளுக்கு அரசு மூன்றில் இரண்டு பங்கு மானியத்தைக் கொடுக்கிறது. மூன்றில் ஒரு பங்கை நகராட்சி ஏற்கிறது. இதனால் ஒழுங்கான முறையில், சரியான தேதியில் நகராட்சி ஆசிரியர்களுக்கு ஊதியம் சென்று சேர்வதில்லை. திண்டிவனம் நகராட்சியில்கூட கடந்த 2, 3 மாதங்களில் முதல் தேதி ஊதியம் கொடுக்காமல், காலந் தாழ்த்திக் கொடுக்கப்படுகிறது. வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் திருவண்ணாமலை நகராட்சியில் ஊதியம் காலதாமதமாகப் பட்டுவாடா செய்யப்படுகிறது. 2/4 மானியம், 1/3 மானியம் என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதால், நாம் கொடுக்கின்ற 2/3 மானியம் உரிய காலத்தில் நகராட்சிகளுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை என்று அவர்கள் பழியைத் திருப்பிச் சொல்லிவிட்டு, ஊதியத்தைத் தாமதமாகக் கொடுக்கிறார்கள். எனவே தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குத் தருவதுபோல, நகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கான ஊதியத்திற்கு முழு மானியத்தைக் கொடுத்து, சரியான தேதியில் அவர்களுக்கு ஊதியம் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஓய்வு பெறுபவர்களைப் பொறுத்தவரையில், தற்பொழுது பணியில் உள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவு தருகிறோமோ அதுபோல் அகவிலைப் படி ஓய்வு பெறுபவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். பாதி அல்லது சலுகை என்று சொல்லி அகவிலைப் படியைக் குறைத்துக் கொடுப்பது சரி அல்ல. இப்படிச் செய்வதன் மூலம் அவர்களுக்கு நாம் நியாயம் வழங்க முடியாது. ஆகவே பணியில் இருக்கின்றவர்களுக்கு உள்ள அதே அகவிலைப்படி பிரச்சினை ஓய்வு பெறுபவர்களுக்கும் இருப்பதால் சம நீதி வழங்குகின்ற வகையில் ஓய்வு பெறுபவர்களுக்கும் பணியில் இருக்கின்றவர்களுக்கும் வழங்கப்படும் அதே அளவு அகவிலைப்படியை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[1984 மார்ச் 26] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

அடுத்து, வேளாண்மைக் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், தஞ்சைக்கு அடுத்தபடியாக விவசாய உற்பத்தியில் இரண்டாவதாக முன்னணியில் நிற்பது வட ஆற்காடு மாவட்டம். இந்த மாவட்டத்தில் மிக முக்கியமான தொழில் விவசாயம். ஆகவேதான் இந்த மாவட்டத்திற்கு ஒரு விவசாயக் கல்லூரி வேண்டுமென்று நாங்கள் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வருகிறோம். அதற்கேற்ற வகையில் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தென்னாற்காடு மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், சுற்றுலா மையம் என்று ஒன்றும் இல்லை. இன்றைக்கு அங்கு முக்கியமாக இருப்பது கல்ராயன் மலை. அதை சுற்றுலா மையமாக அரசு உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதுபோல் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஏல்கிரி மலையை சிறந்த சுற்றுலா மையமாக உருவாக்க வேண்டும். அதற்கேற்ற முறையில் சரியான திட்டத்தைத் தீட்ட வேண்டும். இந்த இரண்டு மாவட்டங்களுக்கும் இருக்கின்ற இந்த இரண்டு வாய்ப்புகளையும் பயன்படுத்தி இரண்டு இடங்களையும் அரசு சுற்றுலா மையங்களாக மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

அடுத்து, கடலூர் கல்வி மாவட்டத்தையும், திருவண்ணாமலை கல்வி மாவட்டத்தையும் இரண்டாகப் பிரிக்க வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம். இன்றைக்கு கூடுதல் பணிச் சுமை காரணமாக பல் வேறு நிர்வாகச் செயல்பாடுகள் தாமதமாகவும், தேக்க நிலையிலும் நடைபெறுகின்றன. ஆகவேதான் இந்த இரண்டு கல்வி மாவட்டங்களையும் இரண்டாகப் பிரித்து மேலும் கூடுதலாக மாவட்டக் கல்வி அலுவலகம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வருகிறேன். அதற்கும் அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக, இரண்டு ஆண்டுகளாக நாங்கள் ஒன்றை வற்புறுத்தி வருகிறோம். சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சரியான முறையில், திறமையாக தங்கள் கடமைகளை தொகுதி மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அந்தந்தத் தொகுதி மக்களிடம் சரியாகத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஏற்படுகிற குறைகளை அவ்வப்போது சேகரித்து அவைகளின் மீது உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்பணிகளையெல்லாம் சரிவர செய்ய வேண்டுமென்றால், ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் ஒரு அலுவலகம் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தை நான் இப்போதும் வலியுறுத்துகிறேன். ஒவ்வொரு சட்டமன்ற உறுப்பினருக்கும் ஒவ்வொரு தொகுதியிலும், ஒரு அலுவலகம் அவசியம் இருக்க வேண்டும். அப்படியானால் நான் அவர்கள்



[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1984 மார்ச் 26]

தங்களுடைய ஜனநாயகக் கடமைகளைச் சரியான முறையில் ஆற்ற முடியும். அது ஒரு நல்ல வாய்ப்பாக இருக்கும். பிற மாநிலங்களில் இருக்கிறதா என்று கேட்காமல் இந்த விஷயத்தில் மற்ற மாநிலங்களுக்கு, ஏன் இந்தியாவுக்கே வழி காட்டுகின்ற வகையில் நம்முடைய அரசு இதைச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்வது ஏழையெளிய மக்களுக்கு சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய ஜனநாயகக் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்வதற்கு உதவி புரிவதாக அமையும். அந்த வகையில் ஒவ்வொரு சட்டமன்றத் தொகுதியிலும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்காக தனி அலுவலகம் அமைப்பதற்குரிய வழிவகைகளை அரசு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி வாய்ப்பு கொடுத்தமைக்காக தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து, அமர்கிறேன்.

Thirumathi TARA CHERIAN : Hon. Deputy Chairman, Sir, I thank you for giving me this opportunity to say a few words. The Hon. the Finance Minister has come up before the House with a Demand for Grant to the tune of Rs. 1,130 crores to meet further expenditure and to meet Supplementary Estimates.

(பிற்பகல் 12-10)

Sir, in the preliminary paragraph of his Speech, the Hon. the Finance Minister has explained how, subject to certain limitations fixed by various Acts and the Constitution, Government can put forward such a Demand for Supplementary Expenditure. I do not know whether there is any provision in any Act by which we may know, in a better way, why some States find themselves in the red, with deficits running to crores of rupees. All the States approach the Planning Commission and ask for more funds to implement various schemes. Some time ago, I read in the newspapers that there was a tussle in a meeting of the Planning Commission because certain States had huge overdrafts. I hope that the Hon. the Finance Minister will be able to explain to us how, within the limitations fixed in the various Acts, he could bring down the overdraft within a permissible limit. Only then, people will be able to know the facts because now there seems to be some criticism about this. Of course, I can understand the situation. We had a drought followed by excess of rains resulting in floods. All these might have resulted in extra expenditure for the State. Yet, in financial matters like having overdrafts, one has to be very careful. I suppose that the authorities of the Finance Department will be able to do whatever is necessary.

1984 மார்ச் 26]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

Sir, I was glad when I read in yesterday's paper that the Hon. the Labour Minister had set up a new committee to go into the question of child labour in the State. I think that no allocation has been made in this Supplementary Budget for the welfare of these children. I request the Hon. the Finance Minister to make a small allocation under this Head as a token provision so that when the Committee now appointed by the Government comes up with its recommendations after some months, those recommendations could be implemented. Sir, it is not as if child labour is employed only in the match industry. Children are employed as domestic servants. A five-year old girl is asked to look after a one-year old baby. She has to be awake throughout the night and look after the baby. The committee should be asked to go into the problems of such children also and find a solution. The various voluntary organisations who are already in the field will also be willing to associate themselves with the work of this committee. The NSS volunteers among the students may also be asked to conduct a survey and come out with statistics as to how many children are employed as child labour in Tamil Nadu. It is a pitiable sight to see small boys working in bunk-shops and sleeping in the streets. Sometimes, these boys are also misused by the goondas. There are several things that can be done for the welfare of these small children. For instance, some night-shelters can be put up for these boys to sleep in the night. Therefore, I feel that the time has come up for the Hon. the Finance Minister to set apart at least a small sum of money for the welfare of these children.

Sir, a sum of Rs. 92.65 crores has been set apart for the Social Welfare Department. I am happy that the Hon. Minister, Thirumathi Gomathi Srinivasan, has been able to fight for it and get this amount allocated. In this connection, I would like to say that only a very few people are sanctioned Old Age Pension in our State. More than anything else, there seems to be a communication-gap in this matter so much so that hundreds of deserving persons are not benefited by the Old Age Pension Scheme. Proper publicity is not being given to this scheme. People think that only certain privileged people, perhaps, those belonging to a certain Party or the other, will have more opportunities of getting this Pension. I think that the Legislators and the social welfare organisations have a duty to educate the people on the eligibility norms



[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 26]

for this Pension, who is to be approached for getting this Pension sanctioned, etc. The old people among the poor are today the most economically backward people. With the disintegration of the joint family system, these old people are not wanted by their own children. Therefore, I request the Hon. the Finance Minister to make at least a small allocation for providing some succour to these old people. In this area of work also, the voluntary organisations can render help to the Government. There are many such organisations which deserve to be encouraged and we must trust them. If we do not trust our own people, whom are we going to trust? I hope that something will be done about this.

Sir, I am going from one subject to another in a hotch-potch manner. The Government are going to get World Bank assistance to the tune of Rs. 16.13 crores for starting a sheep rearing unit. Let not the unit be run for a charitable purpose on humanitarian grounds. The technical aspects of running the unit should also be taken into consideration. Some years ago, we were able to bring some sheep from Australia, with the help of a former Australian Parliamentarian and a group of Australian people. In sheep-rearing, we have to overcome several bottlenecks. The price of mutton has gone up by at least three times. Now, it costs Rs. 30 a Kg. There are several schemes and something should be done to link and inter-link them so that the benefits may be derived by the people. This will be fetching a good profit and this should be linked to slaughter houses. In 1957 I suggested and tried to make this one of the works to be done by the Madras Corporation and there is a necessity that the slaughter houses should be maintained properly. I do not think there is one slaughter house worth the name. Something should be done to improve the condition.

Then, coming to the question of money that is given for each destitute, it is most pitiable that only Rs. 18 is given for each destitute child. This amount has gone up to Rs. 35 in some cases. There are different scales and the amount given will not at all be sufficient even for the food of the destitutes. There is one Home in Wall Tax Road and I would like the Hon. Minister to visit and know how they are doing things. There should be a uniform rate of amount paid to the Home for the Destitutes and the Orphanages.

1984 மார்ச் 26] [Thirumathi Tara Cherian]

At the end, coming to Tourism, we have done a lot and I am sure that our Hon. Minister Thiru Veerappan is doing very well. But there is still scope for improvement. The development of tourism will not only help us earn foreign exchange but also foster national integration because of domestic tourists coming from different States. Some States are making beautiful publicity and I know the Hon. Minister will not mind my saying it. We should have a non-official committee to go and see what is happening in all our tourist centres and suggest ways for improvement, particularly in the matter of information given to the tourists and in the matter of cleanliness of the area. We can charge extra cost on the tourists for any such services and we must see to it that the tourists cannot easily forget the places of visit. We have plenty of tourist spots and we are allotting a large amount of money for the purpose. There is a lot to be done so as to make our places look like Hanoi or Honolulu. We have got all material resources and we must improve them and I am sure our Hon. Minister for Tourism will take note of my request to have a special non-official committee to consider what we can do in this direction.

Then, Sir, coming to the educated unemployed, I am glad that the Government have extended the help to many people. There are more than 5 million graduates who are unemployed and the question of giving help to all of them is a difficult one. Here in this State and Maharashtra State, funds are allotted for the aid of the handicapped people. I feel that one small committee should go into the matter to see how they are helped. I think if a handicapped person gets Rs. 8 per day, he feels satisfied. Therefore, there is necessity for a committee to go into the working of such schemes so that the needy persons may be benefited.

I do not want to talk much about the Social Welfare Board and they have a very small budget. Whatever is done is being done through voluntary agencies. Thousands and crores of rupees are spent by the State Government and the Central Government by way of giving loans. It is not closely followed up and the loans are not being recovered. Even if a sewing machine is given, there is no follow-up programme to see whether the loan given is used for the purpose for which it was intended. It has got to be looked into whether the benefits of the various schemes reach the real beneficiaries. This has got to be looked into.



[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 26]

Sir, so much of money is being asked in the Supplementary Demand. I do not know much about the working of the Legislature. We have got a lot of Committees like the Public Accounts Committee and the Assurances Committee. These Committees are the watch-dogs of democracy. Of course, these Committees present their Reports to the Legislature. But, I do not see why a paper should not be placed on the table of the House setting out the details of the schemes on which the allocations of funds are spent. For instance, we spend a lot of money on river projects and on flood relief work. Why should we not know in which particular district and in which particular village the amount is being spent? I am not saying this for the purpose of criticism. But, we would like to know for certain that the money allocated is being used for the purpose for which it is allocated. If a paper giving the details is placed on the table of the House, it will give a lot of satisfaction to the general public and nobody can point an accusing finger. But, at present, people are ignorant of what is being done.

Sir, a scheme to help the women is mentioned here. The Government have now registered a Corporation for the welfare of women, with a capital of Rs. 1 crore. A few months ago, we knew nothing about the starting of this Corporation. I think that a sudden decision has been taken to start this Corporation. Already we are having enough organisations to look after the welfare of women. Anyhow, I am sure that with the investment of Rs. 1 crore we can make a beginning and give employment to more women.

For implementing the National Rural Employment Programme, an allocation of Rs. 36 crores is asked for. Even an ordinary, uneducated man may like to know the places which are going to be benefited by this scheme. A few days ago, I had been to a village near Coimbatore. There, I met all sorts of people. A Headman was also there in the gathering. When we were talking about the Old Age Pension Scheme, a man said 'Amma, we do not know anything about it.' Therefore, there seems to be a lack of rapport between the officials and the people in the villages and also a lack of communication. In such areas of work, there are many people who will give their unstinted help if only Government ask for it.

1984 மார்ச் 26]

[Thirumathi Tara Cherian]

Sir, I would like to say a few words about the welfare of the physically handicapped persons. It is said that three per cent of the posts in Government offices and in the public undertakings are reserved for these persons. But, we do not know who are the ones that are being employed. Is it difficult for us, people in Tamil Nadu, to know what is happening in this field of activity? If we know what is happening, we can bring to the notice of the Government some of the most deserving cases which can come under the category of physically handicapped persons. It is very necessary that the people should be aware of what is being done for them. Otherwise, there will be room for suspicions and doubts that things are not being done properly.

The hon. Member Thiru Ramalingam mentioned a lot about the working of the Co-optex. I am glad that quite a large sum of money is being allocated for the development of the handloom sector. A large portion of this amount will go towards rebate on sale of handloom cloth. I think that there should be a review of this rebate system. When a rebate is given on handloom cloth sold by the Co-optex, why is it not given on the cloth sold by a private man? Moreover, we should see that only good quality yarn is given to the handloom weavers. All of us talk about the welfare of the handloom weavers. But, at the same time, we should also take into account the fact that handloom goods worth crores of rupees remain unsold. What is the reason for this glut? Of course, in times of flood, etc., we distribute this soiled cloth free of cost to the affected people. But, it is not sufficient. We should find a market for the handloom cloth. For that, we should think of having a committee. On that committee, we should have people from Bombay and other places who are fashion-conscious. Somehow, the handloom items produced in our State are not attractive. There may be something wrong with the designing. Perhaps, the designs used by us have become out-moded. It may also be that the price fixed by us for certain items like silk sarees, etc. does not suit the purse of people belonging to the middle-class. For going into all these things, we should have a small committee. The committee should consist of fashion-conscious people, people who know the technical details of handloom weaving and also people who can give advice on financial matters. Nowadays, even college girls have become highly fashion-conscious. Therefore,



[திருமதி தாரா செரியன்]

[1984 மார்ச் 2]

we should find a large market for selling the handloom cloth produced in our State. I hope that the hon. Member Thiru Ramalingam will, when he speaks next time, tell us more about what his organization is doing to get over the problem of unsold stocks, how much could be sold and how the designs, etc. could be revolutionized so as to ensure a better market for the handloom cloth.

With these words, I end my speech. Sir. Thank you.

(பிற்பகல் 12-20)

திரு. ப. மாணிக்கம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் துணை மதிப்பீடு மீது இரண்டு, மூன்று அம்சங்களைப் பற்றி மட்டும் நான் கருத்துக்களைக் கூறி வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக, 1983-84 ஆம் ஆண்டில் 31 நகராட்சிகளில் 5 கோடி ரூபாய் முன்பணமாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதிலே தன்னிறைவுத் திட்டத்தின் கீழ் நடந்துள்ள வேலைகள் சரிவர நடைபெற்றிருக்கின்றனவா என்பதை அரசு கவனிக்க வேண்டும். தன்னிறைவுத் திட்டம் பற்றி உள்ள புகார்கள் பல முறை, பல முனைகளிலிருந்து வந்திருக்கின்றன. நகராட்சிகளில் போடப் பட்ட இந்தத் திட்டங்கள் சரிவர நிறைவேற்றவில்லை என்பதற்கு நிறைய விவரங்களைக் கூற முடியும். ஆனால் அவையின் நேரத்தை நான் எடுத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. நகராட்சிகளைப் பொறுத்தவரையில், நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஒன்று சில குறிப்பிட்ட அதிகாரிகள் மூலமாக கவனிக்க வேண்டும் அல்லது சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மூலமாக கவனிக்க வேண்டும், இந்த வேலைகள் எப்படி நடந்திருக்கின்றன என்று பார்க்க வேண்டும். இதை நான் வற்புறுத்த வேண்டியதன் காரணம் அரசு தன்னிறைவுத் திட்டம் என்று நிறைவேற்றுவது ஒரு நிவாரண நடவடிக்கை போன்றது. இதெல்லாம் சமீப காலங்களிலே பல தவறுகளுக்கு இடம் தந்து, பலனற்ற முறை ஏற்பட்டு அரசுக்குக் கெட்ட பெயர் வருகிறது. ஆனால் இதெல்லாம் வீணாகப் போகக் கூடாது என்பதற்காக நான் வற்புறுத்துகிறேன். இரண்டாவதாக கைத்தறி சம்பந்தமாகக் கூடுதல் தொகை ரூபாய் 9 கோடி 86 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அந்தத் துறையிலே நேரடியாக சம்பந்தப்பட்டவர்; பல்வேறு விவரங்களைக் கூறினார். ஆனால் ஒரு கருத்தை இறுதியாகச் சொன்னதிலே ஒரு உடன்பாடு உண்டென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னவென்று சொன்னால், இந்த ரிபேட் தொகை

1984 மார்ச் 26]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலே வந்தது. மத்திய அரசினுடைய கொள்கை ஒன்று இருக்கிறது. கைத்தறி சம்பந்தமாக மில் துணியிலிருந்து ஏற்படக் கூடிய போட்டியைக் குறைப்பதற்கும், போட்டியினால் ஏற்படக்கூடிய பாதகங்கள் நெசவாளர்களுக்கு அதிகமாக இருந்த காரணத்தினாலேயும் சில கொள்கைகளை வகுத்தது. நம்முடைய மாநில அரசுகூட கூட்டுறவுத் துறையிலே உள்ள நூற்பாலைகளிலிருந்து வரும் நூல்கள் பெரும்பாலும் நெசவாளர்களுக்கே போய்ச் சேரவேண்டும் என்கிற முறையிலே கொள்கையை வகுத்திருக்கிறது. அதே நேரத்தில் இந்த நெசவாளர்களின் பிரைமரி சொசைட்டி உற்பத்தி செய்து மாநில அமைப்புக்கு அனுப்பிவிட்டு 2 வருஷம், 3 வருஷம் பணம் பெறுவதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கின்றது. இடைக் காலத்திலே ஒரு பிரைமரி சொசைட்டி கூட்டுறவுத் துறைக்கு வட்டி கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. பணம் தரவேண்டியவர்கள் மாநில சொசைட்டியைச் சேர்ந்தவர்கள். எனவே இதுவும் கூட்டுறவு, அதுவும் கூட்டுறவு, மூன்றிடத்திலும் கூட்டுறவு. இந்தக் கூட்டுறவு முக்கோணத்திலே கஷ்டப்படுவது யார் என்று சொன்னால், நெசவாளர்கள்தான். காரணம் வங்கிகள் எதுவும் உதவி செய்வதில்லை. ஆனால் சரக்கை உற்பத்தி செய்து மாநில சொசைட்டிக்குக் கொடுத்து அவர்கள் விற்பனை செய்தால், பணம் அனுப்புவார்கள். ஆனால் இப்படி விற்பனை செய்து பணம் அனுப்புவதிலே ஏற்படக்கூடிய தாமதத்தின் காரணமாக ஆண்டு தோறும் அவர்கள் வட்டி கட்டவேண்டி இருக்கிறது. பணம் வந்தால் உடனடியாகக் கட்ட முடியும். வருவதிலே தாமதம்; சுற்றுவரவேண்டி இருக்கிறது. இன்னொரு அம்சம் என்னவென்றால், பிரைமரி சொசைட்டி கொடுக்கக்கூடிய துணியை மாநில சொசைட்டி வாங்கி—அதன் விவரம் மாறாக இருக்குமே யானால், நான் திருப்பிச் சொல்லத் தயாராக இருக்கிறேன்—35 சதவீதம் ஹாண்ட்லிங் சார்ஜ் போடுகிறது. அதற்கு மாறாக அதைக் குறைக்க முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். எனவே இந்த முக்கோணத்திலே ஒன்று வட்டியும் அவர்கள் கட்டுகிறார்கள். பிரைமரி சொசைட்டிக்கு பணமும் வரவில்லை. இடையிலே அகப்பட்டுக்கொண்ட அல்லது அடியிலே அகப்பட்டுக்கொண்ட பிரைமரி சொசைட்டிதான் கஷ்டப்படுகிறது. இன்னும் உண்மையாகச் சொல்லப் போனால், நெசவாளர்கள் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். இந்தச் சலுகையில் ஒரு மாறுதல் தேவை. காரணம் இந்தக் கூடுதல் உதவி தேவை. இந்தத் துறைக்கு நல்ல உதவி தேவை என்று சொல்லும்போது அந்த உதவி எப்படியும் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதில் ஒரு மாறுதல் தேவை. பிரைமரி சொசைட்டி நெசவாளர்கள் அதனால் பலன் பெற்று, உற்பத்தியைத் தொடர்ந்து நடத்துவார்கள். காரணம் உற்பத்தியும் செய்துவிட்டு இந்தப் பக்கம் வட்டியும் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. நம்முடைய மாநில அரசு இப்போது புதிதாகப் பரிசீலனை



[திரு. ப. மாணிக்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

செய்ய வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். இங்கே தொகை ஒதுக்கீடு செய்வதன் மூலம் மட்டும் பிரச்சினைக்கு நிவாரணம் ஆகிவிடாது. மீண்டும் மீண்டும் இதில் சிக்கல் வருகிறது. ஒரு டெக்ஸ்டைல் பஞ்சாலையத் துறையிலே அது கைத்தறியாக இருக்கட்டும், ஆலைத் துணியாக இருக்கட்டும், கொஞ்சம் நெருக்கடி இருக்கிறது. அந்த முழு அம்சத்துக்குள் நான் போக விரும்பவில்லை. அது வேறு விஷயம். அது இந்திய அளவிலே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய பஸ்வேறு பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கியது. ஆனால் கூட்டுறவுத் துறையிலே இதில் ஏற்படக்கூடிய குறைபாடுகளில் ஒன்று ஹாண்ட்விங் சார்ஜ். இன்னொன்று ரிபேட்டிவூடைய பலனை யார் பெறுகிறார்கள் என்பதிலே ஒரு மாறுதல் தேவை. அதை அரசு புனர்பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். புனர்பரிசீலனை செய்யும்போது, இன்றைக்கு வடக்கிலே என்ன இருக்கிறது? அத்தகைய மாறுதல் கொண்டு வந்தால் நன்றாக இருக்கும். ஒரு யோசனை. ஹாண்ட்விங் சார்ஜ் 35 பெர்சென்ட் என்பதைக் குறைப்பதன் மூலம் 20 பெர்சென்ட் ரிபேட் என்று போடுவதால் உண்மையிலேயே வாங்குபவர்களுக்கு ஆதாயம் குறைவதான்.

(பிற்பகல் 12-30)

நான் அந்த விவரத்தைச் சொல்லும்போது, இந்த நேரத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் அவையில் இருந்தால், அந்த விவரம் தவறாக இருந்தாலும்கூட அவர் அதை மறுக்க முடியும். ஆனால் அவர் இப்பொழுது அவையில் இல்லை. இருப்பினும் எனக்குத் தெரிந்த விவரங்களை நான் சொல்கிறேன். 35 பெர்சென்ட் ஹாண்ட்விங் சார்ஜஸ் போட்டு, 20 பெர்சென்ட் ரிபேட் கொடுத்தால் 15 பெர்சென்ட் விலை கூடத்தான் செய்யும். ஆனால் பிரைமரி சொசைட்டி விலைக்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தினாலேயே, இன்னொரு நெருக்கடி வருகிறது. பிரைமரி சொசைட்டி மாநில சொசைட்டிக்குக் கொடுத்து பணம் வாங்குவதற்குக் காத்திருப்பதைவிட, சில நேரங்களிலே சில தனியார்களுக்கு விற்பதற்கு அனுமதி வாங்கிக்கொண்டு விற்றுவிடுகின்றார்கள். அதனால் கைமேல் பணம் கிடைக்கிறது. அதற்கு ஆதாரம் இருக்கின்றது. எனவே கூட்டுறவு முறையில் தனியார் ஊடுருவல் ஏற்படுவதற்குரிய பலஹீனம் அங்கே அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே அந்த பலஹீனத்தை அகற்றுவதற்கும் அந்தப் பலன் நெசவாளர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வகையிலே இந்தக் கொள்கையிலே புனரமைப்பு தேவை. நான் ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. புனரமைப்புத்தான் தேவை.

**Reconstruction of the Policy** தான் தேவை. இதை அரசு உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டும்.

1984 மார்ச் 26]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

அடுத்து, மற்றொரு முக்கியமான விஷயம். 1982-83, 1983-84 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட வறட்சியின் காரணமாக ரூபாய் 114 கோடி 28 லட்சம் நம்முடைய அரசுக்குச் செலவாகியிருக்கின்றது. ஆனால் மத்திய அரசு இரண்டு முறையிலே ரூபாய் 77 கோடியே 54 லட்சம் தான் தந்திருக்கிறது. நாம் இன்னும் கூடுதலாகக் கேட்டிருக்கிறோம். இந்த வறட்சி நம்முடைய மாநிலத்திற்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய சோதனைதான். சுமார் 60, 70 வருடங்களில் இப்படிப்பட்ட வறட்சி வந்ததில்லை. குடி தண்ணீருக்கு மக்கள் அவதிப்பட்டார்கள். அரசு சில வேலைகளைச் செய்துதான் இருக்கின்றது. அந்த வேலைகளில் உள்ள பலவீனம், குறைகளையெல்லாம் ஒரு அம்சமாக எடுத்து நான் துணை மதிப்பீட்டிலே பேசும்போது பேச விரும்பவில்லை. ஆனால் நான் அந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஏற்கெனவே எடுத்துக் காட்டியிருப்பதால், இப்போது ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினையை மட்டும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். ரூபாய் 114 கோடியே 28 லட்சம் அளவுக்கு நாம் செலவு செய்திருக்கிறோம். இரண்டு ஆண்டுகளிலே செலவு செய்திருக்கிறோம். வறட்சி ஏற்பட்டது. அது இயற்கையின் சீற்றம். அடுத்து, ஒரு சீற்றம். இயற்கையினால் ஏற்பட்டது. இயற்கையினுடைய மற்றொரு திருவிளையாடல் வெள்ளம். இதற்கு நாம் கூடுதல் பணம் செலவழித்திருக்கிறோம். நாம் செலவழித்தது ரூபாய் 45 கோடியே 18 லட்சம். இந்த இரண்டுவிதமான இயற்கைச் சீற்றத்திலிருந்து நிவாரணம் அளிக்க, 1982-83, 1983-84 ஆம் ஆண்டுகளில் செலவிட்டிருக்கிறோம். இப்போது 1983-84க்குள் னேயேதான் அந்த வெள்ளமும் வந்திருக்கிறது. எனவே இந்த இரண்டிற்கும் சேர்த்து நாம் செய்திருக்கக்கூடிய செலவினம், கூட்டிப்பார்த்தால் ரூபாய் 150 கோடியே 46 லட்சம் என்று வருகின்றது. இந்தக் குறை மாநிலத்தில் மட்டுமில்லை, மத்திய அரசிலும் இப்படிப்பட்ட நிலை இருக்கின்றது. இதைப்பற்றி பட்ஜெட்டில் கூட்டிக் காட்டிப் பேசியிருக்கிறேன். மீண்டும் இதை துணை மதிப்பீட்டில் நான் வலியுறுத்துவதற்குக் காரணம் வெள்ளத்திலிருந்தும் வறட்சியிலிருந்தும் நிவாரணமளிக்க நம்முடைய மாநில அரசும் ஏராளமாகச் செலவு செய்கின்றது. எந்தப் பகுதி வறட்சிப் பகுதி, எந்தப் பகுதிகள் வெள்ளம் வரக்கூடிய பகுதி என்ற முறையிலே அரசிடம் ஏராளமான விவரங்கள் இருக்கின்றன. கடந்த சில ஆண்டுகளாக விரிவாகத் தொகுக்கப்பட்ட விவரங்கள் இருக்கின்றன. இந்த உபரி நதி நீரை எப்படிப் பயன்படுத்துவது, வறட்சியுள்ள பகுதிகள் எவை என்று வைத்து பல ஆண்டுகளாகத் திட்டங்களும் போடப்பட்டிருக்கின்றன. மத்திய அரசிலும் விவரங்கள் இருக்கின்றன. நம்முடைய மாநில அரசிலும் கூட எந்தப் பகுதிகளிலே வறட்சி என்பதைப் பற்றியும், எப்படிப்பட்ட உதவிகளைச் செய்யலாம் என்பது பற்றியும் கடந்த காலத்



[திரு. ப. மாணிக்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

தில் வகுக்கப்பட்ட திட்டங்கள் இருக்கின்றன. குடிதண்ணீர் சம்பந்தமாகவும் சரி, காவிரிப் பாசனத்தைப் பயன்படுத்துவது சம்பந்தமாகவும் சரி, சில திட்டங்கள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. பழைய திட்டங்களாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்று. சில நேரங்களிலே, பழைய திட்டங்கள் தப்பல்ல. இன்னும் சொல்லப் போனால், பல்வேறு பழைய மூலத் திட்டங்கள் இன்றைக்கும் நவீன காலத்திற்கு நல்ல பலன் அளிக்கக்கூடிய முறையிலே இருக்கின்றன. காரணம் அவர்களுடைய தூரதிருஷ்டிப் பார்வையினாலே அவர்கள் அத்திட்டங்களை உருவாக்கியிருக்கின்றார்கள். இவ்வளவு செலவு செய்கின்ற நம்முடைய மாநிலத்திலே வறட்சி சில ஆண்டுகளிலே அதிகமாக இருக்கின்றது, வெள்ளம் அதிகமாக இருக்கின்றது, சில ஆண்டுகளிலே வெள்ளம் குறைவாக இருக்கின்றது என்பதை நம்முடைய அனையிலே உள்ள பழம்பெரும் உறுப்பினர்கள் அறிவார்கள். பழைய தலைமுறையினரும் பல வறட்சிகளையும் வெள்ளங்களையும் பார்த்திருப்பார்கள். சில நேரம் வெள்ளம் கூடுதலாக இருக்கிறது, சில நேரம் வெள்ளம், வறட்சி குறைவாகவும் இருக்கின்றது. இது சம்பந்தமாக அரசு ஒரு முழுமையான கொள்கையை உருவாக்குவதிலே கவனம் செலுத்த வேண்டும். எந்தப் பகுதிகளில் அதிகமான வறட்சி வருகின்றது, எந்தப் பகுதி அதிகமான வெள்ளத்திற்குள்ளாகின்றது என்பதையெல்லாம் எடுத்துப் பார்த்து, நம்முடைய பாசன வசதிகள், வடிகால் முறைகள் இவைகளையெல்லாம் மாற்றியமைப்பதற்கான ஒரு முழுத் திட்டத்தை, மாஸ்டர் பிளான் என்ற முறையிலே நம்முடைய மாநில அரசே செய்யுமானால், அதனால் நீண்டகாலப் பலன் உண்டு. நமக்கு வெள்ளத்தினால் ஏற்படக்கூடிய சேதாரங்கள் குறையும். வறட்சியினால் ஏற்படக்கூடிய நமது சுமையும் குறையும். இவைகளைத் தவிர்த்து தமிழகத்திற்கு அதிகப் பலன் பெறுவதற்கான வாய்ப்பைப் பெறலாம். இந்த முறையில் அரசு நிச்சயமாக ஒரு மாஸ்டர் பிளானுக்குக் காலம் தாழ்த்தாமல் முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட உண்மையை ஒரு முறைக்குப் பதிலாக 3 முறை சொன்னால் தான் வலுவேற்படும் என்ற காரணத்தால், நான் சொல்கிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்தில் வெள்ளம் வந்தபோது, மழை பெய்து, அதன் காரணமாக வெள்ளம் வந்தது மட்டுமல்லாமல், பொதுப் பணித் துறை அதிகாரிகள் கல்லணையில் தண்ணீரைத் திறந்து விட்டதும் ஒரு காரணமாகும். அதேபோன்று வைகையிலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதேபோன்று வத்தராப் பள்ளத்திலே, பிளவைக்கல் ஆற்றிலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதேபோன்று தாமிரவரணி ஆற்றிலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறெல்லாம் ஏன் ஏற்பட்டது என்பதை நிபுணர்களைக் கொண்டு விசாரிக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்லாமல், இந்த வெள்ள நீரைப் பிடித்து வைப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

1984 மார்ச் 26]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

வெகை, கடைசியாக கடலில் நேராகக் கலப்பதில்லை. வெகை நீர் இரண்டு பெரிய ஏரிகளில் போய் கலக்கின்றது. ஆர்.எஸ். மங்கலம், இராமநாதபுரம் கண்மாய் ஆகிய ஏரிகளில் போய்ச் சேருகிறது. இராமநாதபுரம் கண்மாயிலிருந்து வெளியேறக்கூடிய நீர் கடைசியாக காரைக்குடிப் பகுதியிலுள்ள கிராமங்களில் பல இடங்களைச் சேதாரப்படுத்தி இருக்கிறது. பாலங்களை உடைத்திருக்கிறது. அவ்வளவு தண்ணீர் வீணாகப் போக வேண்டுமா? அது சம்பந்தமாக இன்னுமொரு கண்மாய் அதன் தென் கிழக்கே கட்டுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது; வசதி இருக்கிறது என்றும் சொல்கிறார்கள். அதை ஆராய்ந்து பார்த்துச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த வறட்சி, வெள்ளம் என்று மீண்டும் மீண்டும் நாம் நிறைவு செய்வது மிகவும் அவசியமாக இருந்தாலும்கூட, அந்தச் செலவுகளை வகைப்படுத்திச் செய்யுங்கள். இந்த அரசு ஒரு மாஸ்டர் பிளான் போட வேண்டியது அவசியமாகும்.

கடந்த 1982-83, 1983-84 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே செலவு செய்திருப்பது 159 கோடி ரூபாய் ஆகும். அவசரத்திற்காக தேவை என்பது ஒரு அம்சம். ஆனால் இந்த அவசரத்திற்கு—அவ்வப்போது கணிசமான தொகை செலவு செய்ய வேண்டியது . . . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நிதிநிலை அறிக்கைமீது மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேச இருக்கின்றார்கள். அதற்கு அப்பால் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்ல இருக்கிறார்கள். எல்லாம் சேர்த்து 1½ மணிக்குள் முடித்தால் நல்லது என்று நான் கருதுகிறேன்.

திரு. ப. மாணிக்கம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்னும் 3 நிமிடத்தில் முடிக்கிறேன். எனவே நான் வலியுறுத்த விரும்புவதெல்லாம் இந்த வெள்ளம் வறட்சியைத் தடுப்பதற்கு மாஸ்டர் பிளான் ஒன்று நம் மாநில அரசிடம் தயார் நிலையில் இல்லாத குறை இருக்கிறது. இதை நான் எடுத்துக் காட்டும்போது இந்தச் செலவிலும் கூட 'மார்ஜினல் வேஸ்டு' வரும். அரசு என்பது மாநிலம் முழுவதும் பாந்த பகுதியிலே நிர்வாகத்தைக் கொண்டு செல்கிறபோது சில சேதாரங்கள் ஏற்படக்கூடும். வாழ்க்கையிலே 'மார்ஜினல் வேஸ்டு' ஏற்படாது என்று சொல்லவில்லை. அதை ஓரம் சார்ந்த சேதாரங்கள் என்று சொல்வதுண்டு. ஆனால் உண்மையிலேயே இந்தக் காரியங்கள் நடைபெறுவதிலே நிறைய தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன. சேதாரங்கள் இல்லாமல் தடுத்திருக்க முடியுமா? தடுத்திருக்க முடியும்.



[திரு. ப. மாணிக்கம்]

[1984 மார்ச் 26]

தஞ்சை மாவட்டத்தில் வெண்ணாற்றில் வெள்ளம் வந்தபோதும், பாமினி ஆற்றில் வெள்ளம் வந்தபோதும் ஊர் மக்கள் திரண்டு அதைத் தடுக்க முயற்சித் திருக்கிறார்கள். ஆனால் மணல் மூட்டைகளோ, சாக்குகளோ இல்லை. காவிரியில் வெள்ளம் வந்தால், அதைத் தடுப்பதற்கு மணல் மூட்டைகள் சாக்குகள் நிறைய இருக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. ஆனால் இவைகள் ஒன்றுமே இல்லை. நேரிலேயே பார்த்தோம். அந்த வட்டாரத்தைச் சார்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கும், அமைச்சர்களுக்கும் இது தெரியும். இப்படிப்பட்ட தவறுகள் கடந்த காலத்தில் நடந்தன; ஆனால் எதிர்காலத்தில் நடக்கக் கூடாது. வெள்ள நிவாரணச் செலவுகளில் நிறைய தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன. அவற்றைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

இவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறோம். வெள்ளம் வறட்சிகளைக் குறைக்க மாஸ்டர் பிளான் ஒன்று தயாரித்து நம்முடைய நீரைத் தேக்கி வைப்பதற்கு முயற்சிக்க வேண்டுமென்று இவை எல்லாவற்றையும் விட அதிகமாக நான் வலியுறுத்துகிறேன். 'பார்குலேஷன் பாண்டு' குறித்து சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பேசினோம். அதை நாம் சரிவரச் செய்யவில்லை. மகாராஷ்டிரத்திலும் கூட விவரம் சேகரித்து வந்தோம். அந்த முறையைக் கையாளலாம். இருப்பினும் இங்கே 'பார்குலேஷன் பாண்டு' போய்விட்டது. ஆசை குளம் குட்டைகளைத் தோண்ட வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறதென்று மக்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

(பிற்பகல் 12-40)

குளம், குட்டையைத் தோண்டச் சொல்லியிருக்கிறது. குளம், குட்டை தோண்டி, செலவுக் கணக்கு எழுதுவார்கள். அது குளமாகவும் இராது. குட்டையாகவும் இராது. அதனால்தான் தமிழகத்தின் தேவை அடிப்படையில் இந்த விஷயத்தில் அபிவிருத்தி தேவை என்று வலியுறுத்தி, அமைகிறேன்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, 1982-84 ஆம் ஆண்டு இறுதித் துணை மதிப்பீடுகள் பற்றி சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்த அவையின் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தெரிவித்ததுபோல, இந்தத் துணை மதிப்பீடு 1130.10 கோடி என்ற அளவிலே அவையின் முன்னே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக துணை மதிப்பீடு என்பது எதிர்பாராத இனங்களுக்காக, செலவினங்களுக்காக என்ற கருத்து மாறி, இன்றைக்கு எல்லா இனங்களின் மீதான கூடுதல் செலவினங்களுக்காக வைக்கப்படும் நிதிநிலை அறிக்கையாக இறுதித் துணை மதிப்பீடு

1984 மார்ச் 26]

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

வந்திருக்கிறது. இன்னமும் சொல்லப் போனால், நிதிநிலை அறிக்கை 2,000 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு என்றால், துணை நிதிநிலை அறிக்கை 1,100 கோடி ரூபாய் அளவிலே என்று சொல்லுகின்ற அளவுக்கு துணை மதிப்பீடுகள் இருக்கின்றன. இதனால் நிதிநிலை அறிக்கையினுடைய முக்கியத்துவம் அடிப்பட்டுப் போகிறது என்று பார்க்கும்போது, நிதிநிலை அறிக்கையை ஏற்று, அனுமதி தருகின்ற மக்களுடைய பிரதிநிதிகள் அடங்கிய அவை உதாசீனப்படுத்தப்படுகிறது அல்லது அவர்களது முழுமையான கருத்தை அறியாமல் செலவினங்கள் நடக்கின்றன என்ற உணர்வைத்தான் இது வெளிப்படுத்துகிறது. அதோடு மட்டுமல்ல, இன்னும் ஒன்று. நிதிநிலை அறிக்கை தயாரிக்கப்படுகிறபோது, அதற்கென்றே ஒவ்வொரு இலாக்காவும் 2 அல்லது 3 மாதங்கள் அவகாசம் எடுத்து, தங்களுக்கு எவ்வளவு தேவை என்பதைத் திட்டவாட்டமாக வரையறுத்து, மதிப்பீட்டிருக்கிறார்கள். அதன் அடிப்படையிலேதான் நிதி அமைச்சரவர்கள் நிதியைத் தருகிறார்கள். பல்வேறு பரிசீலனைகளைச் செய்து, சிலவற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வது, சிலவற்றை குறைப்பது என்ற அளவிலே அவர்கள் முடிவெடுத்து, நிதிநிலை அறிக்கையைத் தருகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு இவ்வளவு பெரிய செலவினத்தை ஒவ்வொரு இலாக்காவும் அரசுக்கு வைக்கிறார்கள் என்றால், நிதித் துறையினுடைய கட்டுப்பாட்டை அவர்கள் ஏற்க மறுக்கிறார்கள் என்ற நிலை உருவாகிறது. ஒவ்வொரு இலாக்காவும் செலவு செய்துவிட்டு, பின்னால் அதற்கு அனுமதி வாங்கிக் கொள்ள முடியும் என்ற உறுதியோடு செயல்படும் நிலை ஏற்படும்போது, the purpose of the Budget. நிதிநிலை அறிக்கையைத் தயார் செய்யும் நோக்கம் பாட்படுகிறது, நிறைவேறாமல் போகிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்வது என்னுடைய கடமை என்று கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு நிதி அமைச்சரவர்கள் 1,130 கோடி ரூபாயிலே 220 கோடி ரூபாய்தான் வருவாய்க் கணக்கிலே வருகிறது; 909 கோடி ரூபாய் மூலதனக் கணக்கிலே வருகிறதென்று நிச்சயமாகக் கோடிட்டுக் காட்டுவார்கள். மூலதனக் கணக்கைப் பொறுத்தவரையிலும், எந்த அடிப்படையிலே துணை மதிப்பீடுகளிலே வருகிறது? கடனுக்காகச் செலுத்தப்படும் வட்டியும், மற்றவையுமாக இது இணைந்திருக்குமானால், இதை எப்படி முன்கூட்டியே எதிர்பார்க்காமல் போனோம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. வருவாய்க் கணக்கிலே இருக்கும் 220 கோடியைப் பொறுத்தவரையிலும் இந்த ஆண்டு, இந்த மாநிலம் சந்தித்த மிகப் பெரிய செலவினம் வறட்சியாலே, வெள்ளத்தாலே பாதிக்கப்பட்டதற்கான நிவாரணப் பணிகள்தான். அதைப்பொறுத்த வரையிலும், நம்முடைய அறிக்கையிலேயே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அரசு ஏற்



[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

[1984 மார்ச் 26]

கேனவே 37.54 கோடி செலவிட அனுமதி வழங்கியுள்ளது. துயர் தணிப்புப் பணிகளுக்காக வழங்கியுள்ளது. இத்துடன் மேற்கொண்டும் 7.64 கோடி ரூபாய் செலவிட இப்போது அனுமதி வழங்கியுள்ளது. ஆக மொத்தமாக 45 கோடி ரூபாய் என்கின்ற அளவுக்குத்தான் அரசின் செலவினங்கள் இதிலே வந்திருக்கின்றன. அரசு 220 கோடி ரூபாய்க்கான செலவினங்களை இங்கே கணக்கிலே சொல்லியிருந்தாலும்கூட, உண்மையிலேயே 45 கோடி ரூபாய் அளவுக்குத்தான் எதிர்பாரா செலவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நிலைமை இப்படி இருக்க, ஒவ்வொரு துறையும் அதிகச் செலவு செய்திருக்கின்றது அல்லது உபரியாகச் செலவு செய்திருக்கின்றது, அல்லது எதிர்பாராமல் செலவு செய்திருக்கின்றது. இப்படி நிதிநிலை தயாரிக்கும்போது, நாம் அதில் அனுமதி வழங்காத சில இனங்களைக்கூட இங்கே கையாண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி ஜனநாயக முறைக்குப் புறம்பாக காரியங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இதை அரசே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்காக கூடுதலாக வருவாய் இனங்களைப் பெருக்குவதாக அரசே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக நிதியைக் தேகரிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை இந்த அரசு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கான வழிவகைகளை நாம் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். வெவ்வேறு துறைகளில் ஏற்படுகின்ற செலவுகளை சிக்கனப்படுத்தல் மற்றும் வரி விதிப்பு போன்ற முறை மூலம் ஒருவரைய அதிகமாக்க வேண்டுமென்றும். இதற்குரிய வழிவகை செய்வதாக மத்திய அரசிடம் நம்முடைய அரசு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படி வருவாயை அதிகரிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளில் நாம் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, திட்டமிடாத செலவினங்களை அதிகமாக்கிக்கொண்டு போவதால் முதலில் அரசின் மீது பளு விழும். கடைசியாக ஏழையெளிய மக்கள் மீது இந்தப் பளு விழும். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், இந்தப் பளு விலைவாசி ஏற்றத்துக்கும் ஒரு காரணமாக அமைந்து விடுகிறது.

அடுத்து, இந்த இறுதி துணை நிதிநிலை அறிக்கையைப் பொறுத்தவரையில், கல்வி பற்றிச் சொல்லும்போது, ஒன்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அண்ணா போக்குவரத்துக் கழகம் மற்றும் பல்லவன் போக்குவரத்துக் கழகம் இரண்டுக்கும் மாணவர்களுக்குக் கட்டணச் சலுகையில் டிக்கெட் வழங்கியதற்காக 6 கோடி ரூபாய் வழங்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அண்ணா போக்குவரத்துக் கழகம் சேலம் மாவட்டத்தில் இருக்கிறது. அண்ணா போக்குவரத்துக் கழகம் மற்றும் பல்லவன் போக்குவரத்துக் கழகம் இரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இனம் பிரித்துக் காட்டப் படவில்லை. எந்தச் சூழ்நிலையில், எப்படி ஏற்கப்பட்டது என்பது போன்ற விவரங்களும் இல்லை.

1984 மார்ச் 26]

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

அடுத்து, கோவாப்டெக்ஸைப் பொறுத்தவரையில், 10 கோடி ரூபாய் அதிகச் செலவினம் ஏற்பட்டுள்ளது. கூட்டுறவுத் துறையைப் பொறுத்தவரையில், கைத்தறித் துறையைப் பொறுத்தவரையில், அவைகளுக்கு ஆகின்ற செலவினங்களை எதிர்ப்பவர்கள் அல்லது அதற்குக் குறுக்கே நிற்பவர்கள் யாரும் இல்லை. அதிலும்கூட சில கருத்துக்களை நான் சொல்வது தவறில்லை என்று கருதுகிறேன். கோவாப்டெக்ஸைப் பொறுத்தவரையில், கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு நாம் தருகின்ற மானியத் தொகை 9 சதவிகிதம் தான். ஆனால் கூட்டுறவு நிறுவனம் தங்களுடைய 'ஓவர்ஹெட் சார்ஜ்' மூலமும், விளம்பரப்படுத்துதல் மூலமும் ஏற்படுகின்ற செலவினங்களை எல்லாம் சேர்த்து கிட்டத்தட்ட 30 சதவிகிதம் லாபம் வைத்து விற்கிறார்கள். இதிலே நான் மற்ற விவரங்களுக்குள் போக விரும்பவில்லை. ஆனால் சொசைட்டிகளுக்கு இந்த 9 சதவிகித மானியம் வந்து சேர்கிறது என்பதற்கு பதிலாக, உற்பத்தி செய்கின்ற நெசவாளர்களுக்கே இந்த மானியம் நேரடியாக வந்து சேர்த்துக் கொடுக்க அளவிற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுத்தால் நலமாக இருக்கும். அதேபோல மானியங்கள் கொடுக்கின்ற அதே வேளையில் இன்றைக்கு நூலின் விலையும் உயர்ந்திருக்கிறது. அதன் காரணமாக நெசவாளி நேரடியாக பாதிக்கப்படுகிறான். நேரடியாக உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இதனால் பாதிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே மானியம் அளிப்பது அல்லது நிதி ஒதுக்க மதிப்பீட்டிலே நிதியை ஒதுக்கிச் செய்கின்ற நிலை வருகின்றபோது, நேரடியாக இந்தத் தொழிலிலே தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருக்கிற நெசவாளர்களுக்கு, உற்பத்தி செய்கின்ற சங்கங்களுக்கு உதவி கிடைக்க வேண்டும். நேரடியாக என்று நான் சொல்வதால், சங்கங்களுக்கு அதைக் கொடுக்காமல் நேரடியாகவே நெசவாளர்களுக்கு அது செல்ல வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை.

(பிற்பகல் 12-50)

ஆனால் அந்த உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்குப் பலன் கிடைக்கிற வகையில் அரசு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, முதலமைச்சர் குழந்தைகள் சத்துணவுத் திட்டத்தின்கீழ் கிராமப்புறச் சத்துணவுக் கூடங்களுக்கு, சமையல் பாத்திரங்கள் வாங்க ரூ. 48.17 கோடி செலவு செய்ய அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது எப்படி துணை மதிப்பீட்டில் வந்தது என்று தெரியவில்லை. இந்தக் கோரிக்கை சென்ற ஆண்டு வந்திருந்தால் பரவாயில்லை. இது இப்போது ஏற்கப்பட்ட, அங்கீகரிக்கப்பட்ட, நிரந்தரமான திட்டமாக



[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

[1984 மார்ச் 26]

விட்டது. சென்ற ஆண்டே இதற்கான நிதியை ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இப்போது அடுத்த பட்ஜெட் வந்துவிட்டது. இத்தனைக்கும் பிறகு இன்றைக்கு துணை மதிப்பீட்டில் அதற்கு ரூ. 48.17 கோடி என்ற வகையில் வந்தால், இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துகிற பல்வேறு துறையினர் முழுமையாகக் கருத்துவாதி தயாரிக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. இவற்றை மனதில் கொண்டு பட்ஜெட் தயாரிக்கப்படவில்லை என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆகவே இதுபோன்ற மிக முக்கியமான இனங்களில்கூட அலட்சியமாக, பரவாயில்லை பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில், அல்லது சட்டமன்றத்தை மதிக்காத முறையில் தயாரித்து அதற்கான டிமாண்டுகளை நிதித் துறைக்குத் தருவது சரியல்ல என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, நிதித் துறைக்கென்று சில பொறுப்புகள் இருக்கின்றன. வெறும் பணம் கொடுப்பது என்பது மட்டுமல்ல. நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதோடு நிதித் துறையின் கடமை தீர்ந்துவிடாது. அது எப்படி செலவழிக்கப்படுகிறது என்று பார்க்கும் பொறுப்பும் இருக்கிறது. இதுமாதிரி நடக்கிறதா என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

உதாரணமாக பொது சுகாதாரத் துறை என்ற தலைப்பில், இனம் (1)-ல், பாம்பு கடித்தவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கும் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தக் குதிரைகள் வாங்க ரூபாய் 80,000க்கு அரசு அனுமதி வழங்கியுள்ளது. இது 'புதுப் பணி' குறித்த செலவாகும். முதற்கண் செலவு செய்ய, எதிர் பாராச் செலவு நிதியிலிருந்து ரூபாய் 80,000 முன்பணம் அனுமதிக்கப் பட்டுள்ளது. மானிய மீதத்திலிருந்து மறுநிதி ஒதுக்கம் செய்வதன்மூலம் நடப்பாண்டுச் செலவு செய்யப்படும் துணை மதிப்பீட்டில் அடையாள நிதி ஒதுக்கம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. துணை மானியத் கோரிக்கை அனுமதிக்கப்பட்ட பிறகு, இந்த முன்பணம் மேற்படி நிதியில் ஈடுசெய்யப்படும் என்று தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்தத் திட்டமே புதுப்பணி குறித்ததாகும். சட்டமன்றத்திற்குத் தந்துள்ள நிதிநிலை அறிக்கையில் இதைத் தந்திருந்தால், எப்படிப்பட்ட விமரிசனத்திற்கு, எப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கு இது ஆளாகியிருக்கும் என்று முன் கூட்டியே சொல்ல முடியாது. ஆனால் அப்படி வராமல் தவிர்த்ததன்மூலம் இந்தத் துறை மிகப் பெரிய ஒரு விமரிசனத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை மட்டும் என்னால் சொல்ல முடியும். குதிரைகள் வாங்குவது என்பது சலபமல்ல. பாம்புக் கடிக்காக சிகிச்சை செய்ய அந்த டாக்டர் குதிரை மீதேறிச் செல்வாரா, குதிரை வண்டி வாங்கப்படுமா என்பது தெரியவில்லை.

1984 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : குதிரைகள் வாங்குவது பற்றிய பிரச்சினை சற்றுமுன்பு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் பேசும்போது எழுப்பப்பட்டு, அதற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தகுந்த விளக்கமான பதிலையும் சொன்னார்கள். அப்போது உறுப்பினர் அவர்கள் அவையில் இல்லை.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : குதிரை வாங்குவதென்றால் குதிரை வண்டி வாங்க வேண்டும். அப்படியானால் குதிரை வண்டியை ஓட்டுபவர் வேண்டும். அவருக்கு எந்தக் கணக்கில் சம்பளம் தருவது போன்ற பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன.

MR. DEPUTY CHAIRMAN: I think it is better for the Hon. Minister to again explain the matter to the hon. Member.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : இந்தப் பிரச்சினையை அருமை நண்பர் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் எழுப்பியபோது விளக்கங்கள் தந்தேன். குதிரைகளைத் தருவது பாம்புக்கடி மருந்துவார்கள் சவாரி செய்வதற்காக அல்ல. ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட மருந்தை குதிரையிலிருந்துதான் எடுக்க வேண்டும். கிண்டியில் உள்ள கிங் இன்ஸ்டிடியூட்டில் குதிரைகள், மாடுகள் போன்ற கால்நடைகளில் இருந்து 'சீரம்' என்ற மருந்தை எடுக்கிறார்கள். அதைக்கொண்டு பாம்புக்கடி மருந்து தயாரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காகத்தான் குதிரைகளே தவிர சவாரி செய்வதற்காக அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : மன்னிக்க வேண்டும். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினை குறித்து முன்பே அவையில் சொன்னபோது நான் அவையில் இல்லாமல் போய்விட்டேன். மீண்டும் அமைச்சர் அவர்களை பதில் கொடுக்கச் சொன்ன சிரமத்திற்கு வருந்துகிறேன்.

இவைகளெல்லாம் நிதிநிலை அறிக்கையிலேயே வந்திருந்தால், இந்த விமர்சனங்களே வந்திருக்காது. ஏனென்றால் சப்ளிமென்டரியில் பொதுவாக டிடெயில்ஸ் கொடுக்கப்படுவதில்லை. முறையான விவரங்கள் அதில் தரப்படாத காரணத்தால் சில இலாக்காக்களைப் பொறுத்தவரை, அவை தங்களை விமர்சனங்களிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல், அரசாங்கத்தையே சங்கடத்தில் ஈடுபடுத்தி விடுகின்றன. இறுதியாக அதனுடைய பளு நிதித் துறையின் மேல் வந்து விழுந்துவிடுகிறது என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு என்பதை மட்டும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.



[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

[1984 மார்ச் 26]

அடுத்து, தொழில் என்கிற மானியத்தின் கீழ் சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது இனம் 6 என்ற தலைப்பின் கீழ் சர்க்கரை ஆலைகள் எவ்வளவு கரும்பைப் பிழிகின்றனவோ அதன் அடிப்படையில் அவைகளுக்குக் கூடுதலாக நிதி ஒதுக்கம் அமைந்துள்ளது என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில் ரூபாய் 2,74,32,000 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் இதன் மற்ற விவரங்களுக்குள் போக விரும்பவில்லை. ஆனால் தமிழகத்தில் இருக்கிற சில அரசு சர்க்கரை ஆலைகள் விவசாயிகளுக்குத் தாங்கள் தர வேண்டிய மானியத் தொகையை இதுவரை கொடுக்கவில்லை. சில நாட்களுக்கு முன்னே ஆளுநர் உரையின் மீது நடைபெற்ற விவாதத்தின்போதே மாண்புமிகு விவசாயத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் இதை ஒப்புக்கொண்டு அப்படிப்பட்ட ஆலைகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அது ஒருபுறமிருக்க, இந்த அவளுக்கு அரசாங்கத்திடமிருந்து அந்த ஆலைகளுக்கு உதவித் தொகையும், மானியத் தொகையும் அளிக்கப்படுகிறது என்றாலும்கூட, அந்தத் தொகையைத் தவறாமல் பெறுகிற அந்த சர்க்கரை ஆலைகள் அவர்கள் விவசாயிகளுக்குத் தரவேண்டிய பணத்தை மட்டும் தராமல் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது எப்படி நியாயமாகும்? ஒரு பக்கம் ஆலைகளுக்கு மான்யங்களும் உதவிகளும் அரசாங்கத் தரப்பிலே இருந்து போகின்றன. ஆ இன்னொரு பக்கத்திலே ஆலையை ஓட்டுவதற்கே காரணமாக இருக்கிற, அதன் முதலென்பதாக இருக்கிற, கரும்பை விளைவிக்கிற, அதிலும் நடட்டத்தில் அல்லப் படுகிற அந்த விவசாயிகளுக்கு, ஆலைகள் தர வேண்டிய தொகை இன்னும் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிற நிலைமை இருக்கிறது. இது எப்படி நியாயமாக இருக்க முடியும்? அரசிடமிருந்து முறையாக அந்த ஆலைகள் தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய மானியத்தை எந்தத் தடையுமில்லாமல் பெற்று வருகின்றன. ஆனால் அதன் தொடர்பாக, கடைசியாகச் சென்றடைய வேண்டிய விவசாயிகளுக்கு அந்தப் பணம் போய்ச் சேருவதற்கு இருக்கவேண்டிய எந்த உத்தரவாதமும் இல்லாத நிலை இருப்பது சரியா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இதற்காக அரசு ஆலைகளுக்குக் கொடுக்கும் மானியத்தை நிறுத்த வேண்டும் என்று நான் கூறவில்லை. குறைந்தபட்சம் அரசு அந்த ஆலைகளைப் பார்த்து நீங்கள் ஏன் உங்கள் கடமையைச் செய்யவில்லை என்றாவது கேட்க வேண்டாமா? இதை நிதி இலாக்கா செய்ய முடியாது என்றாலும்கூட, தொழில் துறை நிதித் துறையைப் பார்த்து பணம் கேட்கிறபோது அதற்கான கோரிக்கையை வைக்கிறபோது, “உங்களுடைய செலவினத்தில் இப்படிப்பட்ட தவறுகள் நடைபெறுகின்றனவே, இதை ஏன் சரிபார்க்கவில்லை என்று கேட்டிருக்க வேண்டாமா?” என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

1984 மார்ச் 26]

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

இத்போன்றுதான் பல்வேறு இனங்களைச் சொல்லி அவையில் கூடுதல் மதிப்பீடுகளை வைக்கிறார்கள். கூடுதலாகச் செலவு செய்யாத ஒரு துறைகூட கிடையாது. ஒவ்வொரு துறையிலும் எவ்வளவு பிரிவுகள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு பிரிவுகளும் கூடுதலாக நிதி ஒதுக்கீடு கேட்டிருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் நிதித் துறையை, நிதிநிலை அறிக்கையைத் தயாரிக்கும் முறையை, ஏற்க மறுக்கிறார்கள் என்றுதான் பொருள்.

அடுத்தது, ஒன்றை மட்டும் சொல்லி முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உள்ளாட்சித் துறையில் பல்வேறு பணிகளுக்காகச் செலவிடப்படும் தொகைக்குக் குறுக்கே நான் நிற்க விரும்பவில்லை. அவைகள் எல்லாம் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் என்ற அடிப்படையில் வருகின்றன. தேவையான செலவினங்கள்தான். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. உள்ளாட்சி அமைப்புகள் இன்றையதினம் இயங்காத நிலைமைகள் இருக்கின்றன. தேர்தெடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய பிரதிநிதிகள் இல்லாத காரணத்தால், அத்தகைய உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வெறும் அதிகாரிகளாலே நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. இதன் காரணமாக அந்த அதிகாரிகள் காண்ட்ராக்டர்களை வைத்துக் கொண்டு—அவர்கள் நாமியேட்டப் காண்ட்ராக்டர்களாக இருந்தாலும் சரி, பெண்டர் காண்ட்ராக்டர்களாக இருந்தாலும் சரி—அவர்களைப்பற்றி முழுமையான விவரத்திற்குள் போக விரும்பவில்லை. இவர்களை வைத்துக்கொண்டு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குத் தேவையான பணிகளை ஆற்றி வருகிறார்கள். இதனால் பல இடங்களில் தவறுகள் நடைபெறுகின்றன. இது நான் பார்த்த உண்மை. கட்சிகளை எல்லாம் தாண்டி பல இடங்களில் தவறுகள் நடக்கின்றன. அநேகமாக தவறு செய்யாத பஞ்சாயத்து யூனியன்களோ, நகராட்சி மன்றங்களோ இல்லை என்று சொல்லத்தக்க வகையில் அனைத்து இடங்களிலும் தவறுகள் நடைபெறுகின்றன என்பதை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: விவாதம் முடிவடையும் வரை, அவையின் அனுமதியோடு, அவையின் நேரம் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

(பிற்பகல் 1-00)

திரு. க. இராமமூர்த்தி: நாங்கள் இத்தனை கோடி ரூபாய் இந்த வளர்ச்சிப் பணிகளுக்காகச் செலவிடுகிறோம் என்று பெருமைப்பட்டாலும், அந்த வளர்ச்சிப் பணிகள் உண்மையிலேயே நிறைவேறினால்தான் நாம் முழுமையாகப் பெருமை அடைய முடியும். இதற்கிடையில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இதற்கான கண்காணிப்புக் குழுவை அமைக்க வேண்டும். இந்தக் குழுவில் நான்-அபிசியல்சைப் போட வேண்டும். அதிகாரிகளைப் போட வேண்டும்



[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

[1984 மார்ச் 26]

என்ற விவரத்திற்குள்ளே நான் வரவில்லை. அதிலே ஒரு அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் ஆபீசர் இருக்கட்டும்; ஒரு டெக்னிக்கல் ஆபீசர் அல்லது என்ஜினியர் இருக்கட்டும்; இரண்டு, மூன்று மக்கள் பிரதிநிதிகள் இருக்கட்டும் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் என்று தனித்தனியாக அமைந்தால்தான் அரசாங்கத்தினுடைய பணத்தைக் கொள்ளையடித்து, மக்களுடைய வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கு எதிராக, மக்களுடைய திட்டங்களுக்கு எதிராகச் செயல்படும் சமூக விரோத சக்திகளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியும். இல்லையென்றால் போடாத ரோடுகளுக்கு, காற்றிலே கலைந்து போகிற ரோடுகளுக்கு, மழை எப்போது வரும் என்று காத்திருந்து தண்ணீர் தேங்கியவுடனே “கிணற்றை நான் வெட்டினேன், குளத்தை நான் வெட்டினேன், தூர் வாரினேன்” என்று சொல்லி, வெறும் சிமெண்ட்டை மொழுப்பிவிட்டு இவ்வளவு ஆழம் போட்டேன் என்று சொல்லி ரிக்குகளை வைத்திருக்கக்கூடியவர்களுடைய டிரைவர்களே கூட மிரட்டி பணம் வாங்கக்கூடிய நிலைமை வந்துவிடும். இந்த நிலைமைகளை மாற்ற வேண்டுமானால், உள்ளாட்சித் துறை இயங்காத காரணத்தால், குறைந்தபட்சம் இப்படிப்பட்ட கமிட்டிகளை ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நியமிக்க அரசு முன்வர வேண்டும். அப்படி இல்லையென்றால், மக்களிடம் பல சங்கடங்களுக்கிடையே நாம் வசூல் செய்யும் வரிப் பணத்தை சில துறையினர் ஊதாரித்தனமாக அல்லது நஷ்டம் ஏற்படும் வகையில் செலவழிக்கும் முறையைத் தடுக்க முடியாது. நிதித் துறை பல துறைகளிலே நேரிடையாகத் தலையிட முடியாது என்றாலும், இதுபோன்ற மானியக் கோரிக்கைகள் வரும்போது, அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்தி கண்டிக்கிற உரிமை மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்ற அடிப்படையிலே மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் எதிர்காலத்திலாவது இந்த அளவிற்கு துணை மானியக் கோரிக்கை பெரியதாக இருக்கக்கூடாது என்று மட்டும் இலாக்காக்களுக்கு அறிவுரை அளிப்பார்கள் என்று நம்பி அமைகிறேன்.

**மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்:** மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1983-84 ஆம் ஆண்டுக்கான இறுதி நிதிநிலை அறிக்கையிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற கோரிக்கைகளின் மீதான விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அக்கறையோடும், பொறுப்புணர்ச்சியோடும் சிலபல கருத்துக்களை வழங்கியிருப்பதற்காக அவர்களுடைய அக்கறைக்கும், பொறுப்புணர்ச்சிக்கும் என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதைவிட இறுதிவரை இருந்து கேட்கிற உறுப்பினர்களுக்கு மேலும் என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்வதில் நான் உள்ளபடியே மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

1984 மார்ச் 26] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இந்த இறுதி நிதிநிலை அறிக்கையிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற கோரிக்கைகளின் அடிப்படையில், நடைபெற்று முடிந்த பல்வேறு பணிகள், நடைபெற வேண்டிய பல்வேறு பணிகள், அரசு மேற்கொள்ள வேண்டிய தன்மைகள், பாங்குகள், எடுக்க வேண்டிய திட்டங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலதரப்பட்ட கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பலதரப்பட்ட கருத்துக்களை மட்டுமல்லாமல், பல்வேறு துறைகளைப் பற்றியும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பல்வேறு துறைகளைப் பற்றி மட்டுமல்லாமல், துறைகளில் உள்ள துணுக்கமான பொருள்களைப் பற்றிய கருத்துக்களையும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அத்தனைக்கும் விடையளிப்பது இயலாது என்பது அவர்களுக்கே தெரியும். என்றாலும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இங்கே எடுத்து தெரிவித்த கருத்துக்களை அந்தந்தத் துறையிலே இருப்பவர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்து அதற்கான தக்க நடவடிக்கைகளை பொதுவாக எடுப்பார்கள், அவற்றைச் சீர்திருத்துவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடுவார்கள் என்பதை மாத்திரம் முதலிலே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 1-10)

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைப் பொறுத்தவரையில், இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் ஒரு ஐயப்பாட்டை எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். இந்த நிதிநிலை அறிக்கை 1130 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு மானியம் கோருகிறது என்ற வகையிலே எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் இவர்கள் பேசியதற்குப் பிறகுதான் இன்னும் கொஞ்சம் தெளிவாக விளக்கத்தைத் தந்திருக்கலாமே என்கின்ற எண்ணம் எனக்கு வந்தது. ஆனால் இதில் உள்ளபடியே நாம் கோருவது எவ்வளவு என்று கேட்டால், சாதாரணமாக ரூ. 1,130 கோடி. இது 1,130 கோடி ரூபாய் என்றால், வரவு செலவுத் திட்டத்தை எப்படி அமைக்க வேண்டும், எப்படி கொடுக்க வேண்டும் என்கின்ற ஒரு நியதியி னுடைய அடிப்படையிலே அரசு வகுத்திருக்கின்ற முறையின்படியும், கணக்கு ஆய்வுத் துறையினர் நமக்குத் தந்திருக்கின்ற வகையின்படியும் இதை நாம் வகுத்திருக்கின்றோம். உள்ளபடியே இந்த இறுதி நிதிநிலை அறிக்கையின் மூலமாக இந்த அவையினுடைய அனுமதி பெறவேண்டுமென்று நாம் வைத்திருப்பது வருவாய்க் கணக்கிலே செலவு என்ற வகையில் 203 கோடி 60 லட்சத்து 13 ஆயிரம் ரூபாயும், வருவாய்க் கணக்கின் கீழ் வீராத மூலதனச் செலவு 41 கோடியே 49 லட்சத்து 68 ஆயிரம் ரூபாயும், கடன்கள் என்ற வகையில் முன் பணம் வழங்குதல், கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்தல்



[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 26]

என்ற வகையில் 99 கோடியே 35 லட்சத்து 43 ஆயிரம் ரூபாயும், ஆக ஒட்டு மொத்தமாக 344 கோடியே 45 லட்சத்து 24 ஆயிரம் ரூபாய்க்குத்தான் இந்த அனாமதியை அனுமதியை—பேரவை, மேலவையினுடைய அனுமதியை— இந்த நிதிநிலை அறிக்கையின் மூலமாகக் கோருகிறேன். ஆனால் 1,130 கோடி ரூபாய் என்று குறிப்பதற்குக் காரணமே நாம் மிகைப் பற்று வாங்கி, அதற்குப் பிறகு நாம் சொல்வதையெல்லாம் செலவுக் கணக்கில் எழுதிக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற ஒருமுறை வகுத்திருப்பதன் காரணமாகத்தான் நாம் அவ்வப்போது மிகைப் பற்று வாங்குவதும், நம்முடைய கையிலே ஓரளவுக்குப் பணம் சேர்ந்த உடனே மறு நாளே ஓரளவுக்கு முடிந்ததைச் செலுத்துவதும், வாங்குவதும் செலுத்துவதும், வாங்குவதும் செலுத்துவதும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டு வருவதன் காரணமாக, அப்படிச் செலுத்துகின்றபோது அதை நாம் செலவுக் கணக்கிலே வைத்து கணக்கு எழுத வேண்டுமென்ற ஒருமுறை இருப்பதன் காரணமாக இந்த நிலைமைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வகையிலே பார்த்தோமானால், 1983 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்களிலிருந்து மார்ச் திங்கள் 20 ஆம் நாள் வரையில் நாம் மிகைப் பற்று என்ற அளவுக்கு வாங்கியது 687 கோடியே 23 லட்ச ரூபாய். நாம் மிகைப் பற்று வாங்கினோம். ஏனென்றால் அதில் 612 கோடியே 96 லட்ச ரூபாயை நாம் அவ்வப்போது திருப்பிக் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கின்றோம். ஆனால் செலவுக் கணக்கு என்று வருகிற போது, அதையெல்லாம் காட்ட வேண்டிய அவசியம் வருகின்ற காரணத்தினால், இதனைச் சரிக்கட்ட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ஏனென்றால் நிதிநிலை அறிக்கையில் 2900 சொச்சம் கோடி ரூபாய்க்கு 1984-85 ஆம் ஆண்டுக்குப் போட்டிருக்கும்போது, இந்த 1,130 கோடி ரூபாய் 3-ல் இரண்டு பகுதி ஆகிறதே என்றெல்லாம் கணக்குப் போட்டுச் சொன்னார்கள். அவ்வளவு பெரியதாக இருந்தால் அது பெரியதுதான். ஆனால் 344 கோடி ரூபாய்க்குத் தான் அனுமதி கேட்கிறோம். அதற்கு என்னென்ன காரணங்கள் என்பதும் இங்கே விளக்க அறிக்கையிலே மிகத் தெளிவுபட எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இந்த மிகைப் பற்று வாங்க வேண்டிய அவசியம் தேவையில்லை என்கின்ற அளவுக்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். கடுமான வரையில் மிகைப் பற்று வாங்காமலேயே ஒவ்வொரு மாநில அரசும் தங்களுக்குக் கிடைக்கின்ற நிதி ஆதாரங்களை வைத்து செலவினத்தையும் சரிப்படுத்திக் கொண்டு போகின்றதிலே தான் ஒவ்வொரு மாநிலமும் முயன்று வருகின்றது. ஆனால் எதிர்பாராத செலவுகளும், அவசியமான செலவுகளும், மக்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிக்கவேண்டிய செலவுகளும், மற்றவைகளும் ஏற்படுகின்றபோது, தேவையைவிட அதிகமாக வாங்கவேண்டிய அவசியம் வருகிறது. இந்த

1984 மார்ச் 26] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஆண்டு மட்டும் நாம் கவனிப்போமானால், கிட்டத்தட்ட எல்லா மாநிலங்களும் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைத் தான் வைத்திருக்கின்றனவே தவிர, ஒரு மாநிலம் கூட உபரி பட்ஜெட் வைத்ததாகத் தெரியவில்லை. பற்றாக்குறை வரவு செலவுத் திட்டத்தை வைத்திருக்கிற மாநிலங்கள் பலவும் வரிப் பணம் போட்டு ஓரளவுக்கு ஈடு கட்டவேண்டுமென்கின்ற முறையில், நாமும் 57 கோடி ரூபாய்க்கு இங்கே வரியைப் போட வேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளானோம். ஆனால் மேற்கு வங்காளம் 85 கோடி ரூபாய்க்கும், கர்நாடகம் 80 கோடி ரூபாய்க்கும், நான்கு நாட்களுக்கு முன்னால் மத்தியப் பிரதேசம் 113 கோடி கோடி ரூபாய்க்கும் வரி போடவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாகியிருக்கின்றன. காரணம் என்னவென்றால், நான் நிதி நிலை அறிக்கையிலே தெளிவுபட எடுத்துச் சொன்னமாதிரி நிதி ஆதாரங்களை வைத்துக்கொண்டு, செலவழிக்கின்ற பெரும் பகுதி, அதிகாரம் மற்றவைகளையும் மத்திய அரசிடத்திலே வைத்துக்கொண்டிருப்பதனால் இத்தகைய இடர்ப்பாடுகள் எல்லாம் மாநில அரசுக்கு ஏற்படுகின்றன. ஆகவே நமக்கு அதிகச் செலவு ஏற்படுகின்றபோது, சமாளிப்பதற்கான பல்வேறு வழி வகைகள், மத்திய அரசுக்கு இருக்கின்றன. சமாளிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அதற்கு இருக்கிற ஒரே வழி ரிசர்வ் பாங்கைத் தவிர, கடன் வாங்குவதைத் தவிர, மாநில அரசுக்கு வேறு வழியே இல்லை. நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், 1983 ஆம் ஆண்டு வரையிலும் நாம் மிகைப் பற்று வாங்காமலேயே தான் சரிக் கட்டி வந்திருக்கிறோம். கூடுமான வரையில் சரிக்கட்ட வேண்டுமென்றுதான் எல்லா மாநில நிதி அமைச்சர்களும் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அவசியமான போது, வேறு வழி இல்லாத வகையில், வாங்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்ற சூழ்நிலை ஏன் ஏற்பட்டது என்பதை நான் நிதிநிலை அறிக்கையிலே தெளிவு படுத்திக் காட்டியிருக்கிறேன். அதற்கு முன்னால் நாம் வாங்கவில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால், 22 மாநிலங்களில் வாங்காத மாநிலமாக கடந்த 5, 6 ஆண்டு காலத்திற்கு மேலாக இருந்தது தமிழகம்தான். அதை ரிசர்வ் வங்கியினுடைய கவர்னர் மன்மோகன்சிங் அவர்களும் பாராட்டி யிருக்கிறார்கள். அதற்கு முன்னர் இருந்த கவர்னர் அவர்களும் பாராட்டி அவர்களும் கூட பாராட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது கடைசியிலே யிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலுடைய நிதி அமைச்சர் திரு. பிரணாப் முகர்ஜி பல்வேறு மாநிலங்கள் என்று இருந்தாலும், அதில் சுட்டிக்காட்டக்கூடிய அளவுக்கு 5 மாநிலங்கள் மிகைப் பற்று வாங்கவேண்டிய தன்மைகளில் வந்தாலும், ஓரளவுக்கு அதைச் சரிக்கட்டவேண்டிய அவசியத்திலே இருக்கின்றன.. நாமும் இருக்கின்றோம். நாம் மிகைப் பற்று வாங்க வேண்டிய அவசியம் வந்தது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அத்தனை பேர்



[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1984 மார்ச் 26]

களுக்கும் தெளிவாகத் தெரியும். நாங்களும் பல தடவைகள் விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறோம். கடுமையான பஞ்சம் இரண்டு ஆண்டு காலமாக ஏற்பட்டது. அதுவும் 75 ஆண்டுக் காலத்திலே, 13 ஆண்டுக் காலத்திலே, ஏற்பட்ட கடுமையான பஞ்சம் மிகக் கடுமையான பஞ்சம். அது மட்டுமல்ல, அதைப்போட்டிகடும் வெள்ளமும் ஏற்படக்கூடிய அளவுக்கு பெருமழை பெய்தது. இராம நாதபுரம் மாவட்டம், மதுரை மாவட்டம், திருநெல்வேலி மாவட்டம், தஞ்சை மாவட்டங்களில் ஒரு பங்கு பெய்ய வேண்டிய இடத்திலே,  $4\frac{1}{2}$  மடங்கு,  $4\frac{3}{4}$  மடங்கு, 5 மடங்கு பெய்ததாக இப்போது நமக்குக் கணக்கு வந்திருக்கின்றது. அந்த அளவுக்குப் பெருகின்றனும் ஏற்பட்டு, அதனால் ஏற்பட்ட சேதங்களையும் மற்றவைகளையும் நாம் சமாளிக்க வேண்டியவந்தது. ஆகவே வறட்சிப் பணிக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் கணக்கு எடுத்து தெரிவித்த மாதிரி நாம் ரூ. 114 செலவழிக்க வேண்டிய அளவுக்கு வந்து, நிவாரணப் பணிகளை ஏற்றுக்கொள்ளவும், வறட்சி நிலையை சமாளிக்கவும் வேண்டியிருந்தது. யாருக்கும் அரிசி இல்லாத நிலை ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காக பெருஞ்செலவு என்று தனியாக அதற்கு ஒரு ரூ. 100 கோடி அளவுக்கு உணவு வழங்கு துறையிலே நாம் செலவழித்து, ஹரியானா, பஞ்சாப் மாநிலங்களிலிருந்தும், ஆந்திர மாநிலத்திலிருந்தும் உணவுப் பொருள்கள் கொண்டு வரவேண்டிய நிலைமைகள் ஏற்பட்டன. அதனால் அரிசி விலை சிறிது கூடுதலாக ஆயிற்றே தவிர, அரிசித் தட்டுப்பாடு ஏற்படாமலிருக்க வேண்டும் என்ற அளவில் நாம் அதை சமாளிக்க வேண்டியதாக இருந்தது. எதிர்பாராத செலவிலே கிருஷ்ணா ஆற்று தண்ணீர் கொண்டு வரவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அப்போது அதற்கு ஒரு 30 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கவேண்டிய அவசியம் நமக்கு ஏற்பட்டது. அண்மையிலே இப்படிப்பட்ட நெருக்கடிகளை சமாளிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது என்பதை நான் ஏற்கெனவே கோடிட்டுக் காட்டினேன். அதற்கு நாம் என்ன செய்திருக்க வேண்டுமென்றால், திட்டச் செலவுகளை நாம் குறைத்திருக்க வேண்டும் அல்லது வேறு பல வளர்ச்சித் திட்டங்களை நாம் குறைத்திருக்க வேண்டும். கிராமப்புற ஒருங்கிணைப்புத் திட்டம் அல்லது வேலை வாய்ப்புத் திட்டம் அல்லது ஊரக வளர்ச்சித் திட்டம் இவைகளை நாம் குறைத்திருக்க வேண்டும். அப்படி குறைத்திருப்பேர்மாளால், நாம் இந்த மிகைப் பற்று வாங்க வேண்டிய அவசியம் வந்திருக்காது. ஆனால் எந்த ஒரு திட்டத்தையும் நாம் குறைக்காமலே லந்தோம் என்பது மட்டுமல்ல, நமது நிதிநிலையில் குறிப்பிட்டுக் காட்டியதற்கு இணங்க 6-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே ரூ. 3,150 கோடிக்கு அனுமதி அளித்திருந்தாலும், 3,600 சில்லரை கோடி ரூபாய் அளவுக்கு

1984 மார்ச் 26] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

திட்டத்திலே செலவழிக்கிறோம், நாம் கூடுதலாக ரூ. 511 கோடிக்கு மேல் செலவழிக்கின்ற அளவுக்கு, திட்டத்திலே குறை ஏற்படக்கூடாது என்று இருக்கிறோம். 20 அம்சத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதிலும் சரி, அதை நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் சரி, இந்தியாவிலே இருக்கின்ற மாநிலங்கள் அனைத்திலும் முன்னணியிலே இருப்பதிலே தமிழகம் தான் இருக்கின்றது என்று மத்திய அரசிலும், அதற்குரியவர்களும் பாராட்டத்தக்க அளவுக்கு நம்முடைய பணிகளை ஆற்றிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஆகவே அதிலேயெல்லாம் நிதி வெட்டுப்படவே இல்லை. வறட்சிப் பணிகளையெல்லாம் முறைப்படி நடத்தியிருக்கிறோம். நான் கோடிட்டுக் காட்டியதைப் போன்று சில இடங்களிலே 100 பங்குக்கு மேல் 150, 170, 130, 125 பங்குகூட, 100 பெர்செண்ட்டுக்கு மேலாக 125 பெர்செண்ட் அல்லது 130 பெர்செண்ட்கூட சில இனங்களிலே நாம் சரிக்கட்டியிருக்கிறோம். ஆகவேதான் இந்த மிகைப் பற்று வந்தாலும் திருப்பிச் செலுத்திவிட முடியும் என்கின்ற அளவுக்கு நாம் இருக்கின்றோம். அன்மையிலே திரு. பிணாப் முகர்ஜி அவர்களிடத்திலே சென்ற டிசம்பர் மாதம் ரூ. 113 கோடி ரூபாய்க்கு மிகைப்பற்று இருந்தாலும், இருக்கின்ற நிலைமைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொன்ன பிறகு, அவர்கள் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டு அதற்குப்பிறகு “மார்ச் 31 ஆம் தேதி அளவிலே ஒரு 60 கோடி ரூபாய் அளவுக்காவது மிகைப் பற்று இருக்கின்ற அளவுக்கு கொண்டு வருவீர்களானால், மிகவும் நல்லது” என்றார்கள். அதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு, அதைச் செப்வோம் என்றும் சொல்லி, அதற்கான நடவடிக்கைகளை நாம் எடுத்து அதிலும் வெற்றிபெறுவோம் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்த அலையிலே நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ரூ. 113 கோடியாக இருக்கும் மிகைப் பற்றை உல இனங்களிலே நாம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற ரூபாய்சியின் காரணமாக ரூ. 60 கோடிக்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கக் கூடிய அளவிலே இருக்கிறோம். இப்படித்தான் 5 மாநிலங்களைப் பொறுத்த வரையிலும், அந்த வாக்குறுதியைத் தந்து ஓரளவுக்குச் செய்துகொண்டு வருகின்றார்கள். அந்த வகையிலேதான், இந்தச் செலவினங்கள் எப்படுகின்ற தன்மைகள் இருக்கின்றனவே தவிர, வேறு உகை இல்லை என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அரசியர்களுக்கு ஊக்க உதவி தருவதைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இங்கே சுட்டிக்காட்டினார்கள். முன்பும் இதைப்பற்றிப் பிரச்சினை எழுப்பியபோது, நான் சொன்னேன். எனக்குச் சரியாக நினைவில்லை. அதைப் பார்த்து அது என்ன என்பதைத் தெரிவிக்கிறேன் என்று சொன்னேன். இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்ற போது, அறிஞர்



[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1984 மார்ச் 26]

அண்ணா காலத்திலே கொடுக்கப்பட்ட ஊக்கம் அறவே பறிக்கப்பட்டது, 'பூஸ் டாப்' வைக்கப்பட்டது என்ற அளவுக்குச் சொல்லி, அவர்கள் முடித்துவிட்டார்கள். அடுத்து "அப்படி அறிஞர் அண்ணா கொடுத்தது பறிக்கப்பட்டு இருந்தால், அரசு அதை மீண்டும் கவனிக்கும், அதைப்பற்றிப் பார்க்கிறோம்" என்று நான் சொன்னேன். அல்லது அவர் "அது அப்போது பறிக்கப்பட்டது, இப்போது ஒட்டுமொத்தமாக, தொகையாக எங்கள் கையிலே தருகிறார்களே" என்று அன்றைக்குச் சொல்லியிருந்தால், "இதுவா, அதுவா, என்பதைப் பற்றி நாம் யோசிக்கலாம்" என்று கூட சொல்லியிருப்பேன். எனக்கு அது நினைவில்லை. அதைப்பற்றிப் பார்த்துச் சொல்கிறேன் என்று சொன்னேனே தவிர, அது பறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் முறை மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. முறை மாற்றப்பட்டதன் காரணமாக இரண்டு இன்கிரிமெண்ட், மூன்று இன்கிரிமெண்ட் என்று இருக்கிற நிலைமைகள் மாறி, அவற்றை ஒட்டுமொத்தத் தொகையாகத் தருகின்ற ஒரு முடிவை எடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலேதான் இந்த முறை மேற்கொள்ளப்பட்டதென்பதை நாம் காண்கிறோம்.

5-9-1983 தேதியிட்ட பணியாளர்கள் மற்றும் நிர்வாகச் சீர்திருத்தத் துறையினுடைய ஆணை 643—இன் கீழ் அரசு ஊழியர்களுக்கு ஊக்க ஊதிய உயர்வு அளிப்பதற்குப் பதில், மொத்தத் தொகையாக அளிக்கலாம் என்று அவர்கள் செய்த சிபாரிசின் மீது மேற்படி ஆணை வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

"The scheme makes juniors in a particular category acquiring special qualifications eligible for more pay than the seniors in the same category. It is, therefore, felt that a lump-sum amount, without regard to the scales of pay, can be granted to those acquiring the special qualifications, dispensing with the present scheme of grant of advance increments.

The Government, therefore, direct that the present scheme of sanction of advance increments to Government servants for any purpose shall be dispensed with, with immediate effect. This order will not, however, affect those Government servants who have already availed themselves of the benefit of advance increments. The lump-sum amount has been fixed equivalent to the monetary value of the rate of increment for three years in the case of one advance increment, double the amount for two advance increments and treble the amount for three advance increments."

1984 மார்ச் 26] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

என்று ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது எதிலே வந்ததென்று சொன்னால், பல்வேறு துறைகளில் உள்ள அரசு ஊழியர்களில் பலர் தங்கள் தகுதியை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிற நிலையில், அவர்கள் தகுதிக்கேற்ப இரண்டு அல்லது மூன்று ஊக்க ஊதிய உயர்வு தரப்பட வேண்டுமென்று வருகிற போது, சில சமயங்களில் ஜூனியர்ஸ் அதிகமான சம்பளம் வாங்கி, சீனியராக இருப்பவர்கள் குறைந்த சம்பளம் வாங்குகின்ற நிலை வருகிறது. மேலே இருப்பவர்களுக்கு, “கீழே இருப்பவர்கள் தம்மைவிட அதிகச் சம்பளம் வாங்குகிற நிலை இருக்கிறதே, மேலே இருக்கிற தங்களுக்கு அவமானமாக இருக்கிறது. எனவே அவர்களுக்கு ஈடாக தங்களுடைய சம்பளத்தையும் உயர்த்திக் கொடுங்கள்” என்று கோரிக்கைகள் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்ததன் காரணமாக, நிர்வாகச் சீர்திருத்தத் துறையினர் ஆராய்ந்து பார்த்து, இதைச் சீர்திருத்துவதற்காகத்தான் ‘லம்ப் சம்’ ஆகக் கொடுத்து விடலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தது.

அந்த வகையிலே பல்வேறு துறைகளில் இருக்கிற நிலைமைகளுக்கேற்ப இந்தத் தொகை வழங்கப்படுகிறது. வேளாண்மைத் துறையில் போஸ்ட் கிராஜுவேட்சுக்கு இரண்டு அட்வான்ஸ் இன்கிரிமெண்ட்டுக்குப் பதில், லம்ப் சம்மாக 5,000 ரூபாய் தருவதென்றும், வேளாண்மைத் துறை சப்ஜெக்டில் பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்றிருப்பவர்களானால் மூன்று அட்வான்ஸ் இன்கிரிமெண்ட்டுக்குப் பதிலாக 7,500 ரூபாயும் தந்துவிடுவதென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு துறைக்கும் இவ்வாறு நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆசிரியர்கள் எல்லாம் பல்முறை அரசு ஊழியர்களுக்கு ஈடாக தங்களையும் கருதுங்கள் என்றும், அரசு ஊழியர்களுக்கு என்ன என்ன செய்கிறீர்களோ அனைத்தும் தங்களுக்கும் செய்யுங்கள் என்றும் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வந்ததன் காரணமாகத்தான், இந்த வகையிலும், அவர்களுக்கு என்ன செய்தோமோ அதையே ஆசிரியர்களுக்கும் செய்வது சரி என நினைத்து, ஆசிரியர்களுக்கும் அதுபோல் நிர்ணயித்திருக்கிறோம்.

மற்ற துறைகளில் செய்திருப்பதுபோல், ஆசிரியர்களுக்கு வேண்டாம் என்றால், ஒன்று கல்வித் துறையைப் பிரிக்க வேண்டும். அரசாங்கத் துறையில் இருக்கிற வேறுபாடுகள் எல்லாம் கல்வித் துறைக்கு வராது. ‘அனாமலி’ எல்லாம் மற்ற துறைகளில்தான் வருகிறது. கல்வித் துறையில் இல்லை என்று சொன்னால், கல்வித் துறையைத் தனியாகப் பிரித்து என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை கல்வித் துறை தான் ஆராயவேண்டும். எனவே அரசு எடுத்திருக்கிற முடிவில் அநியாயம் இல்லை. நியாயமிருக்கிறது. ஆசிரியர்கள்,



[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1984 மார்ச் 26]

தங்களைத் தனியாகத்தான் கருத வேண்டுமென்று சொன்னால், அப்படிப்பட்ட நிலைமை என்னவென்று பார்த்து, அதில் இப்படிப்பட்ட 'அனாமலி'கள் எல்லாம் வராதென்ற சூழ்நிலை ஏற்படுமானால், அந்தத் துறையினர் ஆராய்ந்து அந்த வகையிலே ஒரு செயற்குறிப்பு போட்டு அனுப்புவார்களே யானால், அதை நிதித் துறை ஓரளவிற்கு ஆராயக் கூடும்.

இப்போதுகூட 7,600 ரூபாயை அவர்கள் கையிலே கொடுத்தோம் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அதை வங்கியில் பிக்சட் டெபாசிட்டிலே போட்டால், மாதம் ஒன்றுக்கு, 70 ரூபாய் கிடைக்கும். பெர்மெனன்ட் பிக்சட் டெபாசிட்டில் போட்டால், மாதம் 120 ரூபாய் கிடைத்துக்கொண்டே இருக்கும். அதை நாங்கள் கொடுத்த இன்கிரிமெண்டாகவே ஆசிரியர்கள் நினைத்து மாதா மாதம் வாங்கிக்கொண்டு வந்தார்களானால், இதில் அதிக பெனிட்டிகூட இருக்கக் கூடும். ஏனென்றால் நீண்டகால பிக்சட் டெபாசிட்டில் பத்தாண்டு களுக்கு அந்த வங்கியிலே தொகையைப் போட்டாலும், 14½, 15 சதவிகிதம் வட்டியுண்டு. சாதாரணமாக ஒரு வருஷத்திற்குப் போட்டால் 10 சதவிகிதம் வட்டி வரும். நம்முடைய போக்குவரத்துக் கழகங்களில் போட்டால் 14½ சதவிகிதம் வட்டி வரும். தனியார் அமைப்புகளிலே 15, 16 சதவிகிதம் தருகிறார்கள். லாண்டெர்ம் பிக்சட் டிபாசிட்டில் போட்டால், சொனையாக 120 ரூபாய் ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கும். எனவே 'லம்ப் சம்' வாங்கிக் கொள்வதுதான் நல்லது. அதனால் யோசித்துப் பாருங்கள். கல்வித் துறைக்கு அது பற்றி கோரிக்கை அனுப்பினால், அது ஆராயும். அவர்கள் இதுபற்றி செயற்குறிப்பை அனுப்பினால் அரசு அதுபற்றி தக்க முடிவெடுக்கும்.

(பிற்பகல் 1-20)

\* திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு நிதி அமைச்சரவர்களின் அறிவிப்புக்காக நான் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவ்வாறு ஜூனியர், சீனியர் பிரச்சினை பற்றிச் சொன்னார்கள். ஜூனியர், சீனியர் பிரச்சினை இரண்டாவது ஊதியக் கமிஷன் பரிந்துரை வந்தபோது, ஏற்பட்ட பொழுது. Inc n'tive Incr m nt) காரணமாக சீனியர் குறைவாகவும், ஜூனியர் அதிகமாகவும் ஊதியம் வாங்கும் நிலை ஏற்பட்டபோது, அரசு ஆணை ஒன்றை வெளியிட்டது. ஜூனியர் எவ்வளவு வாங்குகிறாரோ, அந்த அளவிற்கு சீனியருக்குக் கொடுத்து ஊதியத்தை சமப்படுத்திவிட்டால், அதனால் ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாமல் செய்து, முரண்பாட்டை நீக்க அருமையான ஆணையை அரசு வெளியிட்டது. அதைப்போல இப்போதும் வெளியிட்டால், ஜூனியர், சீனியர் ஊதியங்களில் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வை நீக்கிவிட

1984 மார்ச் 26]

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

முடியும். ஆசிரியர்கள் ஒட்டுமொத்தமான தொகையைவிட, இரண்டு இன்சென்டிவ் இன்கிரிமென்ட் விரும்புவதற்குக் காரணம், மாதா மாதம் அவர்களுக்கு வாழ்க்கைச் செலவை ஈடுகட்ட இந்த ஊதிய உயர்வு கை கொடுக்கிறது என்பதோடு, பின்னால் அவர்கள் ஓய்வு பெறும்போது பணிக்கொடை, ஓய்வூதியம் போன்றவற்றுக்கு இதையும் சேர்த்துக் கணக்கிடுவதால், ஓய்வு பெறும்போது பண ஆதாயம் கிட்டுகிறது என்பதுதான். அந்த அடிப்படையில்தான் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கொண்டு வந்த முறையை ஆசிரியர்கள் விரும்புகிறார்கள். ஆகவே மாண்புமிகு நிதி அமைச்சரவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதிக் காக நன்றி தெரிவிக்கும் அதே நேரத்தில், மேற்சொன்ன இரண்டு கருத்துக் களையும் சேர்த்து பரிசீலித்து, நல்ல முடிவை அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் அவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் கணக்கு போட்டுச் சொல்கிறார். அரசு பொதுவாக எல்லோருக்கும் நலம் பயக்கும் ஒட்டுமொத்தமான முடிவை எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் சொல்லியதுபோல, கீழே ஒருவர் இன்சென்டிவ் இன்கிரிமென்ட் வாங்கினால், சீனியருக்கும் அதை ஈடுசெய்யலாமென்றால் என்னவாகும்? 500 பேர்கள் வேலை செய்யும்போது, ஜூனியர் இரண்டு பேர் பி.எச்.டி. வாங்குவார்கள். அவர்களுக்கு இன்சென்டிவ் இன்கிரிமென்ட் கொடுக்கும்போது, அவர்களுக்கு சீனியர்களான 498 பேர்களுக்கும் ஊதியத்தை உயர்த்துவது என்றால், என்ன வாகும்? நானும் சீனியர்தான், எனக்குக் கொடுங்கள் என்று ஒவ்வொருவரும் கேட்க ஆரம்பித்தால், திட்டம் நல்ல திட்டம்தான், அரசுக்கு இன்னும் பல கோடி ரூபாய்களைச் செலவழிக்க வேண்டிவரும். ஏன் இந்த முடிவெடுத்தோம் என்பதைச் சொன்னேன். மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் சொல்லும் தன்மைகளைப்பற்றித் தனியாக அணுக வழி வகைகள் இருந்தால், இது தனிப்பிரச்சினை என்று கொண்டுவிந்தால், அதைக் கல்வித் துறை ஆராயட்டும் என்று சொன்னேன். அதற்குப் பிறகு நிதித் துறைக்கு வந்தால், அதில் நியாயம் இருந்தால், நிதித்துறை அதைப்பற்றி ஆலோசிக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பல்வேறு கருத்துக்களையும் இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். வேளாண்மைத் துறைக்கு ஏராளமாகச் செலவழிக்கிறோமென்றாலும், பணிகள் முறைப்படி நடக்க வேண்டும்; வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள விவசாயிகள் இருக்கும் நிலைமைகளைச் சிறப்பாக அறிந்துகொண்டு, பணியாற்ற வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று



[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1984 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதே நோக்கத்தைத்தான் அரசும் கொண்டிருக்கிறது. ஏராளமான அதிகாரிகளை வைத்து, ஏராளமான பணிகளை ஆற்றும் துறைவேளாண் துறைதான். அந்தத் துறை வளர வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் அதிலே எல்லாவற்றையும் செய்கிறோம். மாநில அரசும், மத்திய அரசும் பல்வேறு வகைகளில் சலுகைகளை—மாரிய உதவி, கடன் உதவி—அளிப்பதால்தான், ஓரளவுக்கு இந்தியா இதிலே ஓரளவுக்கு செல்பச்சப்பிஷிபன்ஸி அடையத்தக்க அளவுக்கு இருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்தின் ஜனத்தொகை இரண்டரை கோடியாக இருந்தது இப்போது ஐந்து கோடி என்று ஆனாலும், அதே அளவுக்கு உணவு உற்பத்தியிலும் தன்னிறைவு பெற்றிருக்கிறோம். சாதாரண காலமாக இருந்து, பெய்ய வேண்டிய மழை பெய்து, நீர்ப்பாசன முறைகள் ஒழுங்காக இருந்து, பயிர்கள் நல்ல முறையில் இருந்தால், தமிழ் நாடு 'மார்ஜினலி சர்ப்ளஸ் ஸ்டேட்' தான். கர்நாடகா மார்ஜினலி டெஃபிசிட் ஸ்டேட்; கேரளா டெஃபிசிட் ஸ்டேட்; ஆந்திரா சர்ப்ளஸ் ஸ்டேட். 57 இலட்சம் டன் எல்லா தானியங்களும் சேர்த்து உற்பத்தியானது, இப்போது 90 இலட்சம் டன் அளவுக்கு உற்பத்தியாகிறது. கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம், நெல் எல்லாம் சேர்ந்து அந்த அளவுக்கு வந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் அவர்கள் சொல்வதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். கீழ்மட்டத்தில் இருக்கிற அதிகாரிகள் படிக்காத விவசாயிகளுக்குத் தெளிவுபடுத்தத்தான் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வானொலியில் சொன்ன காரணமே ஆங்காங்கு இருக்கிற கீழ்மட்ட அதிகாரிகள் அந்தக் கருத்தை ஏற்று விவசாயிகளிடம் வெளிப்படுத்தத்தான். அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன கருத்துக்களை அதிகாரிகளும், கீழ்மட்டத்தில் உள்ளவர்களும் கடைப்பிடித்து இனிமேல் பொறுப்புணர்ச்சியோடு பணியாற்றுவார்கள்.

அடுத்து, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கால்நடை மருத்துவக் கல்லூரி ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று இங்கே சொன்னார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்களைத் தவிர வேறு உறுப்பினர்களுக்கு இதைப்பற்றிச் சொல்வதற்கான வாய்ப்பு இன்றைக்கு இல்லாததால், அவர்கள் மாவட்டத்திற்கு வேண்டுமென்று கேட்க முடியாமல் போய்விட்டது. (சிரிப்பு)

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: இந்த விஷயத்தில் துணைத் தலைவரையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1984 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : இதுபற்றி இன்னும் முடிவு செய்யவில்லை. ஆனால் அதற்குரிய வசதிகள் ஒருங்கிணைந்து வருகின்ற மாவட்டம் என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்ன மாவட்டம் என்று சொல்லவில்லை. அந்த வகையில் அது கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்குப் போகலாம், போகாமலும் இருக்கலாம். அல்லது வேறு மாவட்டத்திற்குப் போனாலும் போகலாம். ஆனால் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் அமைக்க வேண்டுமென்பதற்கான என்னென்ன காரணங்கள் உண்டோ அவற்றை எல்லாம் அவர்கள் எடுத்து வைத்தால், அந்தத் துறை ஆராய்ந்து பார்த்து அந்த மாவட்டத்திற்கு வரலாம். ஆனால் இன்னும் அதுபற்றி முடிவு செய்யவில்லை.

அடுத்து, வேளாண்மைக் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், முதலிலே ஏற்படுத்துகின்ற கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், வேளாண்மைத் துறை மானியம் சட்டமன்றப் பேரவையில் வந்தபோது, அரைச்சர் அவர்கள் அறிவித்தார்கள். திருநெல்வேலியிலே ஒரு சூறிப்பிட்ட இடத்திலே அமைக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். அதோடு கூட மற்றும் இரண்டு மாவட்டங்களிலே இரண்டு கல்லூரிகள் வருமென்றும் சொன்னார்கள்.

தனியார் கல்லூரிகள், தனியார் பள்ளிகள் போன்றவற்றில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஓய்வு பெறும்போது 10 ஆயிரம் ரூபாய் அளிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். தனியார் கல்லூரிகள், பள்ளிகள் என்று வருகின்ற போது, அவைகளில் பணியாற்றுவவர்களுக்கு அரசு ஊழியர்களுக்கு அளிப்பதுபோல் பென்ஷன் இன்னும் பல்வேறு சலுகைகள் கொடுப்பதில்லை என்கிற நிலை வருகிற காரணத்தால், அரசு என்கிற முறையில் ஒன்றை அறிவிக்கும்போது, பல்வேறு தன்மைகளை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதுபற்றிக் கல்வித் துறையைத் தனியாக ஆராயச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஒவ்வொருவரிடமும் மாதந்தோறும் இருபது ரூபாயை வசூலித்துவிட்டு ஓய்வுபெறும்போது, அவர்கள் கட்டிய தொகை, மற்றும் அதற்கான வட்டி, அதோடு கூட 5000 ரூபாய் சேர்த்துத் தரலாம் என்று வைத்திருக்கிறோம். 40 ஆண்டுகள் பணியாற்றுவவர் இதன் மூலமாக 52 ஆயிரம் ரூபாய் மொத்தத்தில் பெறக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். ஆனால் தனியார் பள்ளி, தனியார் கல்லூரி இவைகளைப் பொறுத்தவரையில், அரசு ஊழியர்களைப் போன்று மாதந்தோறும் பிடித்தம் செய்து தருவார்களா அல்லது 'ஸம்ப' ஆகத் தருவார்களா என்பதை யெல்லாம் குறித்து கல்வித் துறையை ஆராயச் சொல்லியிருக்கிறேன். பல்



[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1984 மார்ச் 26]

வேறு கட்டங்களில் தனியார் கல்லூரிகள், தனியார் பள்ளிகள், போன்றவற்றில் பணியாற்றுகிறவர்களுக்கும், அரசுக் கல்லூரிகள், பள்ளிகள் போன்றவைகளில் பணியாற்றப்பவர்களுக்குத் தருகின்ற பலன்களைத் தரவேண்டுமென்றுதான் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆனால் நடைமுறையில் பல்வேறு சிக்கல்கள் இருக்கிற காரணத்தால், சரியாகச் சிக்கல்கள் இல்லாத வகையில் கல்வித் துறை ஆராய்ந்து சொல்கிற நிலை ஏற்படுமேயானால், அதுபற்றி அரசு ஆராயும். அதுபற்றி நாளையதினம் கல்வித் துறை குறித்த விவாதம் நடைபெறவிருப்பதால், விளக்கங்கள் பெற வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். உறுப்பினர்கள் இது சம்பந்தமாக விளக்கங்களைக் கேட்டுப் பெறலாம். நடைமுறைச் சிக்கல்கள், சங்கடங்கள் இல்லாமல் இருக்குமேயானால், அரசு பொறுப்பேற்க முடியும். அதுபோல் இந்தத் தொகையை வசூலிப்பது, திருப்பிச் செலுத்துவது போன்றவற்றில் நடைமுறைச் சங்கடங்கள் இல்லையென்றால், நிதித் துறை இதைக் கவனிப்பதிலே ஆட்சேபணை இல்லை. கல்வித் துறையையும் ஆராயச் சொல்லியிருக்கிறோம். அவர்களும் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆராய்ந்து முடிந்ததற்குப் பிறகு தக்க முடிவுகள் எடுக்கப்படும். பாசன வசதிகளைச் சீரமைப்பதுபற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் சொன்னார்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : 10 ஆயிரம் ரூபாய் ஒய்வு பெறுகின்ற தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும், அலுவலர்களுக்கும் மற்றும் தனியார் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும் அலுவலர்களுக்கும் அளிப்பதுபற்றி மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன கருத்தை நான் வரவேற்கிறேன். அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்து சந்தேகத்திற்கு இடமான கருத்து. ஏற்கெனவே அரசு செய்த கொள்கை முடிவின்படி, அரசுப் பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்கள் பெறுவதைப்போன்று பென்ஷன், கிராஜ் விட்டி மற்றும் இறந்து போனால் குடும்பத்திற்கு 10 ஆயிரம் ரூபாய் உதவித் தொகை போன்ற அனைத்து சலுகைகளையும் தனியார் கல்லூரிகள் மற்றும் பள்ளிகளில் பணியாற்றப்பவர்களும் அனுபவித்துக்கொண்டு தான்

(முற்பகல் 1—30)

வருகிறார்கள். இப்போது அவர்களுக்கு முழு மானியத்தையும் நாம் கொடுப்பதால், அந்தக் கட்டுப்பாட்டை நாம் வைத்துக்கொள்ள அரசுக்கு உரிமையிருக்கிறது. ஏற்கெனவே பல்வேறு முடிவுகளில் நாம் அதைச் செயல்படுத்திக் காட்டியிருக்கிறோம். ஆகவே இந்தத் திட்டத்தில் அரசு தன்னுடைய அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தி தனியார் பள்ளி, தனியார் கல்லூரி, நகராட்சிப் பள்ளிகள், மாநகராட்சிப் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரி

1984 மார்ச் 26] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

யர்கள், அலுவலர்கள் அத்தனை பேரையும் இந்த 10 ஆயிரம் ரூபாய் அளிக்கும் திட்டத்தின் கீழ் கொண்டு வருவதில் எந்தத் தடையும் இருக்காது என்று நம்புகிறேன். ஆகவே கடந்த கால அனுபவத்தின் அடிப்படையிலே இதையும் நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

**மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் :** மற்ற சில திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்தி ஒரு சீர்திவைக்குக் கொண்டு வந்ததைப் போல இதையும் கொண்டுவர முடியும் என்று சொல்கிறார்கள். அதிலே ஐயப்பாடு இருக்கிற காரணத்தால்தான், அதைக் கல்வித் துறை நன்றாக ஆராய வேண்டுமென்று நான் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் அவர்கள் சொன்ன ஏற்பாட்டின்படி இதில் சிலபல கட்டுத்திட்டங்களின் கீழ் நடைமுறைப்படுத்த முடியும் என்கிற நிலையில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. இதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான அனுபவ வழிகளைச் சொல்வார்கள். எனால், அப்படித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தனியார் கல்லூரி ஆசிரியர்கள், அரசினர் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் பல்வேறு வகைகளிலே ஒரு பொதுவுடைமைத் தன்மையைக் கொண்டு வருவதில் எப்படி அரசு ஈடுபட்டதோ அப்படியே ஈடுபடும். நான்கு அதற்கான விளக்கங்கள் கேட்டிருக்கிறேன். விளக்கங்கள் தந்த பிறகு அதற்கான முடிவு எடுக்கப்படும்.

மழைத் தண்ணீரை வினாக்காமல் வடிகால் போன்றவைகளுக்குப் பயன்படுத்த சிரமைக்கப்பட்ட திட்டங்கள் வேண்டுமென்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள். அரசு நீண்ட பெருங்காலமாக அந்த அக்கறையைக் கொண்டிருக்கிறது. எக்காரணத்தைக் கொண்டும் பெய்கிற தண்ணீர் வினாக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்பதிலும் அதன் மூலமாக வடிகால் போன்றவைகளால் கடலுக்கு அந்தத் தண்ணீர் போகக்கூடாது என்பதிலும் அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம். இந்தியாவிலேயே நீர்ப்பாசன முறை என்று பார்க்கிற போது, தமிழகத்தில்தான் 95 சதவீதம் தண்ணீர் பயன்படுத்தப்பட்டு விடுகிற அளவுக்கு நீண்ட பெருங்காலமாக இந்த நீர்ப்பாசனத் துறை சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. இன்னும் கூட அதைச் செம்மைப்படுத்த முடியும் என்று வல்லுநர்கள் சில பேர் யோசனை சொல்லியிருக்கிறார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், தண்ணீரைக் குறைவாகப் பயன்படுத்தி, நீர்ப்பாசன முறைகளைச் செம்மைப்படுத்தி அதன் மூலம் அதிகப் பயன் பெறத்தக்க வகையில் வழிமுறைகளைப் பயன்படுத்தி, பல்வேறு திட்டங்கள் போட்டு மத்திய அரசின் முடிவுகளின்



[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1984 மார்ச் 26]

மூலமும் முடிந்தால் உலக வங்கி உதவியின் மூலமும் சீர்படுத்துகிற முயற்சிகள் ஒரு பக்கம் தடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதைப்போல எல்லா இடங்களிலும் நிலைமைகள் ஏற்பட வேண்டுமென்பதுதான் அரசின் நோக்கம். சில இடங்களில் ஏரிகள், குளங்கள் வெட்டுவதால் நீர்ப்பாசனம் இல்லாவிட்டாலும் கூட சாதாரணமாகக் கிணற்று நீர் ஊற வசதியாக இருக்கும். அன்றைக்கு ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்கிற நேரத்தில் மதுராந்தகம் தொகுதியில் மட்டும் 143 ஏரி இருக்கிறது என்று அமைச்சர் சொன்னார். அதேமாதிரி ஒவ்வொரு இடத்திலும் நீர்ப்பாசனம் இல்லாவிட்டாலும், தண்ணீரை அதிலே தேக்க வைத்தால் ஆங்காங்கு இருக்கிற கிணறுகளில் தண்ணீர் ஊறிவரும். ஆகவேதான் நீர்ப்பாசன முறைகளை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு செம்மைப்படுத்த முடியுமோ அவ்வளவுக்குச் செய்து, பெய்கிற நீரை வினாக்காமல் தடுத்து, அதைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கான கூறுபாடுகளை இந்தத் துறையினர் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால், அரசுகூட அதற்கான யோசனைகள் சொல்லி திட்டங்கள் தீட்டியிருக்கிறது. ஸ்விட்சர்லாந்து நாட்டில் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால், பெரு மழை பெய்தால், மழைத் தண்ணீரை 300 அடிக்கு 400 அடிக்குக் கீழே பூமியில் கொண்டு போய் விட்டுவிடுகிறார்கள். பிறகு தேவைப்படுகிறபோது 600 அடிவரை கூட பம்பு செய்து அதை வெளியே மீண்டும் எடுத்துப் பயன்படுத்தக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. சென்னையிலே கூட மீஞ்சூர், பொன்னேரி போன்ற வடசென்னைப் பகுதியில் அதிகமாகக் கீழ் நீரோட்டம் இருக்கிற காரணத்தால், பெருந்தொழில்கள் வட சென்னைப் பகுதியில் மணலி போன்ற இடங்களில் ஏற்படுத்த வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. அதைப்போலவே திருவான்மியூர் பகுதியில் இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு சென்னை பூராவும் வறட்சி ஏற்பட்டபோது, திருவான்மியூர் பகுதி தண்ணீர் தான் நமக்குத் துணை நின்றது. அதனால்தான் அதைச் சமாளிக்க முடிந்தது. அப்படிப்பட்ட பகுதிகளில் இன்னும் நன்கு ஆராய்ந்து பெய்கிற வெள்ளத்தைப் பயன்படுத்திடும் நோக்கமும் அரசுக்கு இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கூடுதல் செலவுகள்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். பல்வேறு கூடுதல் செலவுகள் வருகின்றனவென்றால், சில செலவுகளுக்கான திட்டங்கள் தீட்டி எவ்வளவு செலவாகக்கூடும் என்ற யூகத்தில் திட்டம் போடுகிறோம். பிறகு மதிப்பீடு போடுகிறோம். அதற்குப் பிறகு ரிவைஸ்ட் எஸ்டிமேட் போடுகிறோம். பிறகு 'ஆக்சவல்ஸ்' என்று இங்கே சட்டமன்றத்தில் காட்டுகிறோம். அப்படி வந்தாலும் புதுப் புதுத் திட்டங்களை மேற்

1984 மார்ச் 26] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கொள்ள வேண்டியிருக்கிற நிலையில் அதற்காக அந்தந்தத் துறைகளில் தனியாகப் பணம் ஒதுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அடுத்த நிதியாண்டு வருகிற வரையில் காத்துக் கொண்டிருந்தால், வளர்ச்சித் திட்டங்கள் நிறைவேறாது. அந்த நிலை ஏற்படும். இன்னும் சொல்லப்போனால், 1974-75 ஆம் ஆண்டு, 1975-76 ஆம் ஆண்டுகளில் போடப்பட்ட திட்டங்களுக்குக் கூடுதல் செலவு ஏற்பட்டது என்று இப்போது பணம் கேட்கிற நிலைமையும் இருக்கிறது. “40 லட்சம் ஒதுக்கீசர்கள். இப்போது 65 லட்சம் ரூபாய் செலவாகியிருக்கிறது, மீதிப் பணத்தைத் தாருங்கள்” என்று கேட்டு ரிவைஸ்டு எஸ்டிமேட் வருகிறது.

அப்படி 1977-78-ல் போடப்பட்ட திட்டத்திற்குக் கூடுதலாக ரூ. 25 லட்சம் இந்த ஆண்டு அனுமதி செய்ய வேண்டி வருகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் வருவதால்தான் கூடுதல் செலவே வருகிறது. எனவே அவை குறித்த அனைத்து விவரங்களும் இங்கே குறிப்பில் தரப்பட்டிருக்கின்றன. பேரவையிலும் சரி, மேலவையிலும் சரி இங்கெல்லாம் அதைப்பற்றிய அனைத்து விவரங்களும் ஆராயப்படுகின்றன. இதற்குப் பிறகுதான் பொதுக் கணக்குக் குழுவுக்குப் போய் இது ஆராயப்படுகிறது. அக்கவுண்டன்ட் ஜெனரல் இதை ஆராய்கிறார். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் எழுப்பிய வினாக்களைப் போன்றே அக்கவுண்டன்ட் ஜெனரலும் எழுப்புகிறார், பொதுக் கணக்குக் குழுவும் எழுப்புகிறது. அதற்கெல்லாம் சமாதானம் சொல்லித்தான் நிர வேண்டும். சமாதானங்கள் சரியாக இருந்தால்தான், பொதுக் கணக்குக் குழு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது. ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், அவர்கள் அதைப்பற்றிக் கருத்து சொல்லி இனிமேல் இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும் என்று சிலபல யோசனைகளைச் சொல்கிறார்கள். எனவே சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை மதிக்காது இங்கே எந்தக் காரியமும் நடக்காது, நடக்க முடியாது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்த முறையில் அவைகள் மேலும் செம்மைப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையில்தான் நாம் நிதி ஒதுக்கீடு செய்கிறோம். அந்த நோக்கங்கள் நிறைவேறத்தக்க அளவுக்கு அரசு அதிகாரிகள் தங்கள் பொறுப்பை உணர்ந்து பொறுப்பாற்ற வேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு துறைகளைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்ன கருத்துக்களில் எங்களுக்கு மாறுபட்ட கருத்து ஏதுமில்லை. அவைகளையெல்லாம் வரைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்று தான் விரும்புகிறோம். எனவே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்ன கருத்துக்களின் அடிப்படையிலும், நாங்கள் இங்கே தெரிவித்திருக்கிற உணர்வின் அடிப்படையிலும் அந்தந்தத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் நடந்துகொள்வார்கள்



[1984 மார்ச் 26]

என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில்தான் துணை நிதிநிலை அறிக்கை இங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லி எனவே, இந்த அவை அதனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கோரி அமைகிறேன்.

**மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்:** மேலவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை 27—3—1984 செவ்வாய்க்கிழமை காலை 10-00 மணிக்குக் கூடும்.

அவை, பின்னர் ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 1-36)

4. அவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

அ. சட்டப்படிக்கான விதிகளும், ஆணைகளும்.

137. 1982-83 ஆம் ஆண்டுக்குரிய தமிழ்நாடு தொழில் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் பதினெட்டாவது ஆண்டு அறிக்கை (தமிழ் & ஆங்கிலம்) [1956 ம் ஆண்டு கம்பெனிகள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619 (ஏ) பிரிவின் கீழ் அவை முன் வைக்கப்பட்டது].

138. 1982-83 ஆம் ஆண்டுக்குரிய அரக்கோணம் ஸ்டீல்ஸ் நிறுவனத்தின் இரண்டாவது ஆண்டு அறிக்கை (தமிழ் & ஆங்கிலம்) [1956 ஆம் ஆண்டு கம்பெனிகள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619 (ஏ) பிரிவின் கீழ் அவை முன் வைக்கப்பட்டது].

139. 1981-82 ஆம் ஆண்டுக்குரிய தமிழ்நாடு கெமிக்கல்ஸ் புரடக்ட்ஸ் நிறுவனத்தின் ஆண்டு அறிக்கை (தமிழ் & ஆங்கிலம்) [1956 ஆம் ஆண்டு கம்பெனிகள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619 (ஏ) பிரிவின் கீழ் அவை முன் வைக்கப்பட்டது].

140. 1982-83 ஆம் ஆண்டுக்குரிய தமிழ்நாடு சிமெண்ட்ஸ் நிறுவனத்தின் ஏழாவது ஆண்டு அறிக்கை (தமிழ் & ஆங்கிலம்) [1956 ஆம் ஆண்டு கம்பெனிகள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619 (ஏ) பிரிவின் கீழ் அவைமுன் வைக்கப்பட்டது].

141. 1982 ஆம் ஆண்டுக்குரிய பல்லவன் பொறியியல் கழகத்தின் எட்டாவது ஆண்டு அறிக்கை (தமிழ் & ஆங்கிலம்) [1956 ஆம் ஆண்டு கம்பெனிகள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619 (ஏ) பிரிவின் கீழ் அவை முன் வைக்கப்பட்டது].